

Nếu Chỉ Là Thoáng Qua

Contents

Nếu Chỉ Là Thoáng Qua	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	16
6. Chương 06	19
7. Chương 07	23
8. Chương 08	25
9. Chương 09	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26 (end)	76
27. Chương Ngoại Truyện 1	79
28. Chương Ngoại Truyện 2	87

Nếu Chỉ Là Thoáng Qua

Giới thiệu

Nguồn : <http://icytuvi.wordpress.com> Suốt nhiều năm dài một mình bươn chải với cuộc sống, cộng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-chi-la-thoang-qua>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: Icy

Con người ta là vậy – say rồi hồ đồ, mượn rượu thổi phồng lá gan, chuyện gì cũng có thể làm, nhưng đến khi tỉnh, nó lại xẹp xuống một cách thảm hại...

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, trong một lô riêng ở Hoàng Cung Thời Đại. Hôm ấy cô phải đi xã giao với khách hàng cùng ông chủ thay cho cô thư ký bận việc đột xuất. Lô họ ngồi ngập trong ánh đèn màu mờ ảo, khói thuốc lượn lờ, lại có rượu ngon và gái đẹp vây quanh. Khung cảnh tựa cõi thần tiên ấy khiến mọi người đều cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cô thì không. Lúc bình thường, thi thoảng cô vẫn đi cùng bạn bè, đồng nghiệp đến những nơi như thế này tiêu khiển, nhưng hôm nay lại bị kéo đi làm người chiêu đãi khách, cô cảm thấy rất vô vị. Nhanh chóng viện một cái cớ, cô chuồn ra ngoài hành lang đổi gió.

Ánh sáng ngoài này cũng mờ mờ, những bóng đèn tường màu đỏ dọc theo hành lang hắt xuống khiến mặt sàn thủy tinh trông càng thêm lung linh huyền ảo. Một bóng người lướt qua cô, làm vượng lại một lần gió thơm ngát. Cô không để ý, vẫn tiếp tục thần thơ. Đi được vài bước, người kia quay đầu lại. “Tử Mặc? Có phải Triệu Tử Mặc không?” Giọng nói yếu điệu mà vô cùng quen thuộc ấy khiến cô ngẩng đầu lên. Quả nhiên là cô bạn cùng trường ngày trước – Vu Phính Đình.

“Ồ quỷ sứ, lâu như vậy rồi mà chẳng thèm liên lạc gì với bạn bè cả! Ai cũng tưởng cậu bốc hơi rồi chứ!...” Vu Phính Đình trách yêu cô. “Không gặp thì thôi, hôm nay đã gặp nhau ở đây, đừng hòng tố buồng tha cho cậu nhé!” Mặt cô thoáng đỏ lên, cũng may là trùng màu với ánh đèn nên Phính Đình không thấy được. Với người khác, có lẽ bốn năm đại học là thời kỳ huy hoàng nhất của tuổi trẻ, chỉ biết mỗi học hành và hưởng thụ, còn với cô, chuỗi ngày ấy chỉ xoay quanh công việc, học hành, rồi lại công việc, lấy đâu ra thời gian để thân thiết với bạn bè cùng lớp. Vậy nên đến tận bây giờ, cô vẫn tiếc nuối mỗi khi hồi tưởng lại quãng đời đại học của mình, nhưng tiếc nuối mãi vẫn chỉ là nuối tiếc... Bởi nếu thời gian có quay trở lại, cô cũng chẳng thể làm gì khác hơn.

“Qua bên kia ngồi với tớ, cho tớ số phone của cậu luôn. Mấy năm nay lớp mình họp vài lần rồi, nhưng chẳng ai liên lạc được với cậu hết!” Phính Đình có vẻ hơi say, đôi gò má khểnh hồng như phủ một lớp phấn, trông cực kỳ rạng rỡ. Năm đó mới nhập học, cô nàng đã gây xôn xao cả khoa Ngoại ngữ, bây giờ càng ngày càng biết cách làm đẹp hơn, e rằng đến cả minh tinh màn bạc cũng không dám đứng gần cô, sợ bị đem ra so sánh. Hồi ấy hai người chỉ quen biết sơ sơ, nếu không nhờ một chuyến du lịch của lớp, chắc bây giờ gặp nhau cũng chỉ cùng lắm là mỉm cười thăm hỏi, rồi lại đường ai nấy bước mà thôi.

Sang lô của Phính Đình, cô suýt té ngã – không ngờ nó lại hoa lệ đến vậy, còn lộng lẫy hơn cả lô của sếp tổng cô gặp mấy lần... Có mấy người đàn ông đang ngồi quanh hai bên bàn, còn vài người khác đang hát hò với mấy cô em xinh đẹp. Họ không ăn vận chải chuốt, nhưng chỉ cần thoáng nhìn cái vẻ ung dung tự tại kia thôi cũng đủ để biết họ ở một thế giới khác, một thế giới mà cô không thể tiến vào, cũng chưa từng muốn bon chen.

Có lẽ do cô ăn vận quá đối bình thường, hay có thể vì cô được Vu đại mỹ nữ dắt tay tới mà mấy gã đàn ông cũng liếc sơ cô vài cái, rồi lại tiếp tục hát hò, đùa giỡn. Phính Đình kéo thẳng cô tới bàn mặt chược, cầm chiếc điện thoại đang đặt trên bàn lên – một chiếc Apple, nghe nói kiểu này còn chưa được tung ra thị trường trong nước. Tuy cô không rành về mấy thứ đồ xa xỉ ấy, nhưng cũng từng được thấy qua ở các cửa hàng. Còn đang miên man suy nghĩ, đã nghe Vu Phính Đình giới thiệu: “Đây là bạn thời đại học của em – Triệu Tử Mặc.” Cô gật đầu cười nhẹ, những người kia cũng xoay qua gật đầu chiếu lệ. Anh là một trong số đó. Lúc này, anh đang ngồi phía đối diện, chỉ nhìn lướt qua cô rồi lại hạ tầm mắt xuống. Khoảnh khắc ấy cô đã thấy được đôi mắt anh, một đôi mắt hoa đào trong veo, ngời sáng.

Sau hôm đó, Phính Đình nói sẽ thường xuyên liên lạc với cô. Cứ ngỡ đó chỉ là lời xã giao, ai ngờ đến hôm thứ ba cô nàng gọi thật. Lúc đó cô đang làm thêm giờ, mới bắt máy lên, chưa kịp mào đầu gì hết đã nghe hỏi: “Cậu đang ở đâu để tớ tới đón!” Cô vừa uống một ngụm nước vừa đáp: “Tớ đang làm thêm giờ ở công ty.” Vu Phính Đình nói chắc nịch: “20 phút nữa cậu gặp tớ ở cửa công ty!” Không chờ cô kịp nuốt trôi ngụm nước, cô nàng đã cúp máy.

Hôm đó là lần thứ hai cô nhìn thấy anh. Mới đầu cô cũng không để ý, cứ lên thẳng xe của Phính Đình, khi xe dừng tại một biệt thự ở ngoại ô thành phố, thấy anh bước ra khỏi chiếc xe màu bạc mới biết thì ra xe anh vẫn chạy ngay phía sau. Hôm ấy cô mặc nguyên bộ đồ công sở, trông quá nghiêm túc cho một buổi gặp mặt. Anh không nhìn cô, cô cũng chẳng chào hỏi. Xưa nay cô không quen chủ động, vả lại cô cũng biết thân biết phận nên chẳng muốn dính dáng gì đến những kẻ tầng lớp trên như anh.

Nhưng dần dà, cô cũng trở nên quen biết sơ sơ với họ. Thứ nhất là vì Phính Đình rất tích cực rủ rê, mà chẳng lẽ lần nào cô cũng từ chối. Thứ hai, tuy đã là thổ địa vùng này, nhưng cô vẫn chỉ có một mình, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn. Những đêm miệt mài làm thêm giờ, khi mệt mỏi cô thường nhìn qua bức tường kính tầng mười tám, lặng ngắm những ánh đèn lập lờ xa xa phía dưới, rồi ngẫm về sự lẻ loi chiếc bóng của mình mà cảm thấy tủi thân. Những lúc như vậy, cô lại nâng chiếc chén mua lúc mới vào làm ở công ty lên ngắm nghía. Đáy chén màu trắng ngọc, điểm xuyết những đường hoa văn thanh nhã gợi nhớ về chiếc chén cha cô mua cho lúc nhỏ để đánh răng, trên đó có in hình hai con bướm sắc sỡ đang giang cánh như muốn bay. Lúc ấy cô thích cực kỳ, cho nên việc đầu tiên mà cô làm mỗi sáng thức giấc là chạy ngay đi đánh răng. Về sau trong một lần hờn dỗi, cô đã ném nó vỡ, cánh bướm cũng tan đi từ đó. Nhưng sắc màu ấy, cánh bướm ấy đã khắc sâu vào trong tâm trí cô, chẳng thể phai nhòa.

Nói là tụ họp với bọn họ nhưng thực ra cũng chẳng có gì ngoài mấy vụ đi ăn uống, hát hò, chơi mặt chược tiêu khiển. Càng đông thì càng vui, chẳng ai câu nệ, giữ kẽ gì, buồn cười thì cứ cười thả phanh. Hôm đó anh hơi quá chén, hai bàn chật ních người nhưng không hiểu sao anh lại chỉ chỉ vào cô, khiến cho ánh mắt mọi người đều đổ dồn lại: “Để cô ấy chơi thử xem, nếu thua cứ tính cho tôi, thắng thì cô ấy giữ.” Thật ra cô có biết đánh mặt chược, nhưng vì ngại nên không tham gia. Phính Đình biết vậy, nên đẩy cô vào bàn, cười: “Có Giang thiếu gia đây làm chỗ dựa, cậu cứ đánh đi. Sợ gì ba gã đàn ông này!”

Mặc dù biết chơi, nhưng cô không tinh thông. Tết năm nào về quê, cô dì chú bác hàng xóm cũng đều tụ lại, lôi cô vào bàn mặt chược, song cũng chỉ để giết thời gian mà thôi. Vì vậy mà chơi chẳng được bao lâu cô đã thua liên mấy ván. Một người trong đám đó quay đầu cười: “Giang thiếu, hôm nay tâm trạng vui vẻ phải không, xì tiền ra đây mau!” Anh không để ý, chỉ chớp chớp mắt. Bọn họ chơi tính điểm, cô không biết tiền cược nhiều hay ít, cứ liên tiếp thua liểng xiểng. Đang định đánh bạch bì, chợt bên tai vang lên một thanh âm uể oải: “Đừng đánh quân đó!” Một làn hơi thở ấm áp phả vào tai cô. Ngẩng đầu lên, cô bắt gặp đôi mắt đen láy đang lấp lánh ánh cười của anh: “Đánh quân này này!” Đến khi giải tán, tổng kết điểm thì hai người đã thắng được mấy vạn. Lúc đó cô mới biết thì ra họ cược mười vạn một ván. Ba người kia cười mắng: “Cứ tưởng là cậu ngoan ngoãn xì tiền, hóa ra cuối cùng là gạt tiền tụi này. Đầu tiên thì ru ngủ bọn tớ, sau đó mới ra chiêu sát thủ, ghê thật!” Anh chỉ cười ôn hòa, kín đáo cúi tiền cho cô. Số tiền này bằng

cả tháng lương của cô chứ đâu có ít ỏi gì, nên cô không chịu nhận. Hai người đẩy qua đẩy lại mãi, cuối cùng Phính Đình phải bước qua ghé vào tai cô nói: “Đừng làm trò cười, cậu cứ cầm lấy đi, không sao đâu”

Cô sinh ra ở một thị trấn nhỏ có tên là Chiết Bắc, xứ Giang Nam lừng lẫy một thời, phong cảnh bốn mùa xuân, hạ, thu, đông đều đẹp như một bức tranh sơn thủy. Nơi ấy xưa nay có tiếng là mảnh đất lắm gạo nhiều tiền của Trung Quốc, nhưng để nuôi hai chị em cô ăn học, mẹ cô đã phải rất tần tiện. Sau khi thi đậu vào một trường đại học nhất nhì thành phố, cô bắt đầu lao vào làm kiếm tiền, quyết không để mẹ phải sống dè xẻn vì mình nữa. Nỗi nhọc nhằn ấy, những kẻ sinh ra trong nhung lụa như họ sao có thể hiểu được!

Ngày hôm sau, cô hỏi Phính Đình số điện thoại của anh, tranh thủ lúc tan tầm bấm máy gọi. Anh ngây ra một lúc mới trả lời: “Là cô à?” Giọng anh nghe nhẹ nhàng như đang đọc bản tin dự báo thời tiết. “Anh có rảnh không?” Chỗ anh hơi ồn. Cô nói dứt khoát, rằng số tiền kia nhiều hay ít với anh cô không biết, nhưng với cô nó không hề nhỏ, ngày nào cũng mang khư khư trong túi như vậy rất đáng lo, lỡ đâu gặp phải bọn cướp thì chẳng phải dang không cho chúng hay sao...

Mới đợi trước cửa được một lát, chiếc xe màu bạc của anh đã trở tới. Cô chợt thấy sao mình ngốc đến vậy, chiếc xe hàng khủng đó mà đậu trước cửa công ty... người ta thấy được thì cô sẽ bị coi không ra gì mất, chỉ mong sao không có đồng nghiệp nào nhìn thấy! Thế là cô cuống cuống lên xe, nói: “Đi thôi!” Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, thấy vẻ vội vàng của cô, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng mau chóng lái xe đi.

Không khí trong xe rất yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng lốp xe sần sạt cọ vào mặt đường. Hai người không nói gì, vì họ vốn dĩ chẳng hề quen. Cô cúi đầu mở túi xách, lấy ra một chiếc phong bì đưa cho anh. Anh chỉ nhìn lướt qua: “Gì vậy?” Thực ra thì anh rất rõ. Cô đỏ mặt, biết là mình quá chi li, nhưng điều nên làm thì vẫn phải làm: “Tiền này trả lại cho anh” Không nói gì, anh bẻ tay lái, đổi hướng đi. Xe dừng trước một nhà hàng, họ mới đặt chân vào cửa, một người có vẻ là quản lý đã tắt tả ra đón: “Giang thiếu, cũng khá lâu rồi anh mới ghé lại đây đấy nhỉ, vẫn ngồi chỗ cũ chứ?”

Từ bức tường kính tầng thứ năm mươi mấy này nhìn ra ngoài rõ hơn so với phòng làm việc ở tầng thứ mười mấy của cô rất nhiều. Phía dưới, phố xá mới lên đèn, cả thành phố ngập trong một thứ ánh sáng lấp lánh trông chẳng khác gì một tòa thành không ngủ. Trên bàn, bộ chén đĩa trắng tinh có in hình một con bướm rất sinh động, lại được tô thêm vẽ quý phái với đường viền màu kim. Một cảm giác quen thuộc dâng lên trong cô, tay cô vô thức vuốt ve hình cánh bướm. Nhưng cô biết nó không giống. Ngày đó ở thị trấn nhỏ như vậy mà sắm sửa được đồ cũng đã là tiện nghi lắm rồi, vả lại mười mấy năm trước chén bát xù xì thô ráp hơn bây giờ nhiều... Nhưng trong trí nhớ cô, nó vẫn là thứ đẹp nhất, quý nhất. Bởi thời gian như nước chảy mây trôi, đã qua đi thì chẳng thể nào lấy lại được...

Từ đó trở đi, dù Phính Đình vẫn liên tục gọi điện tới rủ, nhưng cô đều một mực từ chối. Tuy còn trẻ, nhưng cô cũng hiểu được thế nào là môn đăng hộ đối. Đó là lời dạy của cha ông từ mấy ngàn năm trước truyền lại, nếu không phải chân lý thì sao nó còn tồn tại được cho đến ngày hôm nay? Chung quy là cô không thể đi cùng đường với họ.

Mọi chuyện rồi dần dần cũng lắng xuống. Cô phụ trách việc xuất nhập khẩu, ngày nào cũng bận tới mức hoa mắt váng đầu. Tối hôm đó tâm trạng cô không vui, mới bắt tay vào làm việc, Phính Đình lại gọi tới: “Tử Mặc... Cậu phải tới cứu tớ... Tớ uống say rồi...” cô nàng liú lười nói ra địa chỉ. Tử Mặc biết chỗ đó, cô cũng đã tới mấy lần rồi.

Mới đẩy cửa vào, đã thấy một bàn đầy người, tiệc cũng sắp tàn. Vừa thấy cô, Phính Đình liền lão đảo chạy tới: “Tới rồi à? Tử Mặc, giúp tớ tiếp rượu họ đi.” Người đẹp quả đúng là người đẹp, đến cả uống say rồi vẫn còn đẹp lung linh! Cô vội đỡ bạn ngồi xuống. Ngẩng đầu lên, bắt gặp anh như cười như không đang cầm một chiếc thuốc đặt hờ lên khóe miệng, đáy mắt như nước hồ mùa thu nhìn thẳng vào cô, sâu đến khó lường.

Tửu lượng của cô không tốt cho lắm, nhưng đối với một cô gái miền Nam thì uống rượu cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Đó là vì lúc còn bé, mỗi lần cha uống rượu, ông thường đặt cô lên đùi, lấy đũa thăm thăm rượu cho cô nếm. Mỗi lần nhắc đến chuyện ấy, mẹ thường nói từ nhỏ cô đã dính lấy cha rồi. Tuy sinh ra là con gái, nhưng cha vẫn nâng cô như nâng trứng. Lúc cô ra đời, ở quê còn nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ, may mắn thay cha cô không chịu ảnh hưởng của lối suy nghĩ cổ hủ đó. Lớn lên, mỗi lần ra ngoài xã giao,

cô uống rất chừng mực, lúc cảm thấy mình sắp say rồi thì nhất định không đụng đến một giọt nào nữa.

Không biết có phải từ chuyện đánh mặt chược bữa nọ không mà khi tàn tiệc, mọi người đều “thức thời” cáo lui, cuối cùng chỉ còn lại mỗi cô và anh. Chưa bao giờ anh thấy cô uống nhiều đến vậy. Bình thường mỗi lần người khác muốn kính cô thêm, cô đều cười cười chuyển đề tài, bắt buộc lắm mới nhấp môi vài cái, nhưng hôm đó cô lại uống quá nhiều, mắt cô mê mang, đi cũng không vững nữa. Trời đã vào thu, không khí rất dễ chịu, gió ulla qua cửa xe vờn tóc cô bay bay. Cô và anh vẫn thế, chẳng có gì để nói với nhau. Anh không nói, cô cũng chẳng mở miệng. Anh cất lời, cô cũng chỉ đáp lại vài câu – Cô tuyệt đối không chủ động bắt chuyện.

Anh nửa dìu nửa ôm cô về nhà. Phòng khách cực nhỏ, phòng gian cực nhỏ, phòng bếp cũng chẳng kém gì, tất cả cộng lại còn chưa bằng một phòng ngủ của anh. Tuy vậy, căn nhà trông cũng đầy đủ tiện nghi. Xuống bếp lấy cho cô ly nước, anh mới phát hiện hình như cô rất thích bướm – chén, bát, đĩa của cô cái nào cũng in hình bướm. Mang nước trở lại phòng, anh thấy cô vẫn còn say mê man, cứ thì thầm những câu không rõ ràng: “Đừng cho con uống thuốc, con chỉ muốn uống nước thôi. Mặc Mặc muốn uống nước...” Thì ra tâm thức cô đang quay trở về những tháng ngày ở Giang Nam, nơi đã sớm ăn sâu vào tâm trí cô, ngay cả trong cơn mê. Lúc bé, mỗi lần cảm mạo, người nóng bừng bừng, cha mẹ đều túc trực bên cạnh, hết cho cô uống thuốc rồi lại uống nước. Đây là lần đầu tiên anh nghe được giọng điệu làm nũng của cô, trong lòng không khỏi rung động. Nghe đồn người Giang Nam ăn nói dịu dàng dễ nghe, nhưng trước giờ chỉ nghe cô nói đặc sệt giọng Bắc Kinh chính gốc, đây cũng là lần đầu anh nghe được chất giọng miền Nam êm ái của cô.

Anh đỡ cô dựa vào người mình, cẩn thận đưa ly lên miệng cô. Người cô nhẹ nhàng, mềm mại như bông. Cô uống cạn ly nước trong chớp nhoáng, nhưng dường như vẫn chưa thỏa cơn khát, liền vươn lưỡi ra liếm môi mấy cái. Đầu anh ong lên một tiếng, máu toàn thân như dồn hết lên đầu. Cô lại rất vô tư, chậm rãi đối tư thế trong lòng anh, rồi hai cánh môi mềm mại phớt qua cổ anh... Trong thoáng chốc, mọi thành trì trong anh đều sụp đổ. Không ngăn được mình nữa, anh cúi xuống hôn cô mãnh liệt...

Thật ra cô biết anh rời đi lúc nào. Sau nửa đêm, cô đã tỉnh rượu. Con người ta là vậy – say rồi hồ đồ, mượn rượu thổi phồng lá gan, chuyện gì cũng có thể làm, nhưng đến khi tỉnh, nó lại xếp xuống một cách thâm hại... Cho nên cô không biết làm gì hơn ngoài việc nằm im giả vờ ngủ, chẳng dám động đậy. Trời hừng sáng anh mới rời đi, hình như anh đẩy cửa ra rồi sau đó lại quay lại, chẳng biết để làm gì. Cô không có gan mở mắt đối diện anh, vẫn nằm im. Qua một hồi lâu, anh đóng cửa phòng đi ra, sau đó cô nghe thấy tiếng cửa chính đóng lại, lúc này mới định ninh là người đã đi thật.

Anh không liên lạc gì với cô, đương nhiên là cô cũng thế. Số điện thoại lần trước Phính Đình cho không biết đã bị cô tiện tay nhét vào mớ giấy tờ nào rồi. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng ôm ý nghĩ muốn dính dáng gì đến anh. Thực ra thì cũng có gì đâu nào? Chẳng qua chỉ là một cuộc tình một đêm mà thôi! Không phải cô phóng túng gì, thực ra đó là lần đầu tiên của cô. Chỉ có điều hôm đó là ngày giỗ cha, hàng năm đến ngày này cô đều cảm thấy rất đau khổ, đặc biệt là sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ. Cô chỉ muốn về nhà ngay tức khắc, ăn hoành thánh mẹ nấu, gặm bánh tét mẹ làm. Khi uống rượu, cô chỉ muốn uống cho thật say, nhưng lúc được anh đưa về nhà, cô đã tỉnh táo chút ít. Chỉ thấy mình sao mà cô quạnh, mà đơn độc, khao khát một chỗ dựa, cũng giống như dây tơ hồng quấn lấy đại thụ để mượn chút sức sống. Cho nên nếu nói là anh lợi dụng cô, thà rằng cứ nói cô cố tình dính lấy anh. Vả lại số bạn gái của anh chắc cũng phải xếp đủ mấy vòng tròn lớn, Triệu Tử Mặc cô thì là cái gì chứ? Làm chuyện gì cũng phải biết lượng sức mình – cô rất rành đạo lý đó.

Một hai tháng sau, Phính Đình đánh điện tới: “Sao cậu lại mất tăm mất tích nữa rồi? Chẳng thèm liên lạc gì với tớ cả. Tớ mới đi châu Âu một chuyến nên dạo này không liên lạc với cậu được, nhưng chẳng lẽ cậu không biết gọi cho tớ hay sao? Không thèm nhìn mặt tớ nữa à?” Thế là họ nói lại liên lạc.

Lần gặp lại, trong tay anh ôm một cô nàng sắc nước hương trời. Anh chỉ ngẩng đầu liếc cô một cái rồi thôi, đến cả một nụ cười mỉm cũng chẳng có. Vậy nên cô cũng không qua chào hỏi. Cả đoàn người đông đúc cười cười nói nói, tranh cãi nhặng xị, đến lúc quay lại đã chẳng thấy bóng dáng anh cùng cô nàng kia đâu, có lẽ là đi nơi nào đó vui vẻ rồi. Người đưa cô về còn nói đùa: “Thằng cha đó không biết làm gì mà vội thế, làm như không giải phóng được là hân xỉu ngay tại chỗ không bằng ấy!”

Về nhà tắm rửa xong xuôi thì cũng đã trễ. Dạo này trời lạnh, chui vào trong chăn ấm là cô chỉ muốn ngủ. Đang mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng, chợt nghe có tiếng chuông điện thoại. Quờ quạng mãi trên đầu giường cũng không sờ trúng nên cô hậm hực nói: “Chẳng biết thằng cha ngoại quốc chết dẫm nào đây, cứ thích đi phá giấc mộng đẹp của người ta!” Làm nghề xuất nhập khẩu, có một điểm mà cô đành cắn răng chịu đựng: lúc người ta ngủ thì cô đi làm, còn lúc người ta làm thì lại đến giờ ngủ của cô. Vậy mới nói, kiếm được một miếng cơm cũng chẳng dễ dàng gì! Có điều dối thì nói mãi cũng trôi, có một hôm mẹ cô gọi điện tới hỏi công việc có vất vả không, cô nhanh nhẩu đáp liền: “Vất vả gì đâu hả mẹ, con chỉ đi theo phiên dịch cho người ta thôi mà.” Chỉ cần làm cho mẹ yên tâm, dù phải nói dối cũng cứ coi như là công đức vậy.

Chuông reo thêm vài lần, nhưng chắc đoán chừng đối phương không bắt máy nên im luôn. Không còn phải lần mò tìm điện thoại trong bóng tối nữa nên cô thư thái chìm luôn vào giấc ngủ. Hôm sau mở máy, thấy một số lạ, cô cũng chẳng bận lòng nữa.

HẾT CHƯƠNG 1./.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: Icy

Vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ chạy theo cái mốt ấy, nhưng giờ đây, cô đã lao mình vào guồng xoay của bánh xe đương thời từ lúc nào không hay...

Trầy trật mãi mới giải quyết xong vụ của ông khách người Đức, cô mở xấp hóa đơn đặt hàng ra cầm lấy tiền thưởng, lòng cực kỳ phấn chấn. Sau khi gọi điện về nghe mẹ nói thao thao một hồi, nổi nhớ trong lòng mới có chút nguôi ngoai. Cô thầm nghĩ, phải về nhà sớm sớm mua chút đồ gì đó ngon ngon ủy lạo mình mới được. Tử Mặc thuộc tuýp con gái thành thị hiện đại, nhưng vẫn biết nấu ăn, hơn nữa do khẩu vị của miền Bắc nặng hơn miền Nam nên cô cũng không thích đi ăn ở ngoài. “Mỗi ngày làm thêm giờ toàn phải ăn vội ăn vàng mấy thứ thức ăn nhanh, nhưng hôm nay thì khác – hôm nay tâm trạng mình rất vui, tí nữa về sẽ xuống bếp nấu mấy món quê hương, haha, mới nghĩ đến đó thôi đã thấy thèm nhỏ nước miếng rồi!”

Thị trấn nhỏ quê cô, sông nước mênh mang, nên dĩ nhiên trên bàn ăn không thể thiếu món cá. Cha cô rành nhất ngón nướng cá, món sở trường của ông là canh cá trích nấu cùng chân giò hun khói, nắm hương, và đậu hũ. Cứ chiên sơ cá qua dầu sôi, sau đó bỏ gừng và thêm chút rượu vàng (đặc sản truyền thống của Giang Nam, còn được gọi là rượu gia vị), đổ thêm nước sôi vào, chặt chân giò hun khói và xắt nhỏ nắm hương ra rồi dùng lửa nhỏ nấu cho đến khi canh có màu trắng đục như sữa, sau đó mới cho đậu hũ vào. Lúc bắc nồi ra lại cho thêm chút hành lá. Nhìn nồi canh xanh xanh đỏ đỏ trắng trắng, thơm hương vẹn sắc, sẽ khiến người ta không kềm được nước miếng. Mỗi lần cha nấu món này, cô đều ăn được cả hai bát cơm đầy. Hồi bé cô chỉ thích đứng ở cửa phòng bếp nhìn cha nấu chứ không hề có ý học, nhưng rồi cũng biết cách nấu tự lúc nào không hay. Trong trí nhớ của cô, mùi thơm phức của cá chiên, với nồi canh bốc hơi nghi ngút, bao giờ cũng là ngon nhất, tốt đẹp nhất. Giờ đây hồi tưởng lại, cũng chỉ có chúng là còn mang theo hương vị thời thơ ấu của cô mà thôi...

Không đợi cho đến lúc cô tan việc, Phính Đình đã gọi điện tới: “Hết giờ làm chưa? Đi ăn với tớ nhé.” Một tay cô cầm điện thoại, tay kia hươ hươ viết lên không khí cho Trầm Tiểu Giai nội dung của bản fax: “Đi ăn à? Không được đâu, hôm nay tớ phải về nhà ăn rồi.” “Về nhà? Ở nhà có ai chờ cậu sao?” Phính Đình cười hời, hơi hơi đổi giọng. Cô đang bận rộn máy tay múa chân nên không nghe rõ lắm: “Ở nhà có ai chờ tớ không à? Cậu cũng biết tớ sống một mình, cô độc vẫn hoàn cô độc còn gì! Chẳng qua là hôm nay tớ không muốn đi ăn ngoài mà muốn về nhà nấu!” “Cậu biết nấu ăn á? Không thể tin được! Sao chưa bao giờ

tớ nghe thấy cậu nhắc đến vụ nấu nướng thế nhỉ?” Cô bật cười: “Cậu không biết thật à, xong rồi!” Phính Đình cũng cười theo, giọng năn nỉ: “Thôi, hôm nay cậu đừng về nhà nữa, đi ra ngoài ăn cho vui!”

Đi ăn với bọn họ thoải mái hơn khi đi dùng cơm với khách nhiều, vả lại cô cũng chỉ cần hòa nhập mà thôi. Bữa cơm đó do họ Diêu mời. Thật ra cô không biết cụ thể tên của bọn họ, một là vì cô không có chủ tâm nhớ, hai là vì bình thường họ cũng chẳng xưng tên đầy đủ. Lúc vào bàn, chủ tiệc ngồi ngay bên cạnh, ân cần gấp thức ăn cho cô cả buổi. Anh ngồi đối diện cô – giấu lại thì dường như cô và anh rất có duyên đối diện với nhau. Người đẹp bên anh hôm nay không phải là cô nàng bữa nọ nữa, do ngồi khá xa nên cô không thấy rõ mặt, nhưng cũng đoán được đó phải là một mỹ nữ.

Có lẽ là do đã nghĩ về những món ăn thanh đạm ở quê ngày trước mà cô nuốt không trôi những thức ăn trên bàn tiệc. Ngồi nghe bọn họ kể chuyện tiếu lâm, có chuyện khiến người ta cười bò ra, có chuyện lại chán phèo, cô chỉ khẽ mỉm cười, đẩy mấy đĩa thức ăn toàn dầu mỡ béo ngậy mà người ta đem đến sang một bên. Lúc ngừng đầu lên, lại bắt gặp anh đang đắm chiêu nhìn mình.

Sau khi ăn xong vẫn là tiết mục cũ, đi câu lạc bộ cá nhân. Biết cô ngày thường vất vả bận rộn với công việc nên Phính Đình kéo cô đi spa hưởng thụ. Không biết vô tình hay cố ý, cô nàng hỏi: “Cậu với Giang thiếu làm sao vậy?” Hơi chột dạ nhưng cô vẫn bình thản trả lời: “Sao là sao cái gì? Tớ với anh ta có quen biết gì đâu?” Phính Đình nửa cười nửa không chiếu tướng cô: “Đừng có giả bộ hồ đồ với tớ, bữa cơm hôm nay không biết anh ấy liếc cậu mấy vạn lần nữa.” Vậy sao? Cô lại chẳng nhận ra điều đó... Ngay người một lúc, cô mới nói: “Chắc cậu nhìn nhầm rồi. Mặt tớ đâu có dính lọ đâu.”

Phính Đình nhìn cô chằm chằm, thấp giọng nói: “Tớ chỉ nhắc nhở cậu thôi, đám người họ có mấy ai là thật tâm chứ? Như tớ với Tôn Bình Hoa đây này, cậu nghĩ tụi tớ thật lòng với nhau được đến mức nào? Tại tớ thích anh ấy nên kéo dài được chừng nào hay chừng ấy thôi. Còn anh ấy thì sao chứ? Cha mẹ anh ấy không ưng thuận, nên tớ cũng chỉ biết tiếp tục như vậy chứ biết làm sao!” Cô biết Phính Đình nói thật lòng, nhưng chuyện lần ấy giữa cô và anh, sao có thể nói ra mà không ngượng miệng được... Càng nghĩ kỹ, cô càng thấy rối bời. Phính Đình bắt kể cô nghe có lọt hay không, nói tiếp: “Nhắc đến Giang thiếu, chắc cậu cũng có thể nhìn ra được. Đám người kia ai mà chẳng đi bợ đỡ nịnh hót anh ta! Đừng nghĩ đến người tầng lớp trên ai cũng như nhau, thực ra thượng tầng cũng phân ra thành nhiều thứ bậc lắm. Có một số chuyện tớ không thể nhiều lời được.” Dù bản thân chưa từng nghĩ đến sẽ có gì rắc rối với bọn họ, nhưng cô vẫn cảm ơn lời nhắc nhở của Phính Đình.

Đến khi trở về, không ngờ cũng chỉ còn lại hai người, cô và anh. Lúc này cô mới phát hiện cô gái đi cùng anh đã sớm không thấy bóng dáng. Anh chỉ liếc cô một cái rồi nói: “Để tôi đưa cô về.” Cô cười cười, coi như thay lời đáp. Vào trong xe, cũng chẳng ai nói lời nào. Không khí ẩm áp cộng thêm mùi đặc trưng của lớp da bọc trong xe khiến cô cảm thấy hơi lằng lằng. Rất nhanh, xe đã tới cửa nhà, cô cảm ơn một tiếng rồi bước xuống. Vào nhà tháo giày ra, mới thấy cả người ê ẩm, chẳng buồn nhúc nhích nữa. Nằm phịch xuống giường giữa chăn ấm nệm êm, chỉ trong thoáng chốc cô đã bị cơn buồn ngủ cuốn trôi đi.

Đang lơ mơ, tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô cô cuộn mình lại, chẳng muốn động tay động chân gì hết, nhưng nghĩ đến đơn hàng lớn từ Đức gần đây, nghĩ đến những đồng tiền thưởng nóng hổi... Thôi đành hi sinh vậy! Cô ngóc đầu lên, lết từ trong chăn ra nghe điện thoại. Mơ mơ màng màng a lô mấy tiếng nhưng hồi lâu không nghe thấy người đáp, lửa giận trong cô phùng phùng bốc lên: “Lại một tên khốn thích phá giấc ngủ của người khác!”, sau đó liền cúp máy cách một cái. Nhìn lại thì thấy đó không phải là cuộc gọi từ nước ngoài. Hồi lâu sau, chuông lại reo. Cô cầm máy – vẫn là cái số xa lạ kia. Nhấn nút trả lời, thanh âm của anh truyền đến: “Là tôi đây.” Cô ngẩn lạng người, lát sau mới ừ một tiếng. Người bên kia không nói gì trong một lúc lâu, cô cũng ngại không dám cúp máy. Một hồi lâu sau, thanh âm của anh mới vang lên, nghe ra một thứ cảm giác khó tả, có chút thê thọt như lời của tình nhân nói với nhau: “Hôm đó... Hôm đó tôi không mang áo mưa!” Mặt cô đột nhiên đỏ lựng, cũng may là lúc này anh không nhìn thấy. Chưa bao giờ gặp phải trường hợp này cả, giờ kêu mình nói gì, chẳng lẽ nói “không sao đâu”!? Cô ngập ngừng một lúc lâu, không biết phải nói gì. Đột nhiên nghĩ ra một chuyện, lòng như bị tạt một gáo nước lạnh, cô bình tĩnh đại ngộ: “Trên đời này vẫn còn có cái chiêu lừa thai sau chuyện ấy mà, Giang thiếu gia anh việc gì phải lo chứ?” Đầu dây bên kia im lặng, cô liền cúp máy.

Lăn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được, cô đứng dậy, vào bếp rót nước uống. Vuốt ve hình cánh bướm được in nổi trên cốc, cô thấy mình được an ủi, cảm giác như mình vẫn là bảo bối được cha mẹ nâng niu

trong lòng bàn tay ngày xưa vậy. Thế cô mới chợt vỡ lẽ, thì ra ngàn ấy năm đã trôi qua...

Đang chìm trong suy tư, chợt cô nghe loáng thoáng có tiếng chuông cửa. Kỳ quái, đã trễ như vậy rồi, sao lại còn có người ghé thăm nhà hàng xóm chứ! Tiếng chuông vẫn âm ỉ vang lên hồi lâu, lúc này cô mới giật mình – hóa ra đó là chuông cửa nhà mình. Không ngờ lúc mở ra, lại thấy anh đứng sừng sững ngay trước cửa. Trong một lúc lâu, cô cứ chôn chân đứng như vậy, chẳng biết mình nên làm gì. Anh nhìn cô, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Cô hít sâu một hơi rồi nói: “Anh muốn uống nước không?” Đã tới nhà thì là khách, vào thì cũng đã vào rồi, không thể đuổi người ta đi được. Anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô. Không biết có phải vì hiệu ứng của bóng đêm, hay vì cường độ sáng của bóng đèn không đủ hay không, mà cô cảm thấy đáy mắt anh mênh mông như biển lớn, như có thể hút thẳng cô vào sâu bên trong. Cô bối rối xuống bếp, đi như chạy trốn. Chưa được vài bước, đã bị anh ôm chặt từ phía sau, rồi anh cúi đầu xuống hôn ghì lấy cô.

Cảm giác ấy vừa êm ái vừa tê dại, cô thấy người mình dần dần mềm nhũn, đến cả sức đẩy anh ra cũng chẳng có. Bàn tay anh vuốt ve càng ngày càng gấp, mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, nhiệt độ nóng rực của cơ thể anh, tất cả bỗng trở nên quen thuộc đến lạ kỳ. Cảm giác này khiến cô thấy sợ, một nỗi sợ không tên, cho nên trong lúc môi lưỡi đang quấn quýt dây dưa, cô đã khê cần phải đầu lưỡi của anh. Cơn đau làm anh tỉnh táo vài phần, anh dừng lại, cúi đầu xuống vai cô, há miệng thở dốc. Anh vẫn ôm lấy cô, chẳng có chút ý định buông tay. Một lúc lâu sau, anh mới ghé vào tai cô oán giận nói: “Vật nhỏ phiền nhiễu này, xem anh xử lý em thế nào nhé!” Tuy mấy lời ấy nghe cực kỳ phẫn nộ, nhưng lại nhuốm vẻ âu yếm khó tả. Hơi thở anh cứ ran rạt phả vào tai cô, cô thấy toàn thân yếu ớt vô lực, lòng tựa cơn gió thoảng ba lượt nhẹ mặt hồ, dịu dàng đến vô hạn, nhưng cũng có thể để lại rung động khôn nguôi...

Rốt cuộc sáng hôm sau cô đi làm muộn. Trầm Tiểu Giai bỏ công việc đang làm dở, xán lại: “Tử Mặc, có phải hôm qua chị bị dính mưa không? Sao hôm nay lại đi trễ thế này?” Mặt cô chợt đỏ lên. Hiếm khi nào thấy bộ dáng Tử Mặc như vậy, đời nào Trầm Tiểu Giai chịu bỏ qua cho cô: “Khai thật đi! Có phải tối qua hoa đào đón gió xuân rồi hay không?” Cô làm bộ cả giận nói: “Đi, đi, đi mau, tiếp tục nhận email của khách đi, đừng có ở đây mà đoán bậy đoán bạ nữa!” Trầm Tiểu Giai bật cười khanh khách: “Coi cái bộ thẹn quá hóa giận của chị kìa, người ta nói trúng tim đen rồi chứ gì?”

Đến trưa, có người tới giao cho cô một bó uất kim hương được nhập về từ tận Hà Lan. Trầm Tiểu Giai ngắm soi bó hoa, chất lưỡi: “Quý thì quý thật, nhưng ai đời lại đi theo đuổi con gái nhà người ta bằng uất kim hương cơ chứ?” Nhưng lòng cô thì lại rung động! Lúc nhỏ, cô không có cách nào hay để khám phá thế giới, vì tin tức quá nghèo nàn. Cũng may là còn có TV, mỗi lần chương trình Thế giới thường thức phát sóng, cô bé Tử Mặc liền kê một cái ghế nhỏ trước màn hình, ngồi xem say sưa. Ấn tượng sâu đậm nhất với cô chính là Hà Lan, xứ sở của những bông uất kim hương xinh đẹp, của những cối xay gió lãng mạn, với bầu trời xanh thẳm, với biển rộng vô bờ, lại có cả những miếng phô mai dày cui thơm phưng phức... Những cảnh sắc dường như chỉ có ở trong mộng ấy đã sớm ăn sâu vào tâm khảm cô. Mỗi lần nghĩ tới, cô lại như được trở về với thời thơ ấu của mình.

Liên tiếp mấy ngày sau, ngày nào cô cũng nhận được hoa, nhưng không có điện thoại. Cô cũng chẳng gọi cho anh. Mấy ngày nữa trôi qua, rốt cục anh gọi tới: “Tối nay anh đến nhà em nhé.” Ca của cô tan rất trễ, lúc về đến nhà đã khuya lắm rồi. Mới bước vào cửa thì anh đã tới, trông sắc mặt có vẻ giận dữ. Cô không để ý, chỉ lo đi tắm. Tắm xong, bước ra ngoài thì anh đã ngủ, nằm xoay lưng về phía cô. Tắt đèn, cô nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh. Nhưng không quen ngủ như thế này nên cô nằm xa ra phía mép giường. Trong bóng tối, anh xoay người lại ôm cô vào trong ngực, hơi thở ấm áp của anh đều đều phả lên tóc cô...

Chuyện hai người bên nhau – nếu có thể gọi đây là bên nhau – xưa nay vốn do anh nắm trong tay. Có đôi khi cô không hiểu nổi bản thân, sao lại để mình lạc tới bước này... Nhưng cô cảm thấy mọi chuyện đều xảy ra một cách rất tự nhiên. Cô tự biết, mình không phải là cô bé ngây thơ mới bước ra trường đời nữa, cũng đã từng chứng kiến không ít những cuộc tình rồi, trong đó có biết bao nhiêu cái vội đến rồi lại cũng vội đi. Xã hội hiện đại thời nay, hợp thì tụ, mà không hợp thì tan, chẳng cần phải chấp nhất làm gì. Vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ chạy theo cái mốt ấy, nhưng giờ đây, cô đã lao mình vào guồng xoay của bánh xe đương thời đó từ lúc nào không hay...

Đương nhiên là cô biết bên anh không chỉ có mình cô. Có nhiều lần, lúc anh đang ở chỗ cô, đám phụ nữ kia vẫn oanh oanh yến yến gọi điện tới không ngớt, cũng có mấy bạn anh nhận điện thoại xong liền đi ngay.

Cô cũng tự biết mình không có bản lĩnh cao đến mức Giang thiếu phải vì mình mà rời bỏ khu rừng lắm hoa nhiều mật kia. Trên TV hay tiểu thuyết hay có những nhân vật công tử đa tình vì người mình yêu mà vứt bỏ kiếp sống phong lưu, rồi toàn tâm toàn ý với cô ta, nhưng thực ra hơn phân nửa những thứ đó đều là để lừa gạt các cô nữ sinh ngây thơ cả, có bao nhiêu là thật đâu! Không phải trên đời này không có người đàn ông nào như thế, nhưng rất hiếm, muốn gặp được còn khó hơn là trúng giải độc đắc nữa. Thôi thì chuyện giữa anh và cô đành đi tới đâu hay tới đó vậy.

Anh vùng tay rất hào phóng, từ đó đến nay cô chưa khi nào chú ý điều này, nhưng hôm đó dọn dẹp lại phòng cô mới biết anh mua toàn đồ xịn cho mình. Có nữ trang, có áo váy, cũng có cả túi xách. Thường thì cô chỉ nhận lấy rồi để ngay sang một bên, nên đến tận hôm nay mới phát hiện ra. Người có tiền đúng là sướng thật, chỉ một bộ quần áo hay một chiếc vòng trang sức thôi cũng có giá bằng cả tháng lương của cô rồi. Cũng khỏi cần mượn ai nói cho cô biết hiệu túi xách đó là gì – tuy kiến thức nông cạn nhưng cô cũng biết chiếc túi LV được tung ra thị trường với số lượng cực kỳ hạn chế kia chẳng phải ai cũng mua được, huống chi là một nhân viên tầm tầm như cô. Tuy cô có yêu tiền, nhưng tuyệt đối không tham. Những thứ này, cô biết mình không đủ khả năng để có, còn chưa nói đến chuyện người ta thấy sẽ đàm tiếu nữa. Dư luận rất đáng sợ, cô đầu nhỏ sao đội vừa nón to đây...

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thi Vũ

Chuyển ngữ: Icy

Mắt cá ếch vào vốn chẳng có vị gì, chỉ có dùng tâm để để cảm thì người ta mới nếm được mùi vị của nó.

Cô sống xa mẹ, thường thì cả năm hai mẹ con gặp nhau không quá một hai lần. Vì thế cho nên ngay từ thời đi học, cô đã lập ra một ước định bất thành văn: mỗi cuối tuần đều đánh một cuộc điện thoại thật dài về nhà. Một mặt là hai mẹ con có thể an ủi lẫn nhau mỗi khi kể lể nỗi khổ nhớ nhung, mặt khác cũng tiện công hiến chút đỉnh cho ngành điện tín của Trung Quốc, mà điều đó cũng đồng nghĩa với việc đóng góp cho sự tăng trưởng của nền kinh tế quốc dân không phải không không... không mấy phần trăm, cũng đâu phải là nhỏ...

Hôm nay trong điện thoại, mẹ cô càng thao thao bất tuyệt như nước Hoàng Hà. Trước đây mỗi lần nghe đến câu này – mà thực sự thì cô đã nghe nhiều lần lắm rồi – tai cô tự động sinh ra một lớp màng lọc, vô thức bỏ qua nó; nhưng hôm nay hành động của mẹ khiến cô không thể dùng câu nào khác để hình dung nữa. Chốt lại thì, chuyện mẹ cô nói cũng chỉ xoay quanh việc bà quen một người đồng hương, mà người đó lại có một người con trai, tên họ là gì, công tác ở đâu, rồi mẹ đã cho người ta số điện thoại của cô để có dịp nào tiện thì liên lạc... Đích thị là biến tướng của việc xem mắt mà!

Triệu Tử Mặc đau đầu nhất chính là vì vụ này. Từ khi cô mới ra trường xong, mẹ cô đã bắt đầu hữu tâm hay vô ý khơi gợi đến đề tài đó, cho tới năm nay thì cái quyết tâm “không đạt mục đích thì không bỏ qua” của bà đã cực rõ rồi. Nhưng loại chuyện này cũng phải tùy duyên, đâu thể gượng ép. Trước đây, đối với những cuộc sắp xếp của bà, cô chỉ cần “bình tới tướng đỡ, nước dâng đắp đề” cũng đủ để đối phó. Cứ gặp mặt, đi ăn vài lần, rồi sau đó viện cớ thoái thác là xong. Không phải cô không biết nỗi khổ tâm của mẹ, nhưng đã nói đến chuyện yêu đương thì phải nhắc đến hai chữ “duyên phận”. Đi xem mắt cứ như là thịt cá đã đặt trên thớt, mấy cân mấy lạng đều bị đem ra soi xét kỹ lưỡng – cô không muốn phải chịu đựng sự giày vò đó.

Người mà mẹ cô nhắc đến tên là Hình Lợi Phong. Ngay hôm sau anh ta đã gọi cho cô, hẹn đi ăn cơm. Cô vẫn theo thói quen làm việc bình thường, tan tầm thì cứ thế mà qua loa đến cuộc hẹn. Anh ta trông cũng khá, tuy xuất thân trong một gia đình rất bình thường, nhưng nhờ khổ học mà thành tài, ở anh toát ra một

khí phách rất hiên ngang khi đứng trước mặt người khác. Mà anh ta cũng là một người nhiệt tình, phải nói là vô cùng nhiệt tình mới đúng – mới gặp mặt là anh ta đã “mở đài” rồi, chắc vì mối quan hệ đồng hương mà chưa gì đã cảm thấy rất dễ dàng thân quen.

Địa điểm gặp mặt của họ là một nhà hàng Thượng Hải, được trang hoàng vô cùng tinh tế, hoa lệ, trông cực kỳ sung túc và ấm cúng, nên chắc chắn cỡ sao không nhỏ. Vì cả hai đều là người miền Nam nên khẩu vị cũng khá tương tự nhau. Bữa ăn hôm nay rất vừa miệng, ngồi nghe anh ta hết kể từ thời sự chính trị cho đến kinh tế tài chính, rồi lại chuyển sang giải trí, cô cực kỳ bội phục. Giờ đây cô đã nhìn anh ta với con mắt khác một chút, trong lòng thầm nghĩ: nếu không thể thành người yêu thì thành bạn bè cũng hay.

Giữa cuộc hẹn, anh gọi tới: “Ồ đâu vậy?” “Đang đi ăn.” Anh hỏi vô cùng bình thản: “Cần anh đi đón không?” Liên lạc giữa cô và anh vốn lúc on lúc off, vì thực sự thì mối quan hệ ấy không đáng để hai người dây dưa quá nhiều, như thế sẽ khiến sau này khó cắt đứt. Thấm thía điều đó nên cô lên tiếng từ chối: “Không cần đâu, tự em sẽ an bài”. Đầu dây bên kia ừ một tiếng rồi cúp máy.

Chiếc bàn hai người đang ngồi kê sát ngay bức tường kính ở một tầng lầu thấp, nên chỉ cần cúi đầu một cái đã có thể thấy dòng xe cộ dày đặc như nước chảy bên ngoài. Cô đã ăn gần xong – nếu là bình thường thì cô đã sớm tìm cơ để về, nhưng cô cảm thấy có chút thân thiết với người tên Hình Lợi Phong này, nên muốn kết giao bằng hữu với anh. Lúc kêu phục vụ tính tiền, người quản lý vội chạy tới với thái độ cực kỳ cung kính, mỉm cười nói: “Hóa đơn của hai vị đã được Giang thiếu thanh toán rồi, hi vọng hai vị hài lòng với sự phục vụ của nhà hàng chúng tôi, có dịp thì ghé vào chiều cổ nhiều hơn nhé!”

Ban đầu Hình Lợi Phong rất ngạc nhiên, nhưng thấy vẻ bình tĩnh của cô, anh cũng đoán được là bạn của cô đã trả giùm hóa đơn. Lúc ra cửa, anh ta ngượng ngùng, gãi đầu gãi tai nói: “Ngại quá, sao anh lại mặt dày mà để cho bạn em trả tiền thế cơ chứ?” Thật ra đến lúc đó cô cũng mới biết là anh ngồi ngay trong nhà hàng này gọi điện cho cô. Anh và cô chẳng phải là gì của nhau, nếu anh thích trả tiền thì cứ để cho anh trả đi. Xuống xe, cô cười với Hình Lợi Phong: “Lần này anh mời không được thì cứ để lần sau đi.” Hình Lợi Phong cũng cười, lộ ra hàm răng trắng lóa, gật đầu lia lịa: “Rất vinh hạnh.”

Mấy ngày nay, vì vụ làm tờ khai xuất khẩu mà ngày nào cô cũng phải vắt hết sức lực, về đến nhà là mệt rũ rồi lăn ra ngủ. Nhưng kỳ quái là hôm nay cô lại không thấy buồn ngủ. Từ phòng tắm trở ra, lần qua lần lại trên giường cả nửa giờ, cô cũng chỉ thấy càng tỉnh táo hơn. Dứt khoát đứng dậy, cô xuống bếp sắp xếp lại mấy thứ linh tinh. Xong xuôi, vẫn chẳng thấy buồn ngủ, cô lại đi lau nhà khắp hai lượt. Đến khi cả chân giường cũng được lau đến không còn một hạt bụi nhỏ, cô mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển ngồi xuống sàn nhà nghỉ một lúc, mới thôi. Đi tắm lần nữa, rồi cô lại chui vào chăn. Cứ nghĩ lần này có thể yên giấc được rồi, ai dè cô vẫn trần trọc lần qua lộn lại, giống như không tìm được tư thế nào thích hợp để ngủ vậy. Bao nhiêu lần tưởng đã có thể chìm vào giấc ngủ, nhưng rốt cuộc hai mắt cô vẫn mở thao láo. Đang phiền não thì điện thoại đổ chuông, cô vò đầu ngồi dậy, ôm chăn nghe máy: “Mở cửa!” Khẩu khí của anh không cho người ta lấy nửa cơ hội từ chối. Cô cúp máy, nhìn đồng hồ – không ngờ đã ba giờ sáng rồi. Cô vừa bò xuống giường vừa suy nghĩ, không biết mình có nên cảm ơn anh vì đã không nhấn chuông cửa, đánh thức toàn bộ hàng xóm hay không.

Chẳng biết anh tới đây bằng cách nào, nhưng có lẽ phải cảm tạ tất cả những người lái xe trong thành phố này vì đã vô cùng tuân thủ luật giao thông – nếu ai cũng uống say mèm như anh rồi lái xe, làm sao còn tay chân lành lặn mà lái tới trước cửa cô được. Vừa kéo vừa nâng, mãi cô mới đặt được anh lên giường. Hắn anh đã uống rất nhiều, đôi lông mày khê nhú lại như đang có điều gì phiền muộn. Không đành lòng, cô lấy khăn ẩm nhẹ nhàng lau mặt cho anh. Hệt như có cảm ứng, anh mở mắt, đôi mắt đen như sơn cứ nhìn cô không chớp. Cô đỏ mặt, liền dừng động tác, nói: “Anh nghỉ ngơi một lát đi” rồi cúi xuống kéo chăn đắp cho anh. Bỗng anh vươn một tay ra ôm cô thật chặt, chỉ một cái lật mình đã đặt cô ở dưới thân. Hơi thở anh nồng mùi rượu, lại xen lẫn một mùi rất riêng của anh, như muốn nhận chìm người ta trong đó. Con mưa nọ hôn mãnh liệt trút xuống, lên mắt, lên mũi, lên môi, lên cổ cô, rồi trượt dần, trượt dần xuống dưới...

Khi cô tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau rồi. Cũng may hôm đó là chủ nhật – ngày mà cô thấy đáng yêu nhất trong tuần, vì có thể nằm ỳ trên giường đến lúc nào mình muốn. Cô miễn cưỡng duỗi tay, lẩm nhẩm vài tiếng trong miệng, rồi từ từ mở mắt... Hết hôn! Không biết anh đã yên lặng ngồi bên mép giường như thế bao lâu rồi! Cô chưa bao giờ ở trong tình huống như thế này, vì từ trước đến giờ khi cô tỉnh lại thì anh

đã đi từ lúc nào không hay. Tất cả những gì mà hai người đã có với nhau xưa nay chỉ được tiến hành trong bóng tối, nhiều lúc cô còn tưởng đó toàn là cảnh trong mơ, cứ ánh sáng vừa lên một cái là biến mất ngay.

Anh đang nhìn cô, sâu trong mắt anh dường như ẩn chứa một vẻ khó tin nào đó. Thấy cô tỉnh dậy, anh đứng lên đi ra phòng ngoài. Có nhiều lúc anh vô cùng tế nhị.

Tưởng rằng anh đã đi rồi, nhưng lúc cô rửa mặt xong, bước ra ngoài thì thấy anh vẫn ở đó. TV đang mở, giọng nữ phát thanh viên bản tin trong nước trên kênh CCTV4 vang lên trong trẻo. Cô xuống bếp mở tủ lạnh ra, thấy trong đó không còn gì có thể ăn ngay được. Chuẩn bị qua ít đồ ăn sáng, chưa đến nửa giờ đã xong, cô liền bưng ra. Bữa ăn rất đơn giản: một đĩa cá hấp, một đĩa trứng tráng và một tô canh nấm. Thường ngày cô chỉ có một mình, hôm nay có anh ăn cùng nên tự nhiên cảm thấy ăn ngon hơn. Anh không nói một lời, mà cô thì cũng ăn bình bất động, chỉ lẳng lặng cầm cúi ăn. Chợt anh gấp đầu cá lên, từ từ lấy đũa khoét mắt cá ra. Lòng cô khe khẽ động. Rồi anh chậm rãi gấp mắt cá nhẹ nhàng đặt vào trong bát của cô.

Tim cô thình thịch nảy lên, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn. Trước kia cô rất thích đọc sách, và cô đã đọc được ở đâu đó một câu chuyện về mắt cá. Chuyện rằng xưa kia từng có một đôi trai gái yêu nhau từ thời còn cắp sách đến trường, mỗi lần cùng nhau ăn cá, cô gái luôn gấp mắt cá cho chàng trai. Có một ngày, chàng trai hỏi tại sao, cô gái liền đáp rằng khi còn bé, mỗi lần ăn cá cha cô đều gấp mắt cá cho cô, điều đó biểu trưng cho tình thương yêu của ông đối với cô, bởi lẽ mắt cá là để dành cho người mình yêu thương nhất. Sau khi ra trường, họ được phân công công tác ở cùng một thị trấn. Bạn bè gần xa đều cho rằng hai người sẽ rất mau chóng kết hôn, cùng nắm tay nhau hạnh phúc đến bạc đầu. Nhưng chàng trai kia vẫn chưa cam tâm thỏa chí, anh vẫn muốn ra ngoài phiêu bạt. Bàn bạc về chuyện tương lai của hai người xong, chàng trai liền dứt khoát ra nước ngoài. Cô tiễn anh đi trong êm thấm. Mấy năm sau, khi đã thành công, anh tìm về thị trấn nhỏ xưa thì mới hay tin cô đã lấy chồng. Cô mời anh đến nhà làm khách, trong bữa cơm cô rất ra dáng chủ nhà, toàn gấp cho anh những món ngon nhất. Thế rồi một con cá được bưng lên... Anh nhìn cô gấp mắt cá cho chồng, mới chợt vỡ lẽ... Hóa ra những thứ mình đạt được cũng chẳng hơn những gì mình đã đánh mất...

Cô ngẩng đầu liếc anh một cái, anh thì chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, chỉ lo và cơm, chắc anh rất đói bụng nên ăn ngấu ngiến. Cô nhìn thứ anh đã gấp cho mình. Mắt cá ăn vào vốn chẳng có vị gì, chỉ có dùng tâm để để cảm thì người ta mới nếm được mùi vị của nó. Cũng giống như món canh cá cha cô nấu nhiều năm về trước vậy – thực ra có lẽ nó cũng chẳng ngon như trong hồi ức của cô đâu, và dĩ nhiên tay nghề thì cũng kém hơn đầu bếp của nhà hàng năm sao nhiều, nhưng điều quan trọng nhất là ông đã gửi gắm bao nhiêu yêu thương vào trong đó. Vì thế mà suốt bao năm qua cô cứ khắc khoải kiếm tìm, nhưng mãi vẫn không thể tìm lại được cái vị ấy – bởi đó chính là vị của yêu thương.

Thứ bảy ngày 26 tháng 5 là một ngày cực kỳ gian nan với cô. Hôm đó cô chuẩn bị rất nhiều tài liệu dạy nấu nướng, bắt đầu tự mình nấu món canh cá chân giò nấm hương. Đặt nồi cá lên bếp chưng, vặn nhỏ lửa, rồi cô đem toàn bộ mâm chén bát đĩa ra rửa sạch, lau khô cho đến khi tất cả đều sáng bóng lên mới thôi. Những hoa văn hình cánh bướm in trên đó cũng ánh lên một cách kỳ dị. Cô vuốt ve chúng, khe thở dài.

Mọi thay đổi cứ lặng lẽ diễn ra lúc nào không hay, dạo này anh tới chỗ cô rất thường xuyên. Nhà cô bây giờ có rất nhiều đồ dùng cá nhân của anh, bao gồm quần áo, dao cạo râu, khăn mặt, và những tạp chí kinh tế tài chính anh hay đọc. Không gian nhỏ hẹp của cô cũng bị chia sẻ. Lắm lúc, cô như có một ảo giác rằng họ là những kẻ tình nhân với nhau vậy.

Trong lúc cô đang thần thờ thì điện thoại anh gọi tới: “Tối nay mình đi đâu ăn cơm?” Hiếm khi anh lại gọi đến vào giờ này, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ : mới hơn bốn giờ chiều. Một nơi nào đó sâu thẳm trong lòng cô chợt rung động: “Ăn ở nhà nhé. Anh có tới được không?” Lần đầu tiên cô chủ động mời anh. Bên kia, anh cúi đầu đáp một tiếng, giọng anh nhỏ nhẹ như đang nói với người thương, ẩn chứa một niềm vui dịu dịu.

Cuối cùng thì cả nồi canh to tướng đều nằm gọn trong bụng anh. Đây là lần thứ hai anh ăn món cô nấu, và cũng giống như lần đầu, anh vét rất sạch sẽ. Cô rửa chén xong, bước ra ngoài thì thấy anh đang nói trên điện thoại: “Hôm nay có việc rồi, không đi đâu” Ngược đầu nhìn cô một cái, rồi anh cúp máy. Cô biết

tổng ý anh rồi, liền trở về phòng bật máy tính lên. Anh đi theo sau cô: “Ra ngoài dạo một lúc đi.” Đây là lần đầu tiên cô cùng anh đi dạo phố. Họ ghé vào một cửa hàng chuyên doanh. Cô nhân viên bán hàng vừa thấy anh đã không ngừng cười duyên, có vẻ như anh là khách quen của nơi này thì phải. Những hàng hóa ở đây đều xa hoa đến cực hạn, trông vừa mắt vừa lòng cũng hệt như khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của cô nhân viên bán hàng vậy. Anh đánh mắt mắt ra hiệu cho cô, cô hiểu ý anh bèn lắc đầu, tỏ vẻ không vừa ý với chúng. Cô biết, tốt hơn hết là không nên tập cho mình thói quen hưởng thụ vật chất, vì dù sao thì cô cũng chẳng có khả năng theo đuổi nó. Trên đời này có rất nhiều thứ khiến người ta nghiện như nghiện thuốc phiện – cũng giống như chuyện hưởng thụ này, cứ dính vào một cái là nghiện ngay, có muốn bỏ cũng không được.

Ghé vào cửa hàng trang sức, ông quản lý đích thân ra đón hai người rồi kêu nhân viên mang hàng ra tới tận cho cô xem. Những viên kim cương tinh xảo được nạm trên những sợi dây được thiết kế theo đủ kiểu dáng khác nhau, trông long lánh đến lóa mắt. Chẳng trách gì người ta lại nói kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ. Nhưng cô thì cho tới bây giờ một “người bạn tốt” cũng chẳng có. Anh ngồi một bên, nhàn tản nhìn cô. Vốn không muốn nhận thêm đồ gì của anh, nhưng vì hôm nay là một ngày đặc biệt, nên cuối cùng cô cũng chọn lấy một sợi dây chuyền và đôi bông tai bạch kim có hình cá heo, trông cực kỳ hồn nhiên. Cô vừa thấy đã thích rồi, trông nó đáng yêu đến mức cô không thể kìm nổi vuốt ve.

Có lẽ Phính Đình cũng đã nghe phong thanh về quan hệ của hai người. Trong một lần tụ hội, Phính Đình vừa thưởng thức cà phê, vừa mở miệng: “Dạo này cậu cùng Giang thiếu sao rồi?” Cô không định giấu diếm, nhưng cũng chưa bao giờ nói cho bạn mình chuyện hai người bắt đầu từ lúc nào, nên khi cô nằng hởi thẳng như vậy, cô đỏ mặt: “Vẫn thế thôi!” Phính Đình ngẩng đầu lên khỏi cuốn tạp chí: “Thật lòng với nhau à?” Cô bật cười: “Cậu thử nói xem?” Phính Đình chỉ nhún nhún đôi lông mày thanh tú, không nói gì. Cô nhún vai, cười cười nói: “Tớ xưa nay đâu có bài xích chuyện gặp gỡ qua đường, huống hồ lại là gặp gỡ với hàng thượng hảo hạng!”

Suốt dọc đường về, anh nghiêm mặt, trông có vẻ giận. Thả cô xuống trước cửa cư xá xong anh liền phóng xe đi luôn. Có một hôm Trầm Tiểu Giai nói đùa: “Sao dạo này không thấy tắm hơi chiếc xe màu bạc ấy đâu nhỉ?” Lúc này cô mới chợt nhận ra, đã hơn một tháng không có tin tức gì của anh rồi.

Gặp lại Phính Đình lần nữa, cô mới biết anh đang hồi sức sau một vụ tai nạn giao thông. Phính Đình nhìn vẻ mặt đầy ngạc nhiên của cô, hơi kinh ngạc: “Không phải là cậu không biết đấy chứ?” Về nhà, cô cứ cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, đắn đo không biết có nên gọi cho anh không. Dừng đắn đo mãi cho đến tận khuya, giờ này mà gọi tới thì chẳng khác gì quấy rầy bệnh nhân, thế là đành thôi. Hôm sau, cô đến văn phòng thật sớm, gọi điện đặt một bó hoa bách hợp nhờ cửa hàng hoa giao cho anh. Chín giờ, đồng nghiệp cùng phòng đều tới đông đủ, cô cũng bắt đầu bận rộn làm việc. Đang trong lúc bẽ bộn, cô nghe cậu cấp dưới Tiểu Vương gọi mình: “Tử Mặc, điện thoại của chị reo bao nhiêu lần rồi kìa!” Lúc này cô mới để ý, xem danh sách cuộc gọi nhớ thì lại thấy số của anh. Chỉ khi đến giờ ăn trưa, cô mới có thời gian để gọi cho anh: “Anh đã khá hơn chút nào chưa?” Người bên kia không nói gì. Cô biết anh vẫn đang nghe, vì loáng thoáng có thanh âm từ đầu kia truyền tới. Lâu thật lâu cũng không nghe anh trả lời, cô liền nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt nhé!”. Đang định cúp máy thì anh lên tiếng, giọng điệu có vẻ cực kỳ giận dữ: “Em là cái đồ không biết phải trái trắng đen!” Lại thêm một hồi im lặng thật dài nữa, cô nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ làm việc, tất cả mọi người đều đã bắt đầu rồi: “Em phải cúp đây”. Vừa nói xong đã nghe “tút, tut”, thì ra là anh đã cúp máy trước rồi. Cô nhìn điện thoại, hơi hơi sợ sệt.

Khi cô vừa tan tầm, anh lại gọi tới: “Qua đây, giúp anh!” Lại cái giọng điệu không cho người ta có cơ hội cự tuyệt kia! Đến tầng lầu anh nằm, hỏi ý tá thì cô được người ta nhiệt tình dẫn đến tận cửa phòng. Cô đẩy cửa bước vào. Phòng bệnh anh nằm cực kỳ xa hoa, rộng rãi. Cô bày lẵng hoa cùng giỏ trái cây mới mua ra bàn. Anh đang xem giấy tờ, thấy cô đi vào anh chỉ hơi hơi ngẩng đầu, cũng chẳng nói gì, như là coi cô không tồn tại vậy. Cô đã quen với cái kiểu cách đó của anh rồi – lúc họ ở chung với nhau anh cũng như vậy – liền tìm một cái ghế ngồi xuống, tiện tay cầm lấy quyển tạp chí trên bàn, từ từ gỡ ra. Chiếc ghế salon cô ngồi cực kỳ mềm mại thư thích, rồi cơn mồi mết bắt đầu ập tới, cô chìm vào trong mơ màng...

Lúc cô tỉnh lại thì đã trễ lắm rồi, hình như tâm tình của anh cũng tốt hơn rất nhiều, không còn làm mặt nghiêm nữa, nghe giọng nói của anh có pha ý cười: “Ăn cơm thôi! Anh đói rồi!” Bấy giờ cô mới chú ý tới

trên bàn đã bày đầy những hộp thức ăn đóng mắ khách sạn năm sao. Từ khi ở chung với anh, biết anh có nghiên cứu về ẩm thực, yêu cầu rất cao đối với chuyện ăn uống, cho nên cô cũng không thấy lạ. Dịu anh ngồi xuống ghế, cô mới phát hiện ra thương thế của anh rất nặng. Khắp mặt, khắp tay đều là những vết thương, chân anh cũng đi tập tễnh. Thấy cô đứng nhìn mình không nhúc nhích, anh cười: “Bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại. Tại má anh cứ thích chuyện bé xé ra to.” Cô trợn mắt nhìn anh, cái mà anh gọi là “bị thương nhẹ” đây sao? Cô lẳng lặng xé vỏ bao ngoài ra rồi đưa đũa cho anh. Mới ăn được vài miếng, anh liền ném đũa đi giống hệt một đứa trẻ: “Không ngon, chẳng muốn ăn nữa!” Rồi anh cúi đầu sắp lại: “Anh muốn ăn canh cá em nấu cơ!”

Lòng cô mềm nhũn trước giọng điệu làm nũng của anh. Kéo tay anh lên xem đồng hồ thì thấy đã mười giờ rồi. Giờ này chắc trong siêu thị vẫn còn cá. Cô cầm lấy túi xách, đứng lên. Anh vội vã kéo cô lại: “Sao vậy?” Cô quay đầu trách móc: “Không phải chính miệng anh nói muốn ăn canh cá sao?” Anh ngậy ra rồi bật cười, vẻ vô cùng vui sướng, kéo ập cô vào trong ngực: “Ngày mai ăn cũng được!” Cô đẩy anh ra, không dám dùng sức: “Vậy anh có ăn cơm không thì bảo?” Anh gật đầu lia lịa: “Ăn chứ, ăn chứ, dĩ nhiên là phải ăn rồi.”

HẾT CHƯƠNG 3.

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: Icy

“Bổn cô nương xưa nay chưa hề biết ghen là gì!”

Tan việc thật sớm, cô đi mua đủ mọi nguyên liệu, về nhà rửa cá thật kỹ rồi đem chiên lên. Sau khi đặt nồi cá lên bếp chưng trên lửa nhỏ, cô xử lý nốt mỡ chân giò, nắm hương. Lúc đại công cáo thành thì trời đã nhá nhem tối rồi. Ngẩng đầu nhìn con số đang chỉ trên đồng hồ, cô liền vội vã phóng ra cửa.

Vừa khê đẩy cửa vào một cái là anh đã thấy ngay, liền om sòm: “Cuối cùng thì cũng tới. Em không coi mấy giờ rồi à, làm anh tưởng em mất tích rồi chứ!” Càng ngày anh càng trẻ con, không biết con người trầm tính lãnh đạm thuở ban đầu gặp gỡ đã biến đâu mất tiêu rồi. Cô đảo mắt nhìn trần nhà, háy anh một cái rồi dúi vào tay anh chiếc bình giữ nhiệt: “Chết đói thì thôi, dù gì thì dân số Trung Quốc cũng quá đông rồi, bớt đi một người cũng chả sao!” Anh vừa mở bình ra, vừa lườm cô: “Muốn anh biến cho khuất mắt phải không, mong anh chết đến vậy cơ à!” Mùi thơm lan tỏa ra tứ phía, khiến người ta thèm chảy nước miếng. Anh dốc bình canh cá lên làm vài ngụm to rồi mới nói: “Cứ yên tâm 100%, họa càng nhiều thì anh càng sống lâu”

Cô bật cười, nhưng nghĩ đang ở trong bệnh viện mà lại nhắc đến chuyện sống chết thì không tốt, nên vội chuyển đề tài: “Đổ mứ vào bát hăng uống!” Anh nghe lời, đưa bình cho cô, mứ vào bát xong xuôi rồi cô mới đưa lại cho anh. Toàn bộ hoa trong căn phòng này đã được thay bằng những bông tươi mới nhất, nhưng gần đầu giường anh lại cắm một bó hoa đã khô héo, mùi thơm tựa có tựa không, mang một vẻ đẹp mơ hồ. Nhìn kỹ cô mới nhận ra được đó là một bó hoa bách hợp.

Điện thoại của anh chợt reo lên, từ lúc ở bên anh cho đến giờ, đây mới là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng chuông kỳ quái như vậy. Anh liếc cô một cái rồi bắt máy: “Má, chuyện gì thế?” Không biết người đầu dây bên kia nói gì, chỉ nghe anh đáp: “Má đừng có nghe ông viện trưởng nói lung tung, má đi mà coi thức ăn của cái viện này ấy, toàn là những món gì đâu không! Mai con sẽ góp ý cho ổng, khó ăn muốn chết luôn. Hôm qua đến thăm không phải má cũng nói con gầy rồi còn gì, đừng có nói là má gạt con nha!” Lát sau, anh lại trả lời: “Con biết rồi, giờ con đang ăn nè. Má không tin à? Không thì má cứ tới đây coi” Đầu dây

bên kia lại nói một hồi dài, anh đáp: “Má tới thì cứ tới đi. Nhưng không phải thư ký Lưu nói mấy ngày nay má có việc bên ngoài sao?”

Cúp máy, thấy cô đang cúi đầu ngắm hoa đến xuất thần, tay vô thức vạt từng cánh từng cánh hoa hồng rụng lả tả xuống, anh vừa bưng bát canh uống, vừa cười hì hì nói: “Em thành đạo tặc hái hoa từ bao giờ thế?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ muốn nói lại thôi, một lát sau cô mới mở miệng: “Uống nhanh một chút đi, em còn phải về” Mặt anh đỏ sặc, trầm hẳn xuống: “Muốn về đến vậy sao?” Cô nhìn ra cửa sổ, màn đêm mịt mờ như vô đáy, xa xa, những ngọn đèn đường nho nhỏ hắt ra thứ ánh sáng màu vàng mờ ảo.

Cô không lên tiếng, chỉ nhìn anh gật đầu. Anh nổi giận, lạnh lùng nói: “Vậy thì đi đi, đi mau cho anh!” Cô xách túi, xoay người bước ra. Hành lang vắng lặng, nghe loáng thoáng có tiếng đồ vật bị ném từ phòng anh truyền tới. Không hiểu sao tim mình chợt đau nhói, cô vùng chạy ra khỏi bệnh viện trong hơi thở hỗn loạn.

Cô trở lại nhà. Căn phòng vẫn còn thơm nồng mùi canh cá, mùi của món canh mà cha cô đã nấu nhiều năm về trước. Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn cảm giác được tình yêu của cha đậm đà trong món canh ấy. Bất chợt cô cảm thấy nhớ nhà khôn xiết. Cô nhớ mẹ, nhớ những lúc nằm trong lòng mẹ kiếm tìm cảm giác ấm áp. Bất giác thấy mặt mình ươn ướt, cô đưa tay lên má. Thì ra, đó là nước mắt.

Chuông điện thoại lạnh lạnh reo, màn hình hiện ra dòng chữ: “Hình Lợi Phong đang gọi, bạn có muốn nghe hay không?” Cô vẫn còn ngẩn ngơ, cứ để mặc nó reo. Tiếng chuông kéo dài một hồi rồi tắt. Một lúc lâu sau, chuông lại reo. Cô thấy đầu mình đau như muốn nổ tung, đành bấm đại nút trả lời: “Alô”

Tiếng cười sang sảng của Hình Lợi Phong từ đầu dây bên kia truyền tới: “Không quấy rầy giấc ngủ của em đấy chứ?” Cô sụt sịt: “Không”. Anh ta liền yên lặng, nói: “Sao vậy, em bị cảm à?” Không ngờ anh ta chau mày, cô cười bưng bít: “Hình như mũi em bị ngạt” Hình Lợi Phong đáp: “Vậy thì em nên uống thuốc đi.” Cô ừ một tiếng “Em uống rồi. Cám ơn anh.”

Đầu dây bên kia, anh ta ngượng ngùng nói: “Đang định hẹn em ngày mai đi ăn, vậy mà đến cả ông trời cũng không giúp anh là sao ta?” Cô “à” một tiếng, một lúc sau mới quyết định: “Chắc là không sao đâu. Mai đi ăn ở đâu, anh cứ nói đi.” Hình Lợi Phong cười, nói: “Vậy là em nhận lời rồi nha. Để mai anh gọi lại, em đi nghỉ sớm một chút đi.” Và căn phòng lại chìm trong yên tĩnh.

Thoáng cái mà đã qua một tuần rồi. Đi ăn cùng Hình Lợi Phong hai lần, nghe anh ta nói đông nói tây, thế là thời gian cứ trôi qua vèo vèo. Hôm đó Trầm Tiểu Giai nhìn bó hoa hồng trắng Hình Lợi Phong gửi tặng cô, nói: “Hoa này được đó, so ra thì thích hợp hơn uất kim hương nhiều. Sao mà mình lại không nhận ra vậy cà, dạo này người ta đào hoa dữ!” Cô chỉ cười cười, theo thói quen lấy điện thoại ra xem. Không có bất kỳ cuộc gọi nhớ nào. Anh không gọi cho mình nữa!

Lại là Phính Đình gọi đến, chưa gì đã phủ đầu cô: “Rốt cuộc cậu với Giang thiếu là như thế nào vậy?” Cô nói quanh co hồi lâu cũng không tìm ra từ nào để hình dung chuyện giữa hai người. Phính Đình thờ dài nói: “Tự cậu đến bệnh viện mà coi đi!” Nghe cô nàng nói vậy, cô không còn tâm trí nào làm việc nữa, vội vã chạy ra ngoài. Lên taxi xong mới nhớ mình quên chưa xin phép, tuy cũng sắp đến giờ tan tầm rồi, nhưng dù sao như vậy cũng không tốt, nên cô liền gọi điện thông báo sơ cho Tiểu Vương.

Nhìn cánh cửa phòng anh, cô có cảm giác bất an hệt như mình đang tiến vào một khu rừng rậm nguyên thủy, không biết đi đường nào, không biết cái gì đang chờ đón phía trước. Hít sâu mấy hơi, cô mới có dũng khí đẩy cửa bước vào. Mùi thuốc hăng hắc xộc thẳng vào phổi cô, tuy căn phòng ngập đầy hoa nhưng cũng không thể át đi cái mùi khó chịu này, cái mùi gọi cho cô nhớ đến những tháng ngày cha nằm viện. Hồi ấy, ngày nào cô cũng ngửi thấy nó nhưng không hề thấy khó chịu, chắc là do nó quện lẫn với mùi của cha. Thấm thoát vậy mà đã hơn mười năm rồi.

Căn phòng chìm trong im lặng, không có một tiếng động nào. Đi qua tiểu sảnh, cô mới thấy anh đang nằm trên giường. Tầm thẳm nền rất dày, rất êm, cô cảm thấy mình như đang bước trên mây vậy, cảm giác rất không thực.

Anh mở miệng: “Đã nói không muốn ăn rồi, đừng có tới làm phiền tôi nữa! Còn phiền nữa tôi kêu viện trưởng cách chức bây giờ!” Thì ra anh hay uy hiếp các cô hộ sĩ như vậy. Cô thấy buồn cười, nhưng lại cảm

thấy mắt mình cay cay. Không nói gì, cô chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh giường. Cứ như thế một hồi, rồi dường như nhận ra điều gì đó, anh đột nhiên xoay người lại.

Trong thoáng chốc, thời gian như ngừng lại. Cô chỉ kịp cảm thấy mình bị kéo mạnh về phía anh, mặt anh gần trong gang tấc, và rồi một giây sau, không, có lẽ chỉ là một phần giây, anh đã hôn cô. Cả thế gian như không còn tồn tại, chỉ còn anh và cô. Hoa nở hoa tàn, gió thổi mây trôi, thì ra cũng chẳng có gì sánh bằng giây phút này...

Một lúc lâu sau, anh mới buông lỏng cô ra, rồi ôm lấy cô mà thở dốc. Cô tựa vào ngực anh, khe khẽ thở. Anh hùng hăng nhìn cô chăm chăm, rồi cúi xuống hôn nhẹ một cái nữa: “Em đúng là cái đồ tiểu quý!” Giọng anh trong veo, nghe ngọt ngào như mật.

Tựa hồ không kiềm chế nổi mình, anh lại tiếp tục hôn cô, răng môi quấn quýt như muốn kéo dài phút giây này tới vĩnh hằng. Vòng tay anh ôm cô thật chặt như muốn khảm cô vào thân thể của mình. Cô thấy mình như sắp bị anh nghiền ra rồi nuốt chửng đến nơi, liền hỗn hển đẩy anh ra. Trông anh cực kỳ chật vật, nhưng trên mặt lại tươi rói một nụ cười, nụ cười như sóng trào từ đáy lòng, cứ cuộn cuộn dâng lên không dứt.

Bóng tối đã phủ trùm lên căn phòng, chỉ có chút ánh sáng heo hắt từ xa xa bên ngoài xuyên qua lớp cửa kính truyền vào. Do khoảng cách quá xa, cho nên nó cũng chỉ để lại một vệt sáng vàng nhạt yếu ớt, còn bên trong phòng vẫn tối đến độ chẳng nhìn thấy gì cả. Cô nép mình trong ngực anh, nghe đôi tim của cả hai đang bình lặng đập, chỉ muốn họ cứ như thế này mãi mãi. Trên chiếc tủ đầu giường cạnh cửa sổ vẫn bày một bó hoa, hình như là đã khô rồi, mà lại hình như là không. Cô nheo mắt nhìn kỹ một hồi lâu mới thấy rõ, nó thực sự đã khô rồi.

Anh nhìn theo ánh mắt cô, thấy bó bách hợp khô, tuy vẫn còn loáng thoáng chút mùi thơm nhưng chung quy thì cũng đã khô rồi. Tuy lòng đã dần bình ổn lại, nhưng anh vẫn không thể nhịn được cơn vãnh tai cô: “Em là cái đồ hẹp hòi!” Cô hơi đau, lại thấy cổ, tai mình như tê dại. Chợt cô hiểu lời anh nói, thì ra hôm đó cô kêu cửa hàng hoa đưa đến cho anh hoa bách hợp.

Anh vuốt tóc cô, mái tóc không dài không ngắn, chỉ quá vai một chút, óng mượt như tơ, vẫn y nguyên như trong trí nhớ của anh. Đột nhiên anh lên tiếng, giọng nói có chút giận dữ: “Em nhìn người ta đi, ngày nào cũng tặng anh một bó!” Cô đẩy anh: “Vậy anh đi mà tìm người ta ấy!” Biết anh quấy rầy lắm rồi, mấy cô nàng xinh đẹp bu quanh anh có thể xếp thành mấy vòng dài bên ngoài căn phòng này mà!

Anh cười, liếc xéo cô: “Ghen à?” Cô im lặng, khẽ nhếch cằm lên: “Anh nói tiếp coi!” Anh hừ một tiếng, nói: “Chưa bao giờ thấy ai lại hẹp hòi đến vậy! Muốn theo đuổi anh mà tặng có mỗi một bó bách hợp! Em nhìn đi, người ta tặng anh bao nhiêu là hoa hồng kia kìa!”

Cô đẩy mạnh anh ra, ngồi dậy: “Bổn cô nương xưa nay chưa hề biết ghen là gì!” Anh bật cười, kéo cô lại, càng cười càng không thể ức chế được. Lúc đầu anh cười không tiếng động, rồi sau đó phát ra thanh âm, rồi tiếng cười càng lúc càng lớn. Cô véo má anh, nói: “Cười nữa đi, cười nữa em đi bây giờ!”

Một hồi lâu sau anh mới dừng lại được. Chăm chú nhìn cô lâu thật lâu, rồi anh nói: “Anh phải nói với em một chuyện” Ở bên nhau, càng ngày lớp vỏ bọc của anh càng mỏng đi, không biết bao nhiêu lâu không thấy được vẻ thật tình như thế của anh rồi. Cô liếc anh một cái, nghịch ngợm ngón tay anh, ngón tay trắng, thon dài trông thật đẹp. Anh nói rất thành thật: “Anh đói rồi!” Cứ tưởng anh nói chuyện gì nghiêm trọng lắm, thì ra là chuyện này, cô chậm rãi giơ ngón tay anh lên, há mồm khẽ cắn, nghe anh kêu đau mới chịu buông ra: “Đáng đời anh!”

Anh uất ức nhìn cô, rống lên: “Em mưu sát anh à?” Cô xì một cái, bật cười: “Thế vừa nãy ai uy hiếp hộ sĩ? Ai nói nếu còn thúc giục anh ăn cơm nữa anh sẽ khiến người ta bị cách chức, hả?” Anh ngượng ngùng giải thích, một vẻ mặt mà cô chưa thấy bao giờ, thậm chí còn có chút tủi thân nữa: “Em không biết chứ, cơm bệnh viện này có phải để cho người ăn đâu! Khó ăn muốn chết...” Cô hừ lạnh một tiếng: “Vậy những người khác trong bệnh viện thì sao? Họ ăn gì? Sao mà anh hừ thế!”

Anh trông lại càng uất ức hơn, bấu môi nói lí nhí: “Em không tự hỏi lương tâm của mình à, cứ để anh ở đây tự sinh tự diệt như vậy sao!” Anh thì sao mà tự sinh tự diệt cho được chứ, có bao nhiêu người vây quanh anh như vậy kia mà... Biết vậy, nhưng lòng cô vẫn mềm nhũn, tay nghịch ngợm sờ loạn lên da anh, thấp giọng nói: “Vậy em sẽ nấu canh cho anh”

Hình như anh nghiện hôn rồi thì phải, lại tiếp tục ghì cô xuống, từng nụ từng nụ hôn không dứt: “Ngày mai anh muốn uống! Ngày kia muốn uống! Ngày kia cũng muốn uống! Ngày kia cũng muốn uống...” Cô không nhịn được cười phá lên, mắng anh: “Xong rồi, xong rồi, em nhẩy trúng hố lửa rồi. Sao lại có người tham lam đến vậy nhỉ?” Anh cúi đầu nói vào tai cô: “Anh tham vậy đó!” Nghe kiên quyết như một lời thề vậy.

Cô thúc anh: “Em cũng đói rồi! Tội mình tìm cái gì bỏ bụng đi!” Tuy không bật đèn, cũng chẳng nhìn đồng hồ, nhưng vẫn có thể cảm giác được là đã muộn rồi. Anh lẩm bẩm một tiếng: “Sao em lại đi phá hư bầu không khí như vậy cơ chứ!” Cô đập anh mấy cái: “Không khí, không khí có ăn được không! Vậy mai anh đi mà ăn không khí ấy!”

Anh nói giọng giảng hòa: “Được, được, được, vậy tội mình đi ăn. Em muốn ăn gì?” Cô đã đói đến độ cái gì cũng có thể nuốt trôi, nhưng nghĩ dù sao anh vẫn chưa khỏe hẳn, bèn nói: “Em muốn ăn đồ gì nhẹ một chút” Anh không muốn bật đèn, chỉ sờ soạng tìm điện thoại rồi gọi cơm.

Cô ngọ nguậy muốn đứng lên, nhưng anh không cho. Giằng co một hồi lâu, cuối cùng mở đèn lên thì thấy chiếc áo mình mặc đã nhăn nhúm, hai nút áo trước ngực mở bung ra, có thể nhìn thấy chiếc áo con viền đăng ten bên trong. Cô đỏ mặt nói: “Bản sắc lưu manh!” Anh chỉ cười xấu xa, không thèm lên tiếng phản bác.

Cứ tưởng sẽ phải đợi lâu, vậy mà chưa đầy nửa giờ người giao cơm đã tới. Hẳn đó phải là tiệm cơm Thượng Hải cách đây nửa thành phố, tốc độ của họ thật đáng bội phục. Anh ăn ngon lành, một lát sau, hình như nhớ ra chuyện gì đó, anh hỏi cô: “Cơm tiệm này không tệ chứ?” Nghe giọng anh có vẻ cổ quái thế nào ấy, cô liền ngẩng đầu nhìn anh: “Sao vậy?” Đường như anh định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi: “Không có gì!” Lại cúi đầu hùng hổ ăn. Cô cũng chẳng thèm bận tâm nữa, chỉ lo ăn cơm. Thực ra cơm tiệm này ăn cũng tạm tạm thôi, nhưng ăn cùng anh, cô thấy thật ngọt ngào, cảm giác giống như mình là cánh bướm đậu giữa bụi hoa mà thanh thảo, yên bình ngắm trời xanh mây trắng trên cao...

HẾT CHƯƠNG 4

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: Icy

“Anh ăn sạch, cũng rửa xong xuôi rồi”

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh, căn nhà nằm trên tầng thứ hai mươi tám của khu cư xá cao cấp giữa khu vực trung tâm. Từ bức tường kính của phòng khách nhìn ra ngoài, nửa thành phố như nằm ngay dưới chân, quả là vạn tượng hồng trần, phồn hoa một cõi. Tuy không có hứng thú với gia cảnh lẫn sự nghiệp của anh, chưa bao giờ hỏi anh, và anh cũng chưa từng nhắc đến, nhưng thấy anh ở một mình trong căn phòng rộng như thế này, cô không khỏi le lưỡi: “Thật lãng phí!”

Anh cầm hai chai nước khoáng từ phòng bếp đi ra, vặn nắp một chai rồi đưa cho cô, nghe loáng thoáng hình như cô đang nói gì đó, liền hỏi: “Cái gì cơ?” Cô vừa liếc mắt, thấy chai nước màu xanh hiệu San Bendetto, liền phun ra hai từ: “Sa đoạ!” Làm công tác quan hệ đối ngoại đã lâu, nên cô cũng có chút hiểu biết. Nhân hiệu này có lịch sử từ thời trung cổ, là loại nước uống mà các vương thất quý tộc châu Âu ưa thích nhất hàng mấy trăm năm nay. Được lấy từ nước khoáng thiên nhiên tinh khiết sâu hơn 300 thước dưới lòng đất nam thạch vùng Scorze nước Ý, kết hợp với quy trình đóng chai vô trùng sử dụng những thiết bị tiên tiến nhất, giá của sản phẩm này ở nước ngoài đã không hề rẻ, hưởng hồ lại còn được nhập khẩu vào trong nước nữa.

Anh nhíu mày khẽ cười, ngửa đầu uống vài ngụm. Chỉ một động tác uống nước thôi mà trông cũng thư nhả, đẹp mắt đến vậy! Lòng cô bất bình cực độ, nói thầm: “Lúc này tốt nhất là đừng có ai đại dốt mà đi nói với ta rằng thế giới này công bằng! Ta nhất định sẽ lấy cái chai này đập hấn!”

Anh ngắm nhìn phong cảnh một lát rồi quay đầu nói với cô: “Lần đầu tiên anh mới ngắm cho hấn hời, trông thì cũng không tệ!” Rồi anh nói như giải thích: “Thì thoảng anh mới ở đây thôi, ít người biết chỗ này lắm, trừ má anh ra!” Cô cười cười. Anh lại tiếp tục: “Anh là Tôn Ngộ Không, còn má anh là Như Lai Phật Tổ” Cô phì cười: “Bái phục!” Anh liếc cô, nói một câu đầy hàm ý: “Có dịp thì em hàn huyên với má một chút, học hỏi xem tại sao má anh lợi hại đến cỡ đó!” Tuy giật mình kinh ngạc, nhưng cô vẫn lắc đầu cười: “Không cần đâu. Em khá ngốc, chắc đời này chẳng có hi vọng gì rồi!” Sắc mặt anh hơi trầm xuống, chỉ ngẩng đầu lên uống một hớp nữa, không nói gì thêm.

Cô tùy ý đi tham quan khắp nhà anh. Căn phòng được trang hoàng đẹp như những mẫu nhà trong tạp chí, thiết kế rất hiện đại, màu trắng là chủ đạo, phối thêm những đường nét màu nâu sậm trông rất khỏe khoắn. Có lẽ là anh có thuê thêm người quét tước nên căn phòng chẳng dính một hạt bụi. Xong xuôi, cô quay trở lại ngồi xuống chiếc ghế salon nhập khẩu từ Ý, chậm rãi thở dài: “Phòng như vậy mà có một người ở, không phải là quá lớn sao! Thật là lãng phí!” Cô thầm cảm khái: người bình thường có phần dẫu cả đời cũng chẳng mua nổi một căn phòng xép của cái nhà này! Hình như cô rất khó miễn dịch với những thứ đồ thư thích, như cái ghế này chẳng hạn, cứ ngồi mãi mà không chịu đứng lên.

Anh vẫn đứng trước bức tường kính, không quay đầu lại mà chỉ buông một câu: “Không thì em tới ở với anh đi! Chắc là chỗ này đủ cho chúng ta ở” Lòng hơi nhộn nhạo, cô nhún vai cười dài, nói: “Thôi bỏ đi. Em chẳng dám phá hư chuyện của Giang thiếu gia đâu. Lỡ anh mang người đẹp đến thì quá bất tiện, em nào có gan phá hỏng chuyện tốt của anh chứ!” Cô có ngốc đâu, nên sao lại không biết trừ mình ra anh còn có những người phụ nữ khác, mà cho dù không có người phụ nữ khác, hai người cũng tuyệt đối không thể đến với nhau. Anh nửa quay đầu, nhưng không nhìn cô, ánh mắt sáng ngời: “Yên tâm đi, ở đây khá rộng, có mấy phòng lận” Cô mỉm cười, tu lấy chai nước: “Vậy à, vậy trước tiên anh nói cho em rõ một chuyện. Em có được đưa bạn về đây không?” Anh quay đầu, có lẽ là do đang đứng dưới ánh mặt trời mà mắt anh trông rất lấp lánh, hứng thú hỏi: “Vậy à? Bạn nam sao?” Cô ngẩng đầu cười, nhìn vào mắt anh: “Sao? Được hay không được?” Anh bật cười, đôi mắt hoa đào rất đẹp híp lại thành một đường nhỏ, gần từng chữ: “Em thử nói xem?” Tuy khẩu khí vẫn có vẻ thông dong bình tĩnh, nhưng lời nói của anh nghe u ám đến kinh khủng.

Cô quay đầu nhìn bức tranh trang trí trên tường có phong cách rất ấm áp, tuyệt không giống với tác phong của anh chút nào, rồi vươn vai, nói vẻ rất thoải mái: “Cho nên mới nói, tốt nhất là em vẫn về hang ổ của mình thì hơn!” Thấy anh vẻ mặt âm trầm ngồi xuống cạnh mình, cô từ từ vươn người tới, thì thầm: “Nói cho anh một chuyện... Em quen giường!” Thật ra thì cô quen rất nhiều thứ, cũ có, xưa có, cũng có cả những chuyện đã qua, cô cảm thấy chúng tốt hơn những thứ bây giờ nhiều.

Anh hừ lạnh một tiếng, ném chiếc bình trong tay lên chiếc bàn uống trà thấp bằng gỗ rồi xoay người đi. Cô chẳng thềm bận tâm, mở chiếc TV màn hình rộng tinh thể lỏng 60-70 inch ra – cứ trưng ở đây mà không coi thì thật phí của giờ. Ôm chiếc gối mềm mại, nằm xoài xuống ghế salon, cầm chiếc điều khiển TV bấm loạn một hồi cũng chẳng thấy kênh nào vừa ý, cuối cùng cô đành dừng lại ở kênh tin tức, nghe giọng nói trong trẻo của cô phát thanh viên điểm tin truyền đến từng chữ từng chữ một. Ngày nào cũng có phải đến cả 1/5 trang tin về số người tử vong tại Iraq. Cái nước Mỹ chết tiệt này, chuyện tốt không làm, chuyện xấu lại đếm không xuể!

Có một hôm Trầm Tiểu Giai ngồi tán gẫu với Tiểu Vương rằng: “Cái nước Mỹ mắc toi kia, có để cho người ta sống nữa hay không mà suốt ngày đi ép đồng nhân dân tẻ tăng giá, công việc xuất nhập cảng của chúng ta không biết có còn giữ nổi không đây? Thật chẳng hiểu nổi lúc đầu mình lại chọn đi học tiếng Anh làm cái gì nữa? Đi làm mai mối cho tụi Mỹ chắc? Đúng là bức mình!” Tiểu Vương cũng than thở theo: “Chị Tiểu Giai à, hồi trước người ta muốn học ngoại ngữ cho thật giỏi để kiếm được thật nhiều, thật nhiều tiền của bọn tư bản đó!” Trầm Tiểu Giai bật cười: “Tiểu quỷ này, nghĩ ra được lý do hay thật đấy! Thôi bỏ đi, cho em một lời khuyên này, cứ đi mà cua mấy con bé người Mỹ ấy, cũng chẳng khác gì kiếm tiền của bọn tư bản, lại coi như cống hiến cho quốc gia nữa.” Lời pha trò của cô nàng khiến cả phòng phá ra cười ha ha.

Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy thật buồn cười, cô nằm ôm gối cười, người khẽ rung rung. Anh bước vào phòng khách, thấy cảnh đó liền cúi xuống hỏi: “Cười gì thế? Trông em có vẻ buồn cười dữ.” Giọng anh đã khôi

phục lại vẻ bình tĩnh. Lấy lại hơi sau trận cười, cô ngửi thấy mùi thơm tho từ trên người anh, thì ra anh vừa mới đi tắm. Tiện tay, cô chỉ vào nam phát thanh viên đang đọc bản tin: “Em thấy anh ta rất đẹp trai” “Chẳng có tí gì là thật cả!” Nhưng nói thì nói vậy, anh vẫn quay đầu nhìn chăm chú vào TV, rồi lại quay sang nhìn cô chăm chăm một hồi lâu: “Mắt em có vấn đề rồi phải không? Có một anh chàng siêu đẹp trai đứng ngay trước mặt mà lại đi nói cái gã trên TV đẹp trai! Em đi đo mắt là vừa rồi! Để mấy ngày nữa anh dẫn đến đài truyền hình một chuyến, bảo đảm sau này em miễn dịch hết với mấy cái gã đó!” Cô cũng bắt chước điệu bộ của anh, nhướn lông mày, hoài nghi nói: “Có thật không đó?” Thấy bộ dạng đó của cô, anh bật cười: “Cứ đi khắc biết.”

Điện thoại reng reng vang lên, mới nghe đã biết đó là của mình, cô định bỏ dậy tìm thì cánh tay dài của anh đã vươn tới xách lấy chiếc túi, đưa cho cô. Mở ra, thấy trên màn hình hiện ra hàng chữ: “Hình Lợi Phong đang gọi tới, bạn có muốn nghe hay không.” Cô bấm phím nhận cuộc gọi: “Alô” Thanh âm sang sảng của Hình Lợi Phong truyền tới: “Em đang bận à?” Cô ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt hắc bạch phân minh của anh mở to, chăm chăm nhìn cô hệt như đang thẩm tra. Cô đứng lên, bước tới cạnh bức tường kính, nhìn dòng xe hối hả, dòng người vội vã phía dưới, nói: “Em không bận, còn anh thì sao?” Hình Lợi Phong cười ha ha: “Anh cũng thế, cho nên mới nhớ đến em!” Cô cũng cười. “Tối nay cùng đi ăn nhé, anh sẽ tới đón em.” Hình Lợi Phong lại đang mời cô, tháng này anh đã mời rất nhiều lần rồi. Cô quay đầu, thấy anh đang nằm sấp trên ghế salon, nhìn cô không nhúc nhích. Trong lòng cô xuất hiện một thứ cảm giác không tên, cứ như thể mình đang làm chuyện gì có lỗi với anh vậy, nên mở miệng từ chối: “Không được rồi, để hôm nào khác nhé. Hôm nay em đã có hẹn rồi”

“Đàn ông à?” Anh cười nhìn cô cúp máy. Xưa nay lúc bên nhau hai người luôn tôn trọng sự riêng tư của người khác, chưa bao giờ hỏi nhiều về chuyện riêng của nhau, đó đã là quy củ bất thành văn, bởi lẽ quan hệ của họ còn xa mới tới mức phải khai báo hành tung. Câu hỏi vừa rồi chứng tỏ anh đã vượt ranh giới. Cô cười cười, không trả lời trực tiếp: “Có vấn đề gì sao?” Anh không đáp, chỉ bước tới ôm cô, cúi đầu gặm gặm chiếc cổ non mịn của cô. Vừa đau vừa nhột, cô dùng sức đẩy anh ra: “Xin anh đó, em còn phải đi gặp người ta nữa” Anh thuận thực né tay cô ra, rồi áp xuống môi cô. Động tác của anh ngày càng cuồng nhiệt, cô giấy dựa muốn thoát khỏi tay anh: “Đừng quậy nữa! Ban ngày mà!” nhưng vô ích, anh đã xốc ngang cô lên bế đến phòng ngủ. Ngay từ đầu đến thăm nhà anh, liếc thấy nó một cái là cô tránh xa ra liền, vậy mà thoáng cái lại tới đó là sao?!! Thực tế sau này chứng minh, thời gian cô ở trong phòng ngủ tương đối nhiều.

Có lẽ vì lạ nhà nên sáng sớm cô đã tỉnh. Những tia sáng xa lạ, chiếc giường xa lạ, trần nhà xa lạ, cái gì cũng xa lạ, khiến đầu của cô trống rỗng trong vài giây. Cho đến khi thấy tấm lưng trần choán hơn nửa giường của anh, cô mới nhớ ra đây là nhà anh. Cô ngẩn ngơ kéo chăn đắp lên người, xích ra sát mép giường, cách anh xa ra, vậy mà vẫn không ngủ được. Bình thường cô thích nhất là sáng chủ nhật, cứ nằm ỳ trên giường chẳng cần phải kiêng sợ cái gì, cũng giống như trong những kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hồi nhỏ, cha mẹ không đánh thức mà cứ để cô ngủ bao lâu tùy thích.

Quay đầu lại, thấy khuôn mặt say ngủ thư thái như một đứa trẻ của anh. Rất ít khi cô thấy được vẻ mặt này của anh. Cô mơ hồ cảm thấy anh mang cô đến đây là để cả hai tiến thêm một bước nữa. Trong bất chợt cô thấy lòng trĩu nặng một nỗi phiền não chẳng rõ nguồn cơn. Dù sao cũng không ngủ được nữa, cô bèn dứt khoát đứng dậy. Ánh nắng đã nhẹ nhẹ chiếu vào, bây giờ đang là mùa thu nên nắng rất dịu dịu, uể oải buông xuống mặt đất. Cô vào phòng bếp tìm nồi, mở tủ lạnh lấy cơm cùng canh gà cầu kỳ nhân sâm hôm qua nấu ra, xé thịt gà, bỏ cơm, canh, thịt vào nồi rồi bật bếp lên đun, lại tráng thêm vài quả trứng.

Cô chưa từng có ý định học nấu ăn, thời đi học thì quá bận đi làm kiếm tiền, đến lúc thực sự tìm được một công việc ổn định rồi cô mới có thời gian bắt đầu học cách chăm sóc bản thân cho tử tế. Lúc rảnh rỗi thì đi chợ mua ít đồ ăn về nhà nấu, thế là dần dần cô cũng biết cách nấu nướng. Trừ người nhà thì anh là người đầu tiên ăn những món do chính tay cô nấu. Vẫn nghĩ anh là người rất kén cá chọn canh, nhưng với những món ấy, anh lại ăn sạch sành sanh.

Anh cũng đã tỉnh, nhắm mắt quờ quạng hồi lâu vẫn không thấy người đâu, liền mặc đồ ngủ rồi đi ra ngoài. Phòng khách đã đầy mùi thơm. Anh thấy lòng ấm áp, cảm giác ấy giống như giữa trời đông giá rét mà thấy được một ánh đèn ấm áp trong nhà vậy. Biết ngay là cô ở trong bếp. Quả nhiên, cô đang đứng chân trần trước kệ bếp nấu cháo. Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm cô từ phía sau, hít lấy mùi hương nhẹ nhẹ trên người

cô. Thật ra thì đó có lẽ không phải là mùi hương, vì chưa bao giờ anh thấy cô dùng nước hoa, mà là mùi thơm trên người cô. Anh thấy lòng thanh thản vô cùng, tựa hồ mặt biển trải qua cơn sóng dữ thét gào, cuối cùng cũng trở về bình yên.

Cô ném thử một miếng cháo, nói: “Mau đi rửa mặt đi, em dọn ra ngay bây giờ đây” Anh tựa vào vai cô, cúi đầu “Ừ” một tiếng đầy vẻ vui sướng đến vô hạn, rồi mới buông cô ra, vào phòng vệ sinh rửa mặt. Chỉ một nháy mắt là anh đã thần thanh khí爽 bước ra, nhận lấy tô cháo trên tay cô, bưng ra bàn ăn, lấy muỗng vội như đi ăn cướp. Thật ra tay nghề của cô cũng bình thường thôi, bao năm quen nếm món ngon khắp thiên hạ, anh đã sớm trở nên khó hầu hạ rồi, nhưng nhìn dáng vẻ của cô lúc nấu ăn, đặc biệt là lúc nấu cho anh, anh thấy lòng ấm áp, tựa hồ có một ngọn lửa nhỏ đang nhen lên từ tận đáy lòng, cháy bập bùng mãi không thôi, khiến toàn thân anh cũng được sưởi ấm.

Hai người im lặng thưởng thức cháo. Do nấu lâu nên thịt gà rất mềm, ăn vào miệng là tan ra ngay. Anh ăn ngấu nghiến nhưng trông vẫn vô cùng ưu nhã. Trong không khí lan tỏa một hương vị ngọt ngào, khung cảnh trông thật đầm ấm.

Chuông cửa cũng ham náo nhiệt, reng reng vang lên. Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cười trấn an: “Chắc là viên quản lý thôi” Nghĩ cũng đúng, sáng sớm như vậy còn ai vào đây nữa. Cô tiếp tục chiến đấu cùng chén cháo. Xem ra người tới không phải là quản lý, cô liếc sơ qua anh ta, âu phục phẳng phiu, chắc là cấp dưới hoặc người muốn cầu cạnh anh, vì trông điệu bộ anh ta rất cung kính. Cô không nghe rõ họ nói gì, một là vì ở cách khá xa, hai là vì cô cũng không muốn nghe, nhưng vẫn cảm giác được thỉnh thoảng anh ta lại liếc mắt về phía mình. Cô chỉ lẳng lặng ăn cháo, vừa ăn vừa nghĩ: “Hình như tay nghề của mình có chút tiến bộ”

Đến khi anh quay lại thì cô đã ăn gần no, đặt chén xuống, uể oải đưa tay chống cằm. Anh cười nhìn chén của cô: “Ăn có chút xíu vậy đã no rồi sao? Giống y như gà mổ thóc vậy” Cô háy mắt: “Anh có biết đây gọi là cống hiến cho quốc gia, cho thế giới không? Không thấy bao nhiêu người ở châu Phi còn không có cái ăn hả?” Anh đang trong tâm trạng rất vui, cười ha ha không dứt: “Vậy còn cái tô bụi này anh phải xử lý làm sao bây giờ?” Cô đứng dậy: “Không ăn thì đổ đi!” rồi làm bộ muốn dọn. Anh liền kéo cô lại: “Thôi, thôi, nói giỡn thôi mà, anh sẽ ăn hết sạch, vậy được chưa?” Cô được thế, liền không buông tha: “Một miếng cũng không được thừa, không thì phạt anh phải rửa chén!” Anh đang ngậm cháo nên cần nhẫn nghe không rõ: “Phiền muốn chết luôn. Giờ đã vậy không biết lúc già sẽ như thế nào nữa! ”

Cô thấy lòng chùng hẫng xuống. Không để ý đến anh nữa, cô qua phòng khách, cuộn mình trên ghế salon, cầm điều khiển TV bấm lia lịa nhưng mãi vẫn không thấy kênh nào vừa ý. Anh nhẩn nhá trong bếp một lúc lâu rồi mới đi ra. Cô không ngẩng đầu: “Tưởng anh ấp trứng trong đó rồi chứ!” rồi đứng lên đi vào bếp định dọn dẹp. Vào tới nơi, cô lấy làm kinh hãi: anh đã dọn gọn gàng hết giùm mình rồi! Sao anh lại biết làm mấy thứ này cơ chứ, từ nhỏ đến lớn chắc chưa bao giờ anh phải động tay động chân nữa! Cô xoay người lại thì thấy anh đang đứng ngay đằng sau, chăm chăm nhìn cô, dịu dàng nói: “Anh ăn sạch, cũng rửa xong xuôi rồi”

HẾT CHƯƠNG 5./.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6.

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: Icy

Hóa ra cuộc sống lại cũng có thể như vậy – hai người ôm nhau thật chặt, cũng có thể xa lạ đến cực độ, như anh và cô chẳng hạn...

Nhận được điện thoại của Phính Đình, cô tức tốc đến nhà bạn. Không ngờ vừa tới nơi, đã thấy cô nàng khóc thảm thương đến mức không còn từ nào để hình dung rồi. Thực ra, lúc đi đường cô cũng đã đoán được phần nào, chuyện này nhất định là có liên quan đến bạn trai của Phính Đình. Mấy ngày trước, anh tự nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Đạo này có liên lạc gì với cô chị em tốt họ Vu ấy không?” Cô đang vui đầu coi siêu phẩm điện ảnh mới ra của Mỹ, tay ôm một lon khoai tây chiên bự, không hiểu anh có ý gì, nói mà không quay đầu lại: “Cũng phải một thời gian rồi không liên lạc. Sao vậy?” Anh không trả lời. Hôm nay nghe Phính Đình vừa nói vừa khóc trong điện thoại đã thấy không bình thường rồi, có lẽ hôm ấy anh hỏi, hẳn là có chuyện gì đó đã xảy ra.

Dùng hết cả tá khăn giấy, nước mắt của Phính Đình mới chịu ngừng rơi. Cô ghen ngào đứt quãng kể, chuyện là cha mẹ Tôn Bình Hoa không ưng thuận hai người gặp gỡ, họ đã nhăm được cô con gái của một lãnh đạo mới đi du học nước ngoài về, gia cảnh tương xứng, mà người thì cũng khá, cho nên buộc anh kết hôn. Những chuyện như vậy đầy rẫy khắp nơi, đây đơn giản là bình cũ rượu mới mà thôi.

Nhớ năm đó Phính Đình nổi danh là người đẹp tài hoa của khoa Ngoại ngữ, người theo đuổi cô có thể xếp thành hàng dài từ ký túc xá đến tận trường. Có vài cậu chàng muốn chiếm được ấn tượng tốt của người đẹp mà suốt 365 ngày, ngày nào cũng bánh bao kèm bánh mì mang đến ký túc xá. Dù rằng cuối cùng người được hưởng lợi chính là tụi bạn cùng khoa, nhưng điều đó cũng nói lên Phính Đình có sức hút đến cỡ nào. Thật ra khi đó cô và Phính Đình cũng không thân, quan hệ hai người chỉ là bạn bè cùng học chung một lớp. Một là vì phạm vi kết giao bạn bè của họ khác nhau, và cô cũng quá bận đi làm, hai là vì họ không ở chung ký túc xá, cho nên bình thường tiếp xúc cũng không nhiều. Chỉ có ấn tượng sâu sắc nhất là chuyến du lịch mà lớp tổ chức vào năm cuối đến núi Thượng Phương, địa danh được người đời ca tụng “Nam có Tô Hàng, Bắc có Thượng Phương.”, khi ấy lớp trưởng phân cho họ ở chung một nhóm. Cũng thật trùng hợp, bình thường bên cạnh Phính Đình không ít ong bướm vờn quanh, nhưng hôm đó chân cô bị trật phải đi cà nhắc, lại chẳng thấy bóng dáng một con ruồi. Vì tình bạn cùng lớp mà cô vừa dịu vừa công Phính Đình xuống núi. Từ đó trở đi, cô nàng bắt đầu thân thiện với cô hơn. Ngoài vẻ đẹp và tài năng ra, gia thế của Phính Đình cũng không tệ. Cha mẹ cô là giáo sư của trường đại học địa phương, cũng xếp vào dòng dõi thư hương, so ra thì gia cảnh hơn nhà người khác rất nhiều. Nghĩ vậy, lòng cô xuất hiện một cảm giác lạnh lẽo vô cớ.

Phính Đình rúc vào một góc ghế, trông thật đáng thương. Cô xuống bếp rót cho bạn một ly nước, rồi im lặng ngồi bên cạnh. Thật ra lúc này có nói gì đi nữa cũng vô dụng. Chuyện tình cảm, người trong cuộc đã không tìm được lối đi, huống hồ gì người ngoài cuộc!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, giai điệu “Everytime it rains” của Ace of Base...

Ngắm những đám mây ngoài cửa sổ,
Em biết cơn bão có thể đến bất cứ lúc nào,
Và cơn bão kia khiến em sợ hãi,
Và em biết những giọt nước mắt đã rơi,
Sẽ chẳng thể nào ngừng lại được,
Anh hãy nhìn xem, giọt mưa đầu tiên đã rơi rồi,
Vì mỗi lần trời mưa,
Em tan thành ngàn mảnh,
Bao ký ức theo mưa ùa về,
Em cảm giác được anh...
Em chạm được vào anh....
Em chẳng thể nào quên,
Mỗi khi mưa về... người em ướt sũng,
Người hỏi... em vẫn mãi yêu anh,

Thời gian có trôi cũng chỉ làm tăng thêm nỗi nhớ,
Dẫu biết sẽ chẳng thể nào ta lại được bên nhau,
Sẽ chẳng thể tìm được ai khác tốt với em nhường ấy,
Nhưng em sẽ cố gắng không ngừng nghỉ,
Anh hãy nhìn xem, giọt mưa đầu tiên đã rơi rồi.

.....

Rất lâu sau, Phính Đình mới lặng lẽ nói: “Tử Mặc, tớ đau lòng, tớ khổ sở, nhưng không phải vì cha mẹ Tôn Bình Hoa muốn anh ấy đi gặp gỡ người con gái khác, mà là vì những tháng ngày hai đứa tớ từng thề non hẹn biển. Đến tận bây giờ, anh ấy vẫn không thẳng thắn với tớ, muốn giấu diếm tớ. Thực ra anh ấy đã sớm biết sẽ như vậy rồi mà còn hứa hẹn. Còn tớ thì cũng biết mà vẫn còn tin...”

Trong cuộc sống này, có chuyện gì mà chưa từng xảy ra chứ... Phính Đình và Tôn Bình Hoa, cô và anh, cũng chỉ là những nốt nhạc đơn lẻ trong bản nhạc cuộc đời, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại mà thôi. Chuyện đã đến nước này rồi, cần gì phải nghĩ nữa! Cô chỉ biết an ủi: “Có lẽ anh ấy sợ nói ra sẽ làm cậu đau lòng, cho nên định tìm cơ hội thích hợp mới nói.” Phính Đình nhếch nhếch miệng, bật lên tiếng cười khổ: “Tử Mặc, cậu thông minh như vậy, sao lại nghĩ không thông thể! Người chồng mà có lầm đường lạc lối thì kẻ làm vợ mãi mãi vẫn là người biết sau cùng!” Cô không nói gì. Tôn Bình Hoa chẳng quen biết gì với mình, cần gì phải đi nói hộ cho anh ta chứ, chỉ cần xoa dịu Phính Đình được chút nào là hay chút ấy rồi! Lời hứa của đàn ông thốt ra quá dễ dàng, chẳng đáng giá một xu, thà rằng đừng hứa. Như anh vậy, chẳng có bất kỳ hứa hẹn gì với cô, bởi chưa bao giờ nghĩ đến họ sẽ có tương lai!

Nửa đêm, cô đột nhiên tỉnh giấc, nhìn đăm đăm lên chùm đèn kiểu châu Âu, thao thức không ngủ được. Bên cạnh, anh vẫn đều đều thở sâu, chứng tỏ đang ngủ rất say, cánh tay dài gác lên người cô. Mới đầu cô không quen như vậy, nhưng bây giờ có anh, cô mới có thể ngủ yên. Thì ra thói quen đáng sợ đến nhường ấy!

Bỗng nhiên cô rùng mình, thấy cả người mình như bị nhúng vào nước lạnh, thần chí tỉnh táo vô cùng. Hóa ra mọi chuyện lại buồn cười như vậy, lại hoang đường đến vậy... Hóa ra cuộc sống lại cũng có thể như vậy – hai người ôm nhau thật chặt, cũng có thể xa lạ đến cực hạn, như anh và cô chẳng hạn. Trời ơi! Sao cô lại để mình lạc vào một trò chơi hoang đường đến thế này? Sao cô lại có thể lên giường với một người mà tám đời mình cũng không với tới được, lại còn kéo dài hơn một năm nữa chứ? Mối quan hệ này xem ra vẫn chưa thể kết thúc trong một khoảng thời gian ngắn nữa. Nhưng thật ra cô hiểu rất rõ, dài hay ngắn gì thì cũng như nhau cả thôi... Chia tay vẫn là chia tay.

Nhẹ nhàng đặt tay anh xuống, cô lặng lẽ ngồi dậy mặc quần áo, mò mẫm từng bước đi ra ngoài, nhưng vì không phải nhà mình nên cô đụng phải một cái gì đó, làm phát ra một tiếng vang nhỏ. Anh lơ mơ tỉnh, theo thói quen quờ tay sang bên cạnh, chẳng thấy cô đâu. “Tử Mặc, sao vậy?” Anh mơ mơ màng màng hỏi. Cô không trả lời, vẫn ngồi im. Đánh hơi được có điều gì đó không ổn, anh liền bật đèn lên. “Cạch.” Trong thoáng chốc căn phòng tràn ngập ánh sáng, cô mất đi chốn ẩn mình. Anh dụi dụi mắt, một lát sau mới thích ứng được với ánh đèn, ngẩng đầu lên đã thấy cô quần áo chỉnh tề đang nhìn mình, vẻ mặt cực kỳ bất an. Anh ngồi dậy, nhìn thẳng vào cô: “Em làm gì thế?” Cô hít sâu một hơi: “Em... Em muốn về nhà! Đột nhiên em nhớ ra có chút... chuyện.....”

Cơn tức giận của anh đột nhiên ập đến, cô muốn về đến vậy sao? Anh chưa từng dẫn người phụ nữ nào về nhà cả, chỉ có mỗi mình cô. Xưa nay anh vốn ưa sạch sẽ, cho dù có ham muốn thì cũng chỉ đi khách sạn. Hơn nữa, trong lời nói anh cũng đã ra ám hiệu muốn cô ở chung rồi. Tuy phụ nữ bên anh không ít, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ đến việc ở chung với ai. Lẽ nào cô không biết đó đã là bước nhún cực lớn của anh rồi hay sao? Lần nào tới đây cô cũng ba lần bốn lượt đòi về, làm như nhà anh có vi khuẩn gì không bằng!

Cô thì cứ thích giả khờ, chuyện gì cô cũng giả khờ với anh. Ban đầu, lúc mới biết cô, anh chỉ xem như cô có chút vẻ thanh tú, tính tình không đến nỗi nào mà thôi. Vả lại xưa nay đám bạn anh chẳng khước từ người đẹp bao giờ, đến thì nhận, có thể thôi. Mới đầu anh còn tưởng cô lạt mềm buộc chặt, dù anh lên giường, nhưng chẳng ngờ cô lại lừa anh đi. Phụ nữ lên giường với anh xong, nếu không gọi điện liên tục thì cũng giống như vớ được bảo hiểm, chẳng biết e dè gì. Còn cô thì chưa từng gọi cho anh lấy một cuộc! Khi gặp nhau lần nữa, cô lại làm ra vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đến cả bắt chuyện cũng chẳng thêm. Lần

đầu tiên anh nếm trải cảm giác ấy, lòng không khỏi khó chịu. Cuối cùng không nhịn được nữa, gọi điện thì cô lại không nhấc máy. Cho nên không biết vô tình hay cố ý mà anh cứ dính ở bên cạnh Tôn Bình Hoa, muốn gặp cô nhiều hơn.

Gặp lại, thấy cô chẳng thiết ăn uống, lại không muốn ăn đồ có dầu mỡ, anh chột dạ. Có không ít phụ nữ muốn trèo cao làm phượng hoàng, hay dùng chiêu này để ép buộc đàn ông. Đám ăn chơi như anh đã gặp rất nhiều rồi. Lòng mờ mịt, anh vô thức bấm số gọi cho cô, không ngờ lại bị cô dập máy. Sống từng tuổi này rồi, chưa bao giờ anh gặp phải chuyện như vậy nên cảm thấy hứng thú, lại có một thứ cảm giác khó diễn tả thành lời.

Đến khi hai người qua lại, cô vẫn cứ thích giả ngây giả ngô. Rõ ràng là anh đã điện cho cô biết là tối anh sẽ đến, nếu là những người phụ nữ khác, họ đã sớm tắm rửa xong xuôi, phun sẵn nước hoa đợi anh rồi. Còn cô? Cứ làm thêm cho đến hơn mười giờ, để cho anh phải đợi dưới lầu hơn một tiếng đồng hồ! Rồi những thứ đồ anh mua, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy cô đụng đến. Vậy mà không biết từ khi nào thì hình bóng cô đã len lỏi vào tim anh, cũng đã bao nhiêu lần anh đặt chân đến trước lầu dưới nhà cô mà chẳng hiểu vì sao rồi...

Hôm đó anh đi ăn cùng với các anh em ở một nhà hàng Thượng Hải. Lúc ra khỏi lô, từ xa xa anh đã nhìn thấy cô đang ăn cơm với một người đàn ông, vừa nói vừa cười trông rất vui vẻ, thoải mái. Anh bèn cố ý gọi điện, thăm dò ngữ khí của cô. Còn cô? Vẫn mãi mãi giả vờ với anh! Sau khi cúp máy, anh đập ngay chiếc điện thoại vỡ đánh “rắc” một tiếng, làm cho toàn bộ anh em trong lô đưa mắt nhìn nhau, không biết có chuyện gì xảy ra. Sau đó, chẳng hiểu sao anh lại đi uống đến say mèm.

Anh đã từng len lén xem chứng minh thư của cô, biết 26/5 là sinh nhật cô. Hôm đó anh gọi điện thật sớm, không ngờ cô lại hẹn anh về nhà ăn cơm. Hiệu quả từ động thái này của cô cực kỳ cao, thoáng cái đã thổi bay mọi rắc rối trong lòng anh. Nhìn dáng vẻ bận bịu của cô dưới bếp, anh có một cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn nói không thành lời. Anh chưa bao giờ được ai nấu cho ăn như vậy. Từ nhỏ đến lớn, chuyện ăn uống hay những thứ khác của anh toàn do đầu bếp phụ trách, rồi bảo vệ bưng tới. Má anh chưa bao giờ xuống bếp nấu cho anh. Thì ra được một người nấu riêng cho mình, lại ăn ngon đến vậy.

Anh đưa cô đi các cửa hàng, rồi đến tiệm trang sức, đơn giản là vì muốn tặng cô một món quà sinh nhật. Chưa bao giờ cô nói đến sinh nhật mình, nên anh cũng giả bộ với cô. Kết quả là những thứ trang sức giá mười mấy vạn, túi xách, váy áo trị giá hàng vạn kia cô chẳng chấm thứ gì, lại đi chọn lấy một dây chuyền bạch kim giá năm sáu trăm. Chưa bao giờ anh tặng quà giá trị thấp như vậy, nhưng cô cứ kiên quyết lấy, khiến cho quản lý tiệm trang sức cứ nghĩ anh dắt theo quái vật, đến cả cười cũng mất tự nhiên. Nếu là những người phụ nữ khác, họ đã chỉ mong sao lấy được ba bốn bộ rồi! Cô đích thị là quái vật, một quái vật chẳng giống ai!

Cuộc đối thoại của cô với Phính Đình hôm đó, anh cũng vô tình nghe được. Cô nói cô không bài xích chuyện yêu đương qua đường. Thì ra cô chỉ coi anh là kẻ qua đường mà thôi! Lúc đưa cô về đến cửa cư xá xong, anh đã định từ giờ trở đi sẽ không dính dáng gì tới cô nữa. Thế nhưng chẳng biết tại sao mà anh làm không được! Khoảng mấy ngày sau anh hết giận, lại tự nhủ với chính mình là chỉ đi tìm cô nốt lần cuối cùng này thôi. Rồi anh đi tìm cô. Lần nào cũng nói là lần cuối cùng, nhưng rốt cuộc thì anh vẫn cứ dối mình rằng lần tiếp theo mới là lần cuối cùng...

Lần nằm viện, má anh nói muốn qua, cô trốn tránh giống như là sắp phải gặp ôn dịch đến nơi! Sao cô không nghĩ thử xem, phải là người như thế nào mới có thể gặp má anh chứ? Chưa nói đến chuyện anh chưa từng cho những phụ nữ khác cơ hội đó. Cơ hội như thế... Nếu là họ, e là phải đuổi thì họ mới chịu đi nữa kia!

Anh chậm rãi đứng dậy, lẳng lặng nhìn cô hết như ngắm soi. Một hồi lâu sau anh mới nặn ra mấy chữ lạnh lùng từ trong kẽ răng: “Được thôi, em muốn đi, thì đi ngay lập tức!” Cô nhìn anh chăm chăm, lúc sau mới kịp tiêu hóa những lời anh nói, vội vàng kéo cửa lao ra phòng khách, thu thập túi xách, lại chạy ra cửa. Trông cô gấp gáp cứ như thể chậm một bước là sẽ bị rơi vào cạm bẫy, cả đời không thể nào thoát được vậy!

Cô vặn nắm cửa, nhưng mãi cũng không thể mở ra. Vẫn biết xưa nay mình không có dự định làm kẻ trộm, bây giờ cô lại càng hiểu rõ tại sao. Đêm khuya, tất thấy đều yên tĩnh, cô có thể nghe được cả tiếng chân của anh. Rất nhẹ. Rất chậm. Rất ưu nhã. Và rất nguy hiểm! Anh đang từng bước tới gần, như một thợ săn tiến lại gần con mồi.

Anh thở dài, từ từ tiến đến ôm lấy eo cô từ phía sau, cúi đầu xuống vai cô, nói: “Được rồi, về phòng ngủ đi. Mai em còn phải đi làm đấy!” Lòng cô có một cảm giác không nói thành lời, có bối rối, lại có chút quyền luyến không nở. Có lẽ là mình hơi quá đáng, nửa đêm canh ba mà lại còn như vậy!

Lúc đến công ty, cô chẳng làm được gì ra hồn. Sao mọi chuyện lại đến nước này cơ chứ, hình như không còn trong phạm vi kiểm soát của cô nữa rồi! Ngoài bức tường kính, dòng xe vẫn đi như nước chảy, từng cái từng cái vụt qua, cũng giống như dòng suy nghĩ đang chuyển dời đến chóng mặt của cô. Họ quen nhau sắp được hai năm rồi, qua lại cũng đã hơn một năm. Vậy mà vào thời khắc này, mối quan hệ với anh khiến cô thấy mệt mỏi, thấy lo sợ, không nhìn thấy được tương lai phía trước. Bây giờ mà không chấm dứt, thì còn định tiếp tục đến bao giờ nữa đây?

Anh thuộc dạng cậu ấm, mới sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng trong miệng, cho nên xài tiền chẳng tiếc, cho nên phong lưu chơi bời. Trong cuộc chơi được phát triển từ một đêm tình này, cô không thấy được thực bụng của anh. Mà thật ra thì có liên quan gì tới thật lòng hay không chứ, anh không dốc lòng vào nó, mà cô cũng vậy, cho nên cũng chẳng tính là một cuộc chơi. Họ là tình nhân ư? Cô không biết, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng họ là đối thủ, hay nói đúng hơn là địch thủ, trong cuộc chơi này. Có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu, cô đã là kẻ thua cuộc rồi. Chẳng qua là cô không cưỡng lại được sự cám dỗ, một cực phẩm bày ra trước mắt như anh mà không nói chuyện yêu đương cũng đáng tiếc, nên đã chẳng từ chối một cuộc dạo chơi qua đường với anh. Tuổi trẻ, cũng phải chạy theo cái mới của thời đại một chút chứ! Nhưng nếu cứ tiếp tục, cô tuyệt đối sẽ trở thành kẻ bại trận, chỉ bằng thừa dịp còn chưa đến tàn cuộc, rút lui đi là vừa!

HẾT CHƯƠNG 6./

7. Chương 07

Chương 7

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: iCy

“Chúng ta chấm dứt ở đây đi!”

Từ khi đến với nhau, cô và anh ít có dịp dùng cơm với đám họ Bành. Không ngờ lần này lại gặp được Phính Đình, mà xem ra có vẻ cô và Tôn Bình Hoa vẫn chưa cắt đứt quan hệ. Chuyện tình cảm, cũng chẳng ai lý giải được. Hôm nay đòi sống đòi chết vì người ta đấy, nhưng ngày mai lại có thể ung dung sống cuộc sống không có người kia. Dù sao thì trái đất chẳng vì ai mà quay, và cũng chẳng vì ai mà ngừng lại.

Cô vốn không thích ăn đồ cay hay những đồ chứa nhiều dầu mỡ. Anh ngồi bên cạnh, liếc qua thực đơn xong liền gọi bồi bàn tới. Lúc các món ăn lần lượt được bưng ra, một người trong đám kia kêu lên: “Đây không phải là quán cay Tứ Xuyên à? Sao lại dọn ra toàn món Hàng Châu với Thượng Hải thế này?” Họ Bành ngồi bên cạnh, đã sớm đánh hơi được chút manh mối: “Có phải ăn cậu đâu, nói nhảm nhiều làm gì!” Người kia trợn tròn mắt về không thể tin nổi nhìn anh ta: “Cậu trúng tà rồi sao, bình thường ăn cay còn dữ dội hơn tởm mà! Không phải chính miệng cậu khoe từ nhỏ đã được ông nội hồng quân bồi dưỡng cho cái truyền thống về vang ậy à!” Họ Bành cười cười: “Không đủ thì cậu không biết ăn ít lót dạ à, sợ ăn hết cả tổ luôn hay sao, ồn ào nhiều làm cái gì!” Nói xong, anh ta đánh mắt ra hiệu, ý bảo người kia nhìn sang bên cạnh sẽ rõ.

Anh đang gấp thức ăn cho cô, còn anh thì vẫn chưa động đến một tí thức ăn nào. Ngồi ngả người ra ghế, tay gác sang phần ghế của cô, trông anh cực kỳ tự tại. Hai người không nói chuyện, cũng chẳng chạm vào nhau, nhưng giữa họ vẫn toát ra một vẻ thân mật kỳ lạ. Phính Đình chưa bao giờ nghĩ hai người hợp với nhau, nhưng nhìn thấy cảnh ấy, thấy ngôn ngữ cử chỉ của họ, cô lại có cảm giác dường như họ sinh ra chính là để cho nhau. Tử Mặc có dung nhan thanh tú, mới nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng càng nhìn lâu

thì lại càng thấy đẹp. Ở cô ấy toát ra vẻ ung dung lẫn điềm nhiên, hờ hững, nhưng tính tình thì lại rất cố chấp. Năm ấy cô bị trật chân giữa đường xuống núi, không thể đi tiếp được, mà đường về còn xa, những bậc thang lại dốc đứng, Tử Mặc đã khẳng khái công cô xuống. Khi đó cô chưa quen, nhưng có biết Tử Mặc, bởi cô ấy luôn luôn vội vã – vội vã đến trường, rồi lại vội vã tan trường. Cô bị trật chân như vậy, nếu là một người bạn học khác, chắc chắn sẽ để cô lại đó rồi đi tìm người giúp, nhưng Tử Mặc thì không. Dù lúc ấy đã chạng vạng tối, sao đã lên đầy trời, cô ấy vẫn ở bên cô, công cô từng bước từng bước xuống núi. Ở Tử Mặc có sự dung hòa đầy kỳ lạ của hai mặt đối lập nhau – hững hờ lẫn cố chấp.

Hai người khoan khoái ngồi ở một góc ghế, mỗi người đều cầm một tách trà hoa cúc Hàng Châu. Để ý thấy hình như nhiều lần Phính Đình có vẻ muốn nói lại thôi, cô đưa tách trà lên miệng hớp một ngụm nhỏ, thưởng thức hương thơm dịu dịu từ tách tỏa ra, quyết định lên tiếng trước: “Sao rồi? Tốt đẹp rồi chứ?” Phính Đình thoáng đỏ mặt: “Không biết phải nói với cậu thế nào đây... Vẫn căng thẳng lắm. Tình hình giữa anh ấy với cha mẹ cũng căng nữa.” Không ngờ Tôn Bình Hoa lại tử tế hơn mình đã nghĩ, dám vì Phính Đình mà làm căng với cha mẹ, ít ra điều đó chứng tỏ anh ta có tình cảm với cô ấy. Không uống công Phính Đình sâu nặng với anh ta như vậy! Cô yên lặng nghe bạn mình nói tiếp: “Tớ thấy cô gái kia rồi” Giọng nói nghe bình tĩnh dị thường. Cô ngẩng đầu, thấy Phính Đình cười cam chịu, lời nói nhuốm vẻ thê lương: “Ngoài gia thế ra thì chẳng thấy cô ta tốt hơn tớ ở điểm nào cả” Gia thế, lại là gia thế. Lúc đầu thai mà nghĩ cách hồi lộ quỹ sai, đến bây giờ có phải hết đau đầu vì hai chữ ấy rồi hay không!

Phính Đình do dự nhìn cô, sau đó ngập ngừng nói nhỏ, không biết phải mở miệng như thế nào: “Tử Mặc! Tên họ Giang đó... cậu có biết anh ta...” Chân tay cô đột nhiên lạnh cóng. Không phải trong phòng có điều hòa nhiệt độ sao? Sao lại lạnh đến thế này? Mùa đông còn chưa tới nữa mà! Tay cô xiết chặt cái tách, cảm nhận hơi ấm từ thứ chất lỏng bên trong truyền ra, mới thấy người ấm lên một chút. Cảm giác ấy giống như ánh mặt trời ngày đông, dù heo hắt nhưng vẫn đủ khiến lòng người ấm áp. Ngắm kỹ, sẽ thấy những đóa cúc trắng nhỏ xinh tươi li ti những giọt trà trong chén là những bông hoa đầu cành.

Im lặng suốt một hồi dài, cuối cùng ngẩng đầu lên, thấy Phính Đình lại cứ muốn nói rồi thôi, cô khẽ bật cười: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, tớ không phật lòng đâu. Cậu sợ tớ động lòng thật à? Hay cậu sợ anh ấy chỉ chơi bởi, muốn game over lúc nào thì game over lúc đó?” Vu Phính Đình vội nói: “Tử Mặc! Cậu thông minh hơn tớ, cậu biết rõ là...” Cô cười to: “Cậu yên tâm, anh ấy thấy tớ không vừa mắt, mà tớ thì cũng thế. Tớ không có những thứ anh ấy muốn, mà thứ tớ muốn anh ấy cũng không cho được, cho nên cậu cứ yên tâm đi” Người đàn ông ấy vô tâm, sao mình lại có thể động lòng với anh ta được! Nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hoa, khi cô cười cả mặt sáng bừng lên trông rất đẹp, nhưng không hiểu sao Phính Đình lại mơ hồ cảm thấy trong nụ cười ấy có nét dừng đứng, cứ như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến cô vậy.

Anh bước qua, từ người vào thành ghế cô ngồi rồi vòng tay lấy ôm cô chẳng chút kiêng dè: “Cười gì thế?” Tiếng cười trong trẻo của cô hồi nãy đã vang khắp căn phòng. Tiếng cười đầy mê hoặc như vậy... Anh hơi hồi hận, lẽ ra không nên đưa cô ra ngoài mới đúng. Rất ít khi cô cười như thế, trừ những lúc coi phim hài, lại càng hiếm khi cô cười thoải mái như thế này – mà nụ cười ấy lại không dành cho anh.

Cô không quay đầu lại: “Chuyện riêng của phụ nữ, nam giới miễn tham gia!” Anh “À” một tiếng, kéo tay cô, cử chỉ thân mật ấy không khỏi khiến người khác hiểu lầm: “Câu chuyện kết thúc ở đây là được rồi, theo anh qua kia đánh bài đi,” rồi gật đầu với Phính Đình, thay cho lời hỏi thăm.

Họ Bàn chính là một trong số ba người đã đánh bài với cô dạo nọ, thấy hai người bước tới liền cười mắng: “Hai vị này lại tới liên thủ gạt tiền rồi đây!” Anh chỉ cười nhẹ, kéo ghế cho cô ngồi: “Vị cậu căng phòng như vậy, không giúp cậu làm cho nó xẹp bớt thì coi sao đây?” Kỹ thuật chơi mạt chược của cô rất kém, nhưng hôm đó lại hên một cách kỳ lạ, cứ thắng liên tục. Anh chỉ ngồi cạnh nhìn cô chơi, thỉnh thoảng mới chỉ điểm, còn đa số thời gian là cầm đồ ăn vặt cho cô. Cô biết ba người kia vì anh nên mới nhường cho mình, e là họ có chuyện gì cần nhờ vả. Không muốn dính dáng gì đến loại chuyện này nên chơi được vài ván, cô kéo tay anh qua nhìn đồng hồ, thấy đã nửa đêm rồi, nếu tiếp tục nữa có lẽ phải thâu đêm. Cô quay đầu ghé vào tai anh nói nhỏ: “Em muốn về” Anh “Ừ”, rồi đứng dậy nói: “Các cậu kiếm chân khác chơi nhé, bọn tôi phải về rồi.” Họ Bàn cười tít mắt có vẻ mờ ám: “Được, được! Còn mong hai cậu về sớm hơn nữa kìa, lần nào cũng song kiếm hợp bích, giết tội tớ không còn một manh giáp.”

Bên ngoài, bầu trời đầy sao. Ngoại ô thành phố quả là tuyệt vời, không khí nơi đây lúc nào cũng mát mẻ

dễ chịu như mới vừa qua cơn mưa, khiến tinh thần người ta cũng càng thêm minh mẫn. Cô quay đầu ngắm anh, thì ra họ quen nhau đã được mấy năm rồi, thật không thể tin được. Đối với cô, sống chung với anh là một sự phóng túng. “Cái gì rồi cũng đến hồi kết, và sự phóng túng này của mình cũng vậy. Nhân lúc còn chưa dần sâu vào mà buông tay thôi!” Cô quyết định rút lui khỏi cuộc chơi này. “Hơn một năm, cũng phải gần hai năm rồi, cuộc chơi cũng nên kết thúc ở đây, mình không chơi nữa! Mình không thể chơi nổi nữa!” Cô nhắm mắt lại, một hồi lâu mới thốt được nên lời: “Chúng ta chấm dứt ở đây đi!” Hóa ra, nói ra không đến nỗi khó khăn như cô đã nghĩ. Cô phát âm lựa từ rất rõ ràng, không cần phải nói đến lần thứ hai.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, không gian thời gian như bỗng chốc ngừng lại, yên lặng đến khiến cho người ta phải nổi gai ốc. Anh vẫn ngồi y như cũ, đến cả bàn tay đang đặt trên vô-lăng cũng không nhúc nhích, toàn thân vẫn duy trì tư thế ưu nhã ung dung lúc cô chưa nói ra câu ấy.

Và rồi “Keeét”. Tiếng bánh xe vang lên rất chói tai, chiếc xe thắng gấp, khựng lại ngay giữa đường. “Rầm” một tiếng, cô chúm nhào về phía trước rồi lại bị hất ngược về phía sau, mắt hoa lên, ruột gan như đảo lộn. Phía sau truyền đến tiếng thắng gấp của mấy chiếc xe, kèm theo tiếng chửi rủa.

“Em lặp lại cho anh một lần nữa!” Lời nói lạnh như băng đập thẳng vào mặt cô. Khuôn mặt trông nghiêng của anh rất lạnh lùng, những đường nét trên mặt càng ra. Kinh nghiệm hai năm cho cô biết, tâm trạng của anh không được tốt, tốt nhất là đừng có chọc vào!

Cô không thể cắt nghĩa mở cảm xúc hỗn độn đang giằng co trong lòng mình, chỉ thấy lòng cay cay. Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh: “Chúng ta chia tay!” Anh là một đối tượng tốt, đối thủ giỏi, tiếc thay! Dù sao cũng chia tay, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, cần gì phải lừa mình dối người? Thực ra cô là người cực kỳ ích kỷ, không chịu cho đi một chút nào, vì biết sẽ chẳng nhận lại được bất kỳ cái gì. Dù từ nhỏ đã không có hứng thú gì với các môn khoa học tự nhiên, nhưng cô cũng biết thế nào là cho đi, thế nào là nhận lại. Cho đi mà chẳng có nhận lại, cô có chết cũng không làm.

“Cô xuống xe cho tôi!” Anh không quay đầu sang, hơi thở khê đồn dập. Thật ra thì không rõ nhận ra đến vậy. Bên ngoài tiếng còi xe inh ỏi, nhưng không khí trong xe lại quá mức yên ắng, yên ắng đến độ cô có thể nghe tiếng chớp mắt của mình.

“Được, em xuống.” Cô mở cửa bước xuống, xe anh liền vun vút lao đi, để cô lại giữa biển xe cộ. Cô cứ đứng như vậy, từng đợt gió lạnh buốt thổi ngang qua. Phía sau, dòng xe từng chiếc từng chiếc một vẫn vội vã lao đi, như những kẻ qua đường lướt qua cuộc đời cô.

Đứng một lúc, cô thấy lạnh, bèn hà hơi, xoa xoa lòng bàn tay. Mùa đông năm nay chưa đến, sao lại lạnh thế này! Haiz, mà trái đất bị ô nhiễm nghiêm trọng, nên khí hậu biến đổi là dễ hiểu thôi! Ai cũng có thể thay đổi, huống gì thời tiết!

HẾT CHƯƠNG 7/.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: iCy

Edit: (...)

« Triệu Tử Mặc, em lợi hại lắm! Em thắng rồi! »

&&&

Lúc cô hết giờ làm thì trời đổ mưa. Mưa rơi tí tách lên khung cửa kính như những giọt lệ ai đó đang sụt sùi nhỏ xuống. Cô bật cười, cầm trên tay chiếc chén có những đường hoa văn mảnh, sao mình lại sến như thế này! Mùa đông đã đến rồi, nghĩ tới cửa ải cuối năm, lòng người sẽ trở nên đa sầu đa cảm. Cô cũng không ngoại lệ.

Thật ra ngày mai mặt trời vẫn theo lẽ thường mà mọc, không vì mình, hay vì anh mà ngừng nhịp điệu vốn có của nó. Mỗi lần gọi điện về, mẹ lại nhắc mãi cái đề tài muôn thuở ấy, chắc Tết này về nhà sẽ phải chịu oanh tạc đến một lữ vì chuyện yêu đương rồi! Có đôi khi suy nghĩ lại, thấy mẹ nói cũng có lý, con người ta rồi cũng phải đến lúc thành gia. Đến thời điểm phải làm chuyện gì thì phải làm chuyện đó. Lúc đi học không nên nói chuyện yêu đương, khi đi làm cũng chẳng thể lơ đãng vì chuyện đó. Lúc đi học ra mà làm được. Bởi thế nên có người cứ mắc kẹt mãi trong mơ tưởng, có người lại cực kỳ thành công.

Trầm Tiểu Giai thối phù phù ly cà phê nóng hổi, bước lại gần: “Tử Mặc, chị đang nhớ người tình à?” Cô quay đầu lườm cô nàng, cười miễn cưỡng: “Có ai quy định là tôi không được phép nhớ sao?” Trầm Tiểu Giai cười: “Ái chà, dạo này sao thế, bắt đầu thịnh hành trào lưu nói thật rồi à?” rồi nhìn những giọt mưa rơi trên bức tường kính, nói: “Chắc mưa hôm nay màu hồng quá!” Cô bị chọc cho cười thành tiếng, đứng là bỏ tay với tài ăn nói của Trầm Tiểu Giai! Chẳng trách các anh em trong phòng lại hay đề nghị cô ấy đi dự tuyển vào làm ở Bộ Ngoại giao, không thể để quốc gia mất đi một nhân tài tầm cỡ như vậy được. Cô không mở miệng đáp, để cô bạn đồng nghiệp khỏi lấy mình ra làm đề tài nói tiếp.

Uống vài hớp cà phê rồi Trầm Tiểu Giai đưa tay lên chỉnh gọng kính, ngắm soi: “Tử Mặc, dạo này chị gầy đi thì phải? Cầm nhón ra rồi nè!” Dù biết cô nàng chỉ thuận miệng nói, nhưng đáy lòng cô vẫn run lên mãnh liệt, khiến cà phê trong ly cũng sóng sánh. Tuy vậy, cô vẫn cười hì hì chọc ghẹo Trầm Tiểu Giai: “Chị cố ý giảm cân đó, em không biết càng ăn ít càng tốt hả? Với lại chủ yếu là để cái danh hiệu người đẹp khỏi bị em giành mất ấy mà!” Một cô gái miền Bắc như Trầm Tiểu Giai, dáng cao, lại thon thả yếu đuối, hiển nhiên là một đóa hoa đẹp. Trong lúc tán gẫu, các đồng nghiệp râu trong công ty đã bảo nhau rằng người đẹp của hai miền Nam Bắc đã tập hợp hết ở phòng 4, mấy anh phòng 4 đúng là được hưởng hết phúc của nhân gian.

Hôm nay hẹn đi ăn với Hình Lợi Phong ở nhà hàng Thượng Hải, vừa đến giờ tan tầm cô không làm thêm nữa mà xuống lầu thật sớm. Vào giờ cao điểm, bắt được một chiếc taxi còn khó hơn lên trời. Bên ngoài, mưa vẫn rơi tí tách không ngừng. Đang không biết phải làm sao mới đón được xe thì chiếc xe trắng của Hình Lợi Phong đã xuất hiện, anh hạ cửa sổ xe, cười: “Lên xe đi!” Lúc nào anh cười, hàm răng trắng đều tăm tắp cũng lộ ra, khiến người ta cũng cảm thấy vui lây, hệt như thấy được ánh mặt trời buổi sớm mang theo bao niềm vui và hi vọng.

Đợi cô đeo dây an toàn xong, Hình Lợi Phong khởi động xe. “Biết là thời điểm này khó bắt được xe, nên anh đến xem thế nào.” Anh quả thật chu đáo. Chỗ anh làm cách chỗ cô rất xa, cô ngại không muốn anh phải chạy nửa thành phố tới đây, nên đã sớm nói là cô sẽ thuê xe qua, vậy mà anh vẫn tới. Cô quay đầu nhìn anh chăm chú. Một khuôn mặt tuần tú... Ừm, thực ra thì anh là một đối tượng rất khó.

Họ vẫn ngồi chỗ cũ, ở chiếc bàn bên cạnh bức tường kính có thể nhìn ra khung cảnh phố xá phồn hoa bên ngoài. Một nơi rực rỡ sắc màu, nhộn nhịp về đêm là thế, nhưng ai biết được thực ra bên trong đó có bao nhiêu niềm vui chân chính đây?

Hình Lợi Phong rất có phong độ, lúc nào gọi thức ăn anh cũng đều hỏi ý kiến của cô. Với cô, chỉ cần thức ăn có khẩu vị không quá nặng là ổn. Anh đột nhiên cất tiếng hỏi, không biết là thuận miệng hay đã có dự tính: “Tết này em có định về không?” Cô đang hì hục chiến đấu với tô đầu cá, đáp: “Về chứ, dĩ nhiên là phải về rồi.”

Thực ra chỉ dịp Tết mới có thời gian về nhà đoàn tụ với mẹ và em gái, cô định xin nghỉ thêm hai tuần nữa cho dư dả thời gian rồi đi thăm bạn bè người thân với mẹ. Hồi bé, cô rất háo hức mỗi khi năm hết Tết đến. Thời ấy còn thiếu thốn nhiều về vật chất, chỉ có ngày Tết mới có quần áo mới, giày dép mới cùng đủ thứ quà vặt, cho nên cô cứ ngày ngày mong đợi cho đến Tết. Còn hiện tại cô cũng mong, nhưng là vì những ngày nghỉ. Mấy hôm trước, Trầm Tiểu Giai còn ai oán nhắc đến đề tài này: “Năm mới năm me mà làm gì, lại già thêm một tuổi chứ có gì hay đâu!”

Mùi vị món đầu cá này rất thơm ngon. Trời lạnh như vậy, ăn vào thấy rất ấm áp, một sự ấm áp thân quen. Uống vài hớp canh, toàn thân cô ấm lên. Nhắc đến mới nhớ, đã lâu cô không đích thân xuống bếp nấu canh

rồi. Hình như kể từ lúc đó tới giờ, cô không nấu nữa.

Đang mơ màng, cô nghe thấy có ai đó đang gọi mình, giọng nói nghe rất quen. Cô ngẩng đầu lên, ra là Phính Đình. Sau khi chia tay với anh xong, cô cũng không gặp Phính Đình nữa. Thỉnh thoảng cũng có gọi vài cuộc điện thoại, nhưng không đề cập gì tới anh. Ngay từ đầu đã không kể gì về đoạn đầu câu chuyện giữa cô và anh, vậy cần gì phải vô duyên vô cớ kể ra đoạn cuối?

Phính Đình mặc nguyên tông màu đỏ, mỉm cười chậm rãi bước tới. Trông cô nàng xinh đẹp không gì có thể sánh bằng. “Từ Mặc, là cậu thật sao? Lại bày trò mất tích với tớ!” Ngụm canh cá mắc nghẹn trong họng, nuốt không trôi mà cũng chẳng thể phun ra được, cho nên cô ho sặc sụa. Đưa tay đón lấy chiếc khăn Hình Lợi Phong đưa, cô bình ổn lại nhịp thở, nói vẫn còn có chút khó khăn: “A, Phính Đình, đã lâu không gặp.” Cô không nhận ra cử chỉ vừa rồi của hai người trông có vẻ khá thân mật. Chợt nhớ ra hình như đây cũng là nơi đám bọn họ hay tụ tập, ánh mắt cô lướt về phía sau Phính Đình, quả nhiên thấy anh vừa bước vào cửa, tay dắt theo một cô nàng yếu điệu. Nam tuấn nữ tú, quả là đẹp đôi. Họ vẫn còn ở cách khá xa, cô không biết anh có thấy mình chưa, liền vội vàng xoay đầu.

Bước ra khỏi nhà hàng, mưa đã tạnh, trong không khí thoang thoang một mùi hương thật dễ chịu, khiến người ta thấy tinh thần sảng khoái. Hồi nãy đang ăn dở thì Hình Lợi Phong nhận được điện thoại từ công ty, đành rời rít xin lỗi cô rồi vội vã quay về. Cùng là người đi làm với nhau nên cô hiểu nỗi khổ này, nếu hôm nay người bị gọi là cô thì cũng chẳng có cách nào khác. Chung quy lại thì “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm”, chén cơm vẫn quan trọng hơn cả.

Cô bỗng chết lặng – anh đang đứng sững ngay trước mặt, nhìn cô không dời mắt, cứ như thể đang đợi cô vậy. Đảo mắt sang bên cạnh anh thì không thấy bóng dáng cô gái bám dính lấy anh hồi nãy đâu nữa. Cô không nhúc nhích, anh cũng chẳng động đậy. Nhân viên nhà hàng đánh xe lại, anh rút tiền bo cho anh ta, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cô: “Lên xe.” Giọng điệu kiên quyết không cho người khác cơ hội từ chối ấy xưa nay chẳng hề thay đổi.

Cô lấy lại tinh thần, cười cười lắc đầu: “Không cần đâu!” Dường như anh chẳng có chút nhần nại nào: “Nếu em muốn bị lôi ra khỏi đây một lần nữa thì...” Hiểu anh có ý gì, cô quyết định lên xe – như vậy còn tốt hơn bị đem ra làm đề tài cho người ta bàn tán lúc trà dư tửu hậu.

Bầu không khí trong xe rơi vào im lặng, im lặng đến nỗi cô thấy không thoải mái. Có phải những người đã chia tay nhau rồi cũng giống như vậy không? Chẳng biết nữa, vì mình chưa từng trải nghiệm, nhưng theo những gì người ta chiếu trên TV thì chia tay là cắt đứt luôn, cả đời chẳng qua lại với nhau nữa. Vậy mà giờ đây mình lại đang ngồi chễm chệ trong xe anh, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra... Như vậy là sao?

Cô len lén nhìn anh. Hồi nãy xa như vậy cô không thấy rõ, chỉ có thể thấy những đường nét trên khuôn mặt anh, nhưng thế thôi cũng đủ để cô biết đó là anh rồi. Bây giờ ngồi gần, cô mới phát hiện hình như anh hơi tiêu tụy, mắt lơ mơ có quầng thâm. Nhưng nhớ đến cô nàng ẻo lả hồi nãy, sự cảm thông của cô tan biến ngay lập tức. Chắc là hậu quả của việc “lao lực” vô độ đây mà!

Hai người vẫn một mực im lặng. Anh chỉ đưa cô về đến lầu dưới của cư xá rồi quay về, không nói một lời. Cả đêm cô trở mình trằn trọc, không ngủ được tí nào. Hôm sau, hệ quả tất yếu là mắt cô thâm quầng. Cũng may còn có người bạn thân thiết nhất của chị em phụ nữ thế kỷ 21 – đồ trang điểm, có thâm đến cỡ nào cũng che được hết, chẳng còn chút tí vết. Người ta nói rất đúng, xã hội thời nay chẳng ai cảm thông gì cho ai cả. Cho dù một năm anh có mất ngủ 365 ngày đi nữa thì sáng ra anh vẫn phải đi làm đúng giờ để kiếm cơm, nếu không chỉ có nước về nhà gặm chính mình mà sống!

Đã muộn giờ, cô chạy vội ra cổng cư xá đón taxi. Bảo vệ thấy cô liền chạy theo, nói: “Cô Triệu, cô có thể nói bạn trai cô đăng ký chỗ đậu xe cố định hàng tháng không? Một là cho rẻ hơn, dù số tiền ấy chắc chắn đáng kể gì với cô cậu, hai là đậu xe không cố định như thế cũng hơi phiền toái.”

Cư xá này được xây dựng khá lâu rồi. Ban đầu khi quy hoạch người ta không nhìn xa trông rộng nên chỗ để xe bao giờ cũng chật ních. Cô biết điều đó, nhưng lời của bác bảo vệ... cô chẳng hiểu gì cả, cứ ngỡ mình nghe lầm. Một lát sau vẫn thấy bác ta đứng đằng sau mình cười cười, ra vẻ đang đợi câu trả lời, cô đưa tay gõ trán một cái. Không đau. Vậy mình không nghe lầm? Tạm ngưng việc đón xe, cô quay người lại, nhún mày nói: “Có phải bác lầm nữa rồi không?” Cô lấy đâu ra bạn trai chứ? Tuy trước kia còn bên nhau, anh cũng hay qua đây, nhưng đâu có đều đặn.

Bác bảo vệ cười cười: “Cỗ xe màu bạc đó đó, biển số có ba số cuối là 666...” Cô sững sờ. 666... Đó chẳng phải xe của anh hay sao?! Bác bảo vệ nói thêm gì đó, nhưng cô không còn nghe thấy gì nữa. Một hồi lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình: “Buổi tối... anh ấy... đậu xe ở đây?” Bác ta gật đầu: “Đạo này hầu như đêm nào cũng thế, cậu ấy không tới vào một giờ cố định, nhưng rời đi rất sớm.” Sắc mặt cô càng lúc càng trắng. Như nhận ra có điều gì đó không ổn, bác bảo vệ hạ thấp giọng xuống.

Cô chẳng nhớ mình đã đón xe bằng cách nào, cũng chẳng biết mình đến công ty như thế nào nữa. Cả hồn lẫn xác cô vẫn còn treo lơ lửng trong nỗi kinh ngạc. Nguyên một ngày cô đụng đầu hồng đỏ, khiến công việc cứ rối tinh rối mù lên. Trầm Tiểu Giai thấy vậy, cuối cùng chịu không nổi nữa bèn đi lấy cho cô một ly nước: “Tử Mặc, hôm nay chị bị sao vậy?”

Cô đón lấy ly nước theo phản xạ. Cả ngày nay, những suy nghĩ trong đầu cô đã được nhào đi nặn lại cho đến chín nhừ, nhưng mãi vẫn không thể hiểu nổi tại sao... Tại sao anh lại đến đậu xe dưới cư xá của mình? Chẳng phải đã nói chia tay rồi sao? Chẳng lẽ lúc đó mình nói không rõ ràng? Không đủ để anh hiểu?... Rồi lời nói của Trầm Tiểu Giai đã thức tỉnh cô. Đúng vậy, mình bị làm sao vậy kia? Anh làm gì là chuyện của anh, có mắc mớ gì đến mình đâu!

Rốt cuộc thì cô là người phạm, chẳng phải thánh thần, cho nên lại thêm một đêm tâm tình bất định nữa. Ngồi trong phòng lên mạng một hồi chẳng thấy có gì hay ho, vẫn chỉ là mấy thứ tin tức xã hội, giải trí tiêu khiển chẳng liên quan gì tới mình, cô đuổi người vận lưng, xuống bếp rót nước uống. Cúi đầu nhìn xuống thấy có một bọc rác, cô bèn xách xuống lầu đem đổ.

Quả nhiên là xe anh. Và anh. Bọc rác trong tay cô không biết đã rơi xuống đất tự bao giờ. Anh từ trong xe bước ra, chậm rãi tới gần. Không cho phép mình yếu thế, cô cố giữ đầu ngẩng cao nhìn anh. Anh cũng đang nhìn cô, như người thợ săn đang kèm tỏa con mồi.

Họ cứ nhìn nhau như vậy, ánh mắt như hừng hực lửa nóng, như thiêu đốt cõi lòng, ánh nhìn tựa vĩnh hằng, lại như chất chứa bao đau đớn. Tim nảy lên loạn xạ, cô nghe mình khàn khàn nói: « Không phải anh tới thăm em đấy chứ? » Cô sao dám nghĩ mình có sức quyến rũ lớn đến thế chứ! Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Trời lạnh băng băng, anh muốn đứng ngoài này hóng gió thì cứ để anh hóng, chẳng cần thiết phải theo cái « sở thích » quái gở của anh! Nghĩ vậy, cô xoay người lao về phía thang máy. Tiếng bước chân vang lên dồn dập ngay đằng sau, từ trước đến giờ cô không có khiếu vận động nên mới đến cửa thang máy đã bị anh ôm chầm lấy. Cô cứng đờ tại chỗ, không dám nhúc nhích. Màn diễn này là sao? Sao lại hoàn toàn không theo kịch bản gì hết vậy? Không phải anh và mình đã chia tay rồi sao? Vả lại cũng đã hơn hai tháng, chắc anh có niềm vui mới rồi chứ! Mà nghĩ lại thì cũng chẳng phải “mới” nữa... Bên anh lúc nào cũng có sẵn vô số phụ nữ, còn kiểu người muốn vóc dáng chẳng có vóc dáng, muốn nhan sắc cũng chẳng có nhan sắc như mình, chắc chắn thuộc hàng tệ nhất rồi!

Anh không nói không rằng, cứ đứng ôm cô thật chặt trước cửa thang máy, chặt đến nỗi làm cô muốn nghẹt thở. Anh cúi đầu tựa vào vai cô một hồi lâu, rồi oán hận phun ra mấy chữ: « Triệu Tử Mặc, em lợi hại lắm! Em thắng rồi! »

HẾT CHƯƠNG 8.

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thi Vũ

Đổi ghế hạng thường lấy ghế hạng nhất, đứa ngốc mới có ý kiến!

Cô đứng trân mình tại chỗ, cả người ngợp trong hơi thở thoang thoang mùi thuốc lá của anh. Trước giờ anh rất giữ ý, tuyệt không hút thuốc khi có mặt cô. Râu trên cằm anh đã mọc lởm chởm, cứ ram ráp, nhọn chọc vào cổ làm cô thấy ngứa ngứa. Cằm giác này sao mà quen thuộc... Trước đây, mỗi sáng tỉnh giấc anh rất thích dùng chiêu này để đánh thức cô.

Lời nói khi nãy của anh cứ vắn vít trong óc. “Em thắng rồi!” Minh thắng? Làm gì có! Chưa bao giờ nghĩ sẽ thành, nên nói chia tay, chứ mình muốn thắng gì anh? Trong xã hội hiện đại này, quan hệ nam nữ ở một chừng mực nào đó là để thỏa mãn nhu cầu đôi bên, nên mình chỉ coi đó là một cuộc chơi. Còn trong tình yêu chân chính, làm gì có kẻ thắng? Một là cả hai đều thua, kết thúc bằng tan vỡ. Hai là hòa, kết thúc bằng hôn nhân, nhưng cái kết ấy chỉ đến với những ai may mắn. Còn chuyện gặp được một nửa định mệnh của mình? Xác suất cực kỳ thấp!

Anh vẫn ôm chặt cô, cúi đầu cắn ót cô trong giận dữ. Chưa bao giờ anh thất bại như thế này. Từ khi hiểu chuyện tới nay, đi đâu cũng được người ta nâng niu,âng bốc, đàn bà con gái gặp anh chỉ có nước xin chết. Vậy mà gặp phải một người chẳng thêm o bế, chẳng nhõng nhẽo, chẳng chủ động hẹn gặp, cũng chẳng đòi hỏi gì ở mình như cô, anh lại để ý. Anh cố tình chen ngang vào cuộc sống của cô, muốn khám phá xem điều gì ẩn chứa sau lớp vỏ bề ngoài lạnh nhạt ấy, thế rồi trái tim anh bị bóng hình cô chiếm cứ từ lúc nào không hay.

Anh bỗng bế thốc cô lên, bước vào thang máy, cúi đầu nói vào tai cô: “Em lấy chìa khóa ra mở cửa đi!” Giọng anh vừa gấp gáp vừa có vẻ bị đè nén. Không, không thể để chuyện này tiếp tục được! Không thể để anh bước vào nhà mình, bước vào cuộc sống của mình một lần nữa! Chiếc bóng mà anh để lại càng ngày càng lớn rồi! Có rất nhiều thứ chỉ cần bước qua giới hạn một xúu thôi cũng đủ để lại dấu ấn cả đời. Đã quá dạn dày nên anh sẽ chẳng bị thương tổn gì, một khi mọi chuyện kết thúc, nhưng mình thì không có bản lĩnh đó! Có ai thấy sẵn hổ lửa trước mặt mà còn cầm đầu nhảy xuống đâu!

Bộ dạng cứng đờ của cô đã nói lên đáp án, anh cúi đầu cười cười nhìn cô, giọng nói lạnh lùng pha chút trêu chọc: “Mặc Mặc, anh không ngại biểu diễn ngay ở đây đâu, nếu em cứ thế thì bọn mình cho mấy người bảo vệ coi phim miễn phí vậy!”

Mặt cô đỏ ửng, sự xuất hiện đột ngột của anh hồi nãy đã khiến cô choáng váng, quên luôn trong thang máy có gắn camera. Trời đất ạ, nhất cử nhất động của bọn họ nãy giờ chẳng phải là lọt sạch vào tầm mắt mấy ông bảo vệ rồi hay sao? Thật là...! Cô vội vùng vẫy muốn xuống, nhưng anh đâu dễ dàng buông. Đã khuya, không còn ai đi lại nữa, thang máy dừng hẳn ở tầng của cô. Cô biết anh bướng bỉnh, đời nào chịu nhượng bộ, mà bây giờ anh có thả cô xuống thì người ta cũng đã coi thỏa thuê rồi. Thật muốn đập đầu vào tường cho xong! Quay đầu, thấy người nào đó có vẻ hả hê, khóe miệng cong lên ra cái bộ “chả-liên-quan-gì-tới-anh”, lửa giận bốc lên phừng phừng, cô cho anh một thụi: “Anh—Anh đi chết đi!”

Anh vui vẻ bật cười, ôm cô ra khỏi thang máy. Cô càng đánh càng tức, cơn giận tuôn trào như núi lửa: “Anh tránh ra! Tránh ra ngay cho tôi!...” Anh vẫn ôm cô, mặc cho cô vừa hét, vừa đấm, vừa đánh. Hai tháng trước, anh vẫn còn ôm cô chặt thế này, còn nghe hơi thở nồng nàn này, thấy , lòng say say...

Đầu đó chọt vọng ra tiếng cầu nhàu: “Nửa đêm nửa hôm, có cho người ta ngủ không thì bảo? Vợ chồng trẻ cãi nhau thì chui vào chăn mà cãi! Đừng phá giấc ngủ của người khác!” Cô xấu hổ, không đánh nữa, chỉ trừng đôi mắt long lanh như hạt ngọc về phía anh.

Anh từ từ cúi đầu xuống, định hôn cô. Vừa tức, vừa không cam lòng, cô lùi về đằng sau. Đến khi đụng phải cánh cửa, không lùi tiếp được nữa, cô né đầu, không cho anh thực hiện được ý định. Anh lẳng lặng nhìn cô, vươn tay nhẹ nhàng kéo khuôn mặt mềm mại của cô về phía mình rồi hôn cô, dịu dàng mà gấp gáp, như thể anh sợ không kịp—không kịp thưởng thức, không kịp cảm nhận dư vị ngọt ngào của đôi môi cô...

Triệu Tử Mặc chỉ là người phạm, vừa ngủ rồi, lại vừa phải “chịu trận”, nên đương nhiên hôm sau khi cô thức dậy, đã qua giờ làm việc. Đang lờn cộm bò dậy định đi rửa mặt thì bị anh ôm lại: “Muộn rồi, đừng đi nữa.” Hậu quả của đêm qua làm cả người cô vẫn còn mỏi rã rời, cô tức tối đạp cho thủ phạm một cước:

“Tại anh hết!” Anh ăn đau, đưa tay véo tấm lưng mịn màng của cô: “Có kẻ mưu sát!” Cô lò anh đi, quần chân, trượt ra khỏi giường. Đứng dậy, lại cảm thấy thiêu thiêu cái gì đó, như thể tấm chăn cũng chẳng làm cô ấm áp. Cô kéo rèm. Bên ngoài tuyết trắng xóa, cả đất trời như bị phủ trong một lớp màn bằng bạc, đẹp tuyệt trần.

Chỉ một loáng là cô đã xong xuôi, anh biết cô không thích trang điểm, bình thường chỉ thoa một ít son nhạt màu, khác với đám phụ nữ thường bu quanh anh, có mỗi trang điểm, chải chuốt thôi mà cũng hết cả mấy tiếng đồng hồ.

Cô xách túi chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng mới ra tới cửa đã bị anh ôm lại: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều lắm, đừng đi!” Cô đẩy anh ra: “Đừng quây nữa, đi làm là chuyện bắt buộc!” Anh nghĩ ai cũng sung sướng như anh chắc, có phải lo bươn chải kiếm sống đâu mà biết công việc quan trọng như thế nào với người khác!

Anh thăm thì sau lưng cô: “Anh muốn hôm nay em ở lại. Bây giờ mà đi thì cũng đến giờ nghỉ trưa rồi.” Thật ra vẫn còn cả núi việc đang chờ anh xử lý ở công ty, nhưng kệ chúng, mới làm hòa với cô xong, tiểu biệt thăng tân hôn. Cô thấy lòng dịu xuống, liền để yên cho anh ôm. Cuối cùng hôm đó cô không đi làm.

Vừa gõ bàn phím, cô vừa ngẫm nghĩ, dạo này hầu như ngày nào anh cũng tới, trông hai người lại như đang sống chung. Mấy hôm trước, bác bảo vệ kia còn gõ cửa, nói bạn trai cô đã thanh toán phí đậu xe cả năm mà chưa lấy hóa đơn, nên mang tới giùm.

Bây giờ, cứ nhìn thấy bảo vệ là cô lại đỏ mặt. Chuyện trong thang máy hôm nọ đúng là không còn gì để nói. Đáng hận nhất là tên thủ phạm kia giờ đây lại đang nghênh ngang trong nhà tắm của cô, tự nhiên hơn ở nhà mình! Nhiều lần anh kêu ca chỗ này quá nhỏ, đề nghị cô dọn tới nhà anh, cô chỉ trừng mắt: “Nếu sau này anh có người mới thì em cũng phải dọn lại về đây thôi! Muốn ở thì ở, không thì về nhà anh đi!” Thế là chuyện ấy bị gác lại.

Không phải anh muốn ở đây thật chứ? Lại còn trả tiền cả năm nữa! Nhưng ngẫm lại thì số tiền con con ấy đâu là gì với anh, có bỏ đi anh cũng chẳng tiếc. Dạo này quen với cuộc sống hai người, thấy hết như mình đang yêu đương... Trời đất, mình đang nghĩ gì thế này? Cô lắc đầu, bật cười, chắc sắp được nghỉ Tết nên suy nghĩ lung tung. Năm cũ qua, năm mới đến, người ta hay nghĩ nhiều đến người thương, còn mình lại thấy bơ vơ.

Nhớ đến chuyện về Tết, cô lên mạng đặt vé khứ hồi. Anh từ phòng tắm bước ra, đến gần cô, hương xà phòng thoang thoảng: “Bao giờ em về?” Cô nhấn vào nút xác nhận đặt vé: “Mấy ngày nữa!” Anh vừa lau khô tóc vừa nói: “Mấy ngày nữa anh cũng đi Thượng Hải, mình cùng đi đi!” Thị trấn cô ở chỉ cách Thượng Hải 100 cây số, nên cô cũng đáp máy bay đến Thượng Hải.

Cô quay đầu nhìn anh: “Thôi đi, anh ngồi ghế hạng nhất của anh, em ngồi ghế phổ thông của em, bay cùng chuyến cũng có ngồi chung được đâu!”

Tưởng câu chuyện đến đó là kết thúc, nhưng hai người lại gặp nhau trên máy bay thật, mà phải nói kết quả này hơi bị cố ý. Dựa vào bản lĩnh của anh, muốn biết cô đi chuyến nào, ngồi ghế nào dễ như trở bàn tay. Uể oải tựa người vào ghế, anh cười hì hì chào cô: “Hi!” liền bị cô ném túi xách trong tay vào người. “Anh đi lộn chỗ rồi, đây là khoang phổ thông!” Cất túi cho đằng hoàng giùm cô rồi anh ngồi xuống ghế bên cạnh, cười đắc ý: “Anh vừa đổi vé cho người ngồi cạnh em, anh ta không hề có ý kiến gì!” Cô tròn mắt nhìn anh. Đổi ghế hạng thường lấy ghế hạng nhất, đứa ngốc mới có ý kiến!

Gặp dịp Tết, khoang phổ thông chẳng còn một ghế nào trống. Nghĩ tới việc phải nửa tháng sau mới được gặp lại, anh rất muốn hôn cô, nhưng không dám lỗ mãng. Người ta ngồi đầy xung quanh, cô thì hay xấu hổ, làm vậy chỉ có nước bị cô giết không toàn thây.

Tưởng tượng tối nay về đến nhà, khoan khoái nằm trong chăn ấm, có phải nghe mẹ cảm rằm cũng thấy hạnh phúc, thế là cô vui vẻ ngủ thiếp đi. Giữa cơn mơ màng, cô cảm thấy có ai đó đắp chăn, lại còn dịu dàng gạt những sợi tóc mai lòa xòa trên trán cho mình. Hừ, người như thế sinh ra đúng là hại nước hại dân! Mà thôi kệ, chỉ cần mình không bị hại là được, cần gì lo chuyện người khác! Ông trời có mắt, sau này sẽ có người xử lý anh! Cô thư thái hít một hơi sâu, như đang mơ mình đứng giữa biển uất kim hương ngào ngạt, trải mình với nắng và gió.

Anh lặng ngắm những đường nét dịu dàng trên khuôn mặt trông nghiêng của cô. Nói về nhan sắc, cô chỉ trên mức trung bình một chút, nhưng có một vẻ thanh tú rất riêng của con gái Giang Nam. Anh vẫn nhớ lần đầu gặp nhau, cô mặc một chiếc quần lửng màu đen, làm tôn lên làn da trắng như tuyết. Đứng cạnh người đẹp rực rỡ Vu Phính Đình, cô chẳng hề mờ nhạt chút nào. Lúc ấy anh đang thua bài liêng xiêng, chỉ lơ đãng liếc cô, không ngờ ánh mắt hai người lại chạm nhau. Ấn tượng sâu nhất của anh về cô là đôi mắt như nước Tây Hồ, dập dềnh gợn sóng, cực kỳ gợi tình, nhưng lại trong veo, không chút xu nịnh.

Qua mấy lần chạm mặt, anh biết cô chẳng màng danh lợi. Trong mắt kẻ khác, anh là một con cá vàng thượng hạng, họ tìm mọi cách để câu kéo, nhưng cô thì chẳng thêm quan tâm. Cô hòa mình với mọi người, nhưng lại dựng lên một bức tường thủy tinh dày, khiến anh thấy mà vẫn như không, nên anh bắt đầu hứng thú. Hôm đó thiếu một chân đánh mạt chược, anh nổi hứng chỉ cô chơi đại diện cho mình, sẵn dịp ngầm đánh tiếng với mấy anh em. Đám bọn họ rất có quy tắc, anh đã tỏ thái độ như vậy, họ có muốn cũng chẳng dám mơ tưởng đến cô. Trừ phi... Trừ phi chính cô lựa chọn.

Sau khi qua lại, biết cô chỉ coi đây như một cuộc chơi, không chịu toàn tâm toàn ý, anh không cam lòng. Đường đường một người sáng giá như anh – muốn học có học, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, thế mà lại bị cô phớt lờ. Anh hiểu chỉ cần mình cắt đứt liên lạc thì cô cũng bật vô âm tín. Càng như thế, anh càng muốn níu kéo, nên hai người vẫn tiếp tục dây dưa. Anh cũng chẳng hiểu nổi tại sao mình lại dần sâu đến thế. Nhếch miệng cười, anh nhẹ nhàng nâng tay cô lên ngắm, bàn tay nhỏ nhắn, nõn nà, mềm mại như không có xương. Cúi đầu, anh dịu dàng hôn cô.

HẾT CHƯƠNG 9./

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: iCy

Edit: ()

Một lát sau, có tiếng cửa chính đóng sầm lại. Cô ngơ ngác đứng dưới vôi hoa sen, những giọt nước li ti nhỏ tí tách xuống người.

Không khí ngày tết cực kỳ náo nhiệt. Ở nhà, cô thật không hổ danh một con heo lười, ngày nào cũng ăn no ngủ kỹ, mà mẹ cô thì ngày nào cũng nấu toàn món ngon cho con gái. Hễ rảnh rỗi, cô lại tung tăng sang hàng xóm đánh mạt chược. Nếu cả đời đều được như vậy, thần tiên có đem cuộc sống của mình ra đổi, cô cũng chẳng thèm.

Hôm nay là một ngày cực kỳ may mắn, mới nhập cuộc cô đã thắng liền hai ván. Thực ra cũng chẳng đáng kể gì, vì chỉ cược tiền xu cùng với các bà, các bác hàng xóm, nhưng nghe họ kể từ chuyện nhà ra chuyện ngõ cũng thấy vui vui. Vừa được một đôi Bạch (*) thì mẹ cô hớn hở chạy tới: “Mặc Mặc, điện thoại nè!” Cô thảm giật mình, mẹ mà vui như thế, chắc chắn là đàn ông gọi rồi.

“A lô,”

Giọng anh truyền đến: “Đông vui thế! Đang làm gì vậy?” Cô ngây người, đây là cú điện thoại đầu tiên của anh sau khi hai người từ biệt ở sân bay. Vừa nhai mứt nướng, cô vừa trả lời: “Đánh mạt chược!” Đầu dây bên kia, anh cười giòn giã: “Trình độ như vậy mà dám chơi với người ta à?” Cô hừ lạnh: “Ai khiến anh lo!” Sắp qua năm mới rồi mà chẳng nói được lời nào hay ho cả!

Anh chỉ cười, không nói gì. Thấy quyền chủ động bị đẩy qua cho mình, cô bực bội gắt: “Có gì thì nói, không thì em cúp máy!” Đoán cô vừa thua, anh bật cười, khẽ nói: “Được!” Mới có vài lời đã cúp máy, cô thấy hơi hụt hẫng. Đến cả câu “năm mới vui vẻ” mà anh cũng kỵ bo! Ám ức là vậy, nhưng khi bốc quân mạt chược lên xem, khí thế cô đã hùng hực trở lại. Bây giờ thắng là ưu tiên hàng đầu, mấy chuyện khác quan tâm làm gì!

Hôm đó ở sân bay, anh đưa cô ra chiếc xe đã được chuẩn bị chu đáo. Lúc ấy là buổi chiều, sân bay Hồng Kiều nhộn nhịp kẻ đón người đưa. An vị trong xe, cô quay đầu nhìn qua cửa sổ, thấy anh đang đứng vẫy vẫy tay. Thân hình cao ráo của anh rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Lần đầu tiên cô nhận ra anh thật điển trai.

Lúc cô từ bàn mạt chược về nhà thì đã quá nửa đêm, may mà mẹ đã ngủ, nếu không nhất định sẽ gặng hỏi cho bằng được xem hồi nãy ai đã gọi. Đang ở trong phòng tắm, vừa kịp rửa xong mặt mũi, chuẩn bị đi ngủ thì chuông điện thoại reo lên, cô chạy vội ra nghe máy. Dây số hiện ra trên màn hình là của anh. Không cần khách sáo chào hỏi, cô lầu bàu: “Nửa đêm nửa hôm rồi, có chuyện gì thế? Anh thì chuyện tốt không làm, cứ đi làm chuyện xấu!”

Giọng anh nghe rất dịu dàng, ấm áp: “Em ngủ chưa?” Đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện phá người ta, ai mà ngủ cho nổi! Vừa cầm lấy chiếc điều khiển định bật TV lên xem, cô vừa đáp: “Chưa! Còn đang bị một con muỗi quấy nhiễu!” Anh bật cười: “Anh vô cùng đồng cảm với số phận con muỗi đáng thương ấy!” Cô cũng phì cười, tâm trạng thoải mái hẳn. Anh nói tiếp: “Em xuống dưới nhà đi!” Tưởng mình nghe lầm, cô hỏi lại: “Xuống đâu cơ?” “Cổng cư xá nhà em.” Cô kinh ngạc, đánh rơi chiếc điều khiển.

Lúc quáng quàng chạy ra cửa, bị bác Quy bảo vệ ngăn lại hỏi: “Mặc Mặc, nửa đêm rồi cháu còn ra ngoài sao?” cô chỉ biết gật đầu cười. Ở quê đâu đâu cũng là người quen, đi ra đi vào đều chào hỏi ríu rít, cô rất thích lối sống tình nghĩa này. Nhìn sang bên kia đường, thấy một chiếc BMW màu đen mang biển số Thượng Hải đang đậu, nhưng không phải chiếc xe đã đưa cô về nhà hôm nọ. Còn đang phân vân thì anh mở cửa, ló đầu ra: “Biết ngay em sẽ lẻ mề mà!” Ngồi trong xe, cô vẫn còn cảm thấy khó tin, ngơ ngác nhìn anh: “Sao anh lại ở đây? Đi công tác à?” Anh cười, lảng sang đề tài khác: “Đi ăn gì đó nhé, anh đói mề mất rồi!” Chập tối nay anh đến Thượng Hải, vừa xuống sân bay là lái xe tới đây ngay, chưa kịp bỏ bụng thứ gì, nên giờ đói mề.

Canh cá ở đây thật thơm ngon, đậm đà. Anh uống liền mấy bát xong mới khoan khoái thở một hơi dài, nói: “Bữa này em mời nhé!” Cô đang uống một bát canh nóng, ngẩng đầu lên: “Tại sao?” Xưa nay anh luôn giành lấy việc trả tiền, chưa bao giờ để cho cô mời.

Anh cười uể oải: “Đây là địa bàn của em mà!” Anh bị nhiễm mầu quảng cáo của M-ZONE (**) rồi chắc, địa bàn của ai người ấy mời! Cô húp một ngụm canh, miệng vênh lên: “Biết vậy hồi nãy ghé quán lẻ đường cho rồi!” Anh vươn tay cốc vào trán cô: “Keo kiệt, vô lương tâm!” Giọng anh nghe rất âu yếm. Cô uất ức xoa xoa trán, kéo tay anh lên há mồm định cắn trả thù, nhưng thấy anh chẳng thèm rụt tay về, lại còn cười tươi rói rói nhìn mình, cô không cắn nữa. Lòng thấy vui vui, nhưng cô tự biện bạch: chắc sắp tết nên tâm trạng mình tốt thôi.

Ăn xong, hai người dạo một vòng qua khu phố cổ, qua cây cầu nhỏ nước chảy lơ thơ. Đêm khuya, những hàng đèn lồng đỏ treo dọc theo dãy phố hắt thứ ánh sáng huyền ảo lên những vóng lầu đẹp tựa tranh vẽ. Khung cảnh vừa huyền hoặc, lại rất chân thực ấy khiến cho người ta có cảm giác đang đi ngược thời gian trở về quá khứ. Ở nơi đây, biết bao nhiêu câu chuyện buồn vui, tan hợp đã diễn ra, có nụ cười, có nước mắt, có yêu, và có hận.

Hai người đang ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ trong một quán rượu. Giữa những cơn gió căm căm của mùa đông, được ngồi nhâm nhi ly rượu bên nồi lẩu bốc hơi nghi ngút thì còn gì bằng. Cô đã hơi say, mắt nhắm mắt mở nói: “Giang Tu Nhân, không phải anh bảo là đi công tác à? Sao mấy hôm nay ngày nào cũng rảnh rỗi hẹn người ta ra đây thế này?” Anh dăm chiêu nhìn cô, không đáp. Mặt cô hồng hồng, chóp mũi cũng đỏ đỏ, ánh mắt mê mang, trông thật quyến rũ. Nếu là người khác, anh sẽ cho là cố làm ra vẻ, biết rồi mà còn hỏi – nhưng là cô, anh chỉ biết than thầm. Lẽ nào cô không nghĩ ra được anh tới đây là vì cô hay sao? Anh đứng lên, đóng kín cửa sổ lại: “Lạnh quá, sắp đóng băng tới nơi rồi!” Cái lạnh miền Nam khác với cái lạnh miền Bắc. Ở đây, trời vừa rét vừa ẩm ướt, đặc biệt khó chịu.

Thật ra cô cũng đoán được phần nào, nhưng vì anh không nói nên cô cũng làm bộ không biết. Người ta thường nói “chim trời, cá nước”, thực ra chúng xa nhau không đơn giản là vì một con ở trên trời, một con ở dưới nước, mà còn vì nhiều nguyên do khác nữa. Cô chống cằm, hỏi tiếp: “Rốt cuộc bao giờ anh mới đi đây?”

Anh ngửa đầu uống rượu, xong xuôi lại đặt ly xuống ngắm nghía một hồi. Đó là một chiếc ly sứ được làm theo kiểu cổ, trông rất tinh xảo. Vài phút im lặng trôi qua, anh mới ngẩng đầu lên, lạnh giọng: “Em không muốn thấy mặt anh đến thế sao?” Cô chăm chú nhìn anh, chẳng biết anh có ý gì, cái trò ngắm hoa trong sương mù này thật mệt mỏi. Tay nâng chén rượu, cô héch mặt: “Anh uống lộn thuốc à? Có gì to tát đâu, không hỏi nữa là được chứ gì?”

Ra khỏi quán rượu, cô đã say mềm, bước đi không vững. Lần say rượu đó cô cũng y như vậy. Nhớ lại, anh cảm thấy lòng thật ngọt ngào, cơn giận trong phút chốc xẹp xuống. Anh ôm lấy tấm thân mềm mại của cô, đưa về nhà. Đêm đông, những ánh sao vẫn lấp lánh trên nền trời thăm thẳm.

Nửa đêm tỉnh lại, thấy anh đang ngủ, hơi thở đều đều, cô nhớ mang máng hôm qua anh ôm cô vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô. Giữa cơn rã rời vì say rượu, lại buồn ngủ, hình như cô nghe anh khe khẽ thở dài: “Anh phải làm sao mới giữ chặt được em đây?”

Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, cô đưa tay vuốt tóc anh, chậm rãi, rón rén như một tên trộm. Tóc anh rất cứng, không mềm mại như tóc cô, chột liên tưởng đến câu “tức dựng tóc gáy”, nghĩ chắc tóc anh cũng thuộc dạng này, cô bật cười. Khi ngủ, đàn ông không khác gì một đứa trẻ, cũng say sưa như một chú heo nhỏ đáng yêu.

Nhìn ánh đèn, cô lại nhớ tới bóng đèn kiểu cổ trong phòng khách nhà mình. Để tiết kiệm điện, bình thường mẹ cô chỉ để đèn sáng mờ mờ, sau đó đeo kính ngủ khâu vá hoặc đem máy tính ra cộng sổ chi tiêu. Bao nhiêu năm qua, mỗi lần nghĩ tới mẹ, hình ảnh đó lại hiện ra trong đầu cô.

Những ngày nghỉ bao giờ cũng ngắn ngủi, có lẽ khi con người ta càng vui vẻ thì thời gian càng qua mau. Lúc đi làm lại, đã có hàng núi công việc đang chờ, không có cách nào khác là cô phải làm thêm giờ. Trong công ty có chút thay đổi về nhân sự. Nghe nói có một trưởng phòng rất giỏi chuyên môn mới được điều về đây, nhưng là phòng khác nên cô cũng không để ý lắm. Thỉnh thoảng tình cờ gặp, cô chỉ gật đầu chào. Cứ thế rồi dần dần hai người cũng quen biết sơ sơ. Đạo gần đây, anh ta rất hay đến phòng cô. Một hôm, Trầm Tiểu Giai kéo cô lại, nói thầm vào tai: “Chị xem, có phải anh trưởng phòng mới tới kia có ý gì với chị không?” Cô cau mày: “Trầm Tiểu Giai, trưa nay cô ăn nhiều lắm có phải không?” Cô nàng này xưa nay ăn no rồi hơi, chuyện gì cũng muốn ghé tai ghé mắt vào, nhưng cô biết thực ra cô nàng cũng chẳng có ý gì xấu, chỉ hơi nhiều chuyện thôi. Trầm Tiểu Giai húng chí nói: “Chị có để ý là không có chuyện gì anh ta cũng lượn qua lượn lại ở phòng mình không? Với lại, hai phòng làm ở hai mảng khác nhau, vậy thì anh ta tới đây làm gì?” Cô không rời mắt khỏi màn hình, tay nhấn chuột, nói: “Thì cũng vì khác nên mới tới, phòng 6 bên đó cũng làm về xuất nhập khẩu giống phòng 2 bên mình, nên không thể thường xuyên qua phòng 2, người ta tưởng là sang thăm thính cơ mật gì thì sao? Vậy nên qua phòng mình là chuyện đương nhiên.”

Trầm Tiểu Giai nhìn cô chăm chăm: “Từ Mặc, chị không biết thật hay giả kờ thế? Phòng 1, phòng 3 cũng không cùng mảng với bên anh ta, sao anh ta không qua đó mà lại qua đây?” Đầu cô ong lên, một Giang Tu Nhân cũng đủ khiến cô nhức đầu rồi, bây giờ cô không có bản lĩnh đối phó với người thứ hai, trừ phi cô không muốn sống nữa. Sau khi kết thúc kỳ nghỉ tết, anh lẳng lặng dọn đồ cô sang nhà anh, buộc cô phải qua đó ở. Thế là quan hệ của hai người lại tiếp tục. Đạo này anh khá bận rộn, dĩ nhiên là cô không biết anh bận gì. Anh không nói, cô cũng không hỏi, bởi biết nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt. Anh thường đi đến năm ngày, có khi mười ngày, khi đó cô cũng trở về nhà cũ, vui vẻ tận hưởng sự yên tĩnh một mình.

Nhưng Trầm Tiểu Giai vẫn không chịu bỏ qua: “Tối nay phòng 6 có mở tiệc mừng, có mời cả phòng mình nữa. Đã nhận lời rồi, chị có đi không?” Gửi xong email, cô cầm chén uống liền mấy ngụm nước, rồi dửng dưng nói: “Trầm Tiểu Giai, nếu em rảnh quá thì để chị giao mấy cái đơn hàng đang ứ ra ở đây cho mà làm!” Đã sớm miễn dịch với chiêu hù dọa của cô, Trầm Tiểu Giai vẫn cười hi hi: “Mới nói có một tí đã giận! Thôi mà, người ta chỉ vớ được có nửa ngày nghỉ ngắn ngủi, phải nghỉ ngơi cho lại sức chứ, chị muốn em phát điên lên vì công việc sao?” Tài ăn nói bậc này, không làm trong Bộ Ngoại giao thì đúng là một tổn thất lớn cho quốc gia! Bây giờ cô cũng đồng ý cả hai tay hai chân với nhận xét của mấy anh em trong phòng.

Trước khi hết giờ làm, Vương Đại Đầu vào phòng thông báo: “Các đồng chí, hôm nay trưởng phòng Tịch

của phòng 6 mời phòng mình đi ăn với giải trí, không ai được vắng mặt đâu đấy nhé!”

Ăn xong, mọi người kéo nhau đi hát. Cô thu mình ngồi trong một góc, nhìn đồng nghiệp hát hò, cười đùa. Nhìn đồng hồ thì thấy đã trễ rồi, nhưng chẳng ai có ý định ra về. Hôm nay phòng 6 mời, nếu giữa chừng mà cáo biệt thì cũng kỳ, nên cô vẫn phải nán lại. Dưới sự cổ vũ rất nhiệt tình của Trần Tiểu Giai, anh chàng trưởng phòng họ Tịch mà cô nàng đã nhắc tới lúc chiều kia cầm một lon bia bước tới, đưa cho cô. Cô mỉm cười nhận lấy. Anh ta ngồi xuống bên cạnh, nở một nụ cười ấm áp: “Sao không hát với mọi người cho vui?” Cô cười đáp: “Hát không hay, nên không dám.” Câu chuyện giữa bọn họ khá rời rạc, đa phần anh ta hỏi, cô trả lời. Cùng làm trong một công ty, thế nào cũng có lúc gặp nhau, nên không thể phớt lờ, cô đành cùng anh ta nói một chút về công việc. Lúc về, mọi người thuận đường đi nhờ xe nhau, anh ta cũng thuận đường với cô nên đề nghị đưa cô về. Từ chối thì thấy ngại, vả lại người ta có tỏ vẻ gì là đang theo đuổi mình đâu, nên cô nhận lời, lòng thầm trách: tất cả cũng chỉ tại lời nói của Trần Tiểu Giai, hại mình cảm thấy thiếu tự nhiên!

Anh ta rất tử tế, đưa cô đến tận lầu dưới cư xá. Xe dừng lại, cô mở khóa dây an toàn, mỉm cười nói “Cảm ơn”, anh ta cũng chỉ mỉm cười, nói nửa đùa nửa thật: “Rất hân hạnh. Có dịp thì cùng đi ăn nhé!” Mặc dù đó chỉ là lời mời rất bình thường, nhưng sao cô có cảm giác như anh ta đang thăm dò mình. Cố giữ nguyên vẻ mặt cười, nhưng trong lòng mắng thầm: “Trần Tiểu Giai chết tiệt, mong sao cho cái mỏ quạ của cô đừng có linh!” Bây giờ ở chung nhà, anh hầu như chiếm hết thời gian rảnh của cô. Hình Lợi Phong ba lần bốn lượt gọi điện mời đi ăn, cô cũng đành viện cớ bận bịu công việc mà thoái thác. Suốt ngày bị anh quẩn như vậy, cô lấy đâu ra thời gian với sức lực mà ra ngoài giao thiệp chứ? Anh chàng họ Tịch có vẻ vẫn đang đợi câu trả lời, cô đành cười cười, nói nhẹ nhàng: “Hi vọng lúc nào đó sẽ có dịp!” rồi đẩy cửa xe, bước ra ngoài. Đợi xe anh ta rời đi, cô mới cất bước. Đang chuẩn bị lên lầu thì nghe thấy tiếng vỗ tay từ gần đó vọng lại: “Không tệ, không tệ. Quả là một cảnh tượng đẹp!” Giọng nói ấy là của anh. Cô xoay người, thấy anh đang đứng dựa vào mũi một chiếc xe màu đen, nhìn cô như cười như không, vỗ tay vẻ rất thoải mái. Chưa bao giờ thấy anh đi chiếc xe đó, nên hồi nãy cô không nhận ra.

Anh không có ý định bước lại, mà cô thì cũng đứng yên tại chỗ. Được một lúc, thấy như vậy quả là ngốc nghếch, cô xoay người bước vào cửa. Anh lạnh lùng nhìn theo, cơn giận ứ lại không có chỗ phát tác. Anh biết chắc mỗi lần mình không ở thì cô lại dọn về nhà cũ, vậy nên từ sân bay anh chạy thẳng về đây. Nhấn chuông một hồi lâu cũng chẳng thấy cô ra mở cửa. Đã nửa đêm rồi, anh không muốn gọi điện thoại, bèn quay lại trong xe ngồi chờ xem rốt cuộc bao giờ cô mới về. Kết quả là chứng kiến được cảnh tượng đó! Anh nổi trận lôi đình, nhưng sau bao nhiêu năm lẫn lộn trên thương trường, cảm xúc của anh đã được che đậy rất hoàn hảo – càng giận, trông anh lại càng có vẻ ung dung.

Tháo cà vạt, ném áo vét lên ghế, anh mệt mỏi ngồi xuống: “Sao không giới thiệu anh chàng vừa rồi với anh?” Cô hồ nghi liếc anh, không phải anh đang ghen đấy chứ? Nhưng rồi cô mỉm cười, tự giễu mình không biết lượng sức: “Không cần thiết!” “Vậy sao, không cần thiết? Em chắc chứ?” Anh cau mày. Cô không đáp, qua phòng bên chuẩn bị đi tắm. Nghe giọng anh sắc mùi khiêu khích, gần chục ngày không gặp, đừng có nói là anh tối đây gây lộn nha? Mình không có nghĩa vụ phải tiếp!

Cô tắm xong, bước ra ngoài thì anh cũng xách đồ đi tắm. Giữa tiếng nước chảy, cô nghe giọng anh truyền tới: “Lấy giùm anh cái áo với!” Cô cầm áo, mở cửa hé hé rồi dứt qua khe, không ngờ cả người cô bỗng bị anh kéo mạnh vào. Chân loạn choạng, cô té vào thân hình đang dính đầy bọt xà phòng của anh. Cô đang mặc bộ đồ ngủ mỏng, nên cả người gần như ướt nhem. Hồi nãy tắm hóa ra lại mất công toi! Cô nổi giận đùng đùng: “Anh điên à?” Anh im lặng ôm cô, một hồi lâu sau mới nhả ra mấy chữ: “Lần sau đừng về trễ như vậy nữa!” Anh là ai chứ, lấy quyền gì mà đi quẩn cô? Cơn tức của cô tăng vọt: “Sao, quan châu phóng hỏa, lại cấm dân đen đốt đèn à?” Sao anh không tự nhìn lại mình đi! Anh không nói gì, nhưng cô cảm nhận được anh đang rất tức giận, lồng ngực phập phồng, hơi thở hỗn loạn. Đẩy mạnh cô ra, anh mở cửa phòng tắm bước ra ngoài. Một lát sau, có tiếng cửa chính đóng sầm lại. Cô ngơ ngác đứng dưới vòi hoa sen, những giọt nước li ti nhỏ tí tách xuống người.

HẾT CHƯƠNG 10./.

Chú thích:

(*) quân Bạch: một quân trong bộ Tam Nguyên – Trung Phát Bạch, có thể tham khảo thêm tại:

vi.wikipedia.org/wiki/Mặt_chợc#C.C3.A1c_qu.C3.A2n_b.C3.A0i

(**) M-ZONE: một hãng điện thoại ở Trung Quốc. Nói chung thì iCy chỉ có thể nói là MZONE có chiến dịch quảng cáo “Be yourself”, đánh vào tâm lý muốn làm chủ của giới trẻ.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: iCy

Edit: ()

Trong cơn mê, bàn tay ấm áp, mạnh mẽ của người ấy nắm chặt tay cô.

Tận mấy ngày sau, anh vẫn im hơi lặng tiếng. Vốn xưa nay không chủ động, lại đúng lúc bận tối mắt vì đơn hàng do mình phụ trách có vấn đề nên cô cũng chẳng liên lạc với anh. Tự thâm tâm, cô biết chuyện hai người sẽ không đi đến đâu, cố đắm ăn xôi chẳng ích gì. Khi cơn bận rộn đã qua, nhớ về những tháng ngày bên nhau, được anh ôm vào lòng âu yếm vuốt ve, tìm cô lại quận thất. Biết là anh giận, nhưng vậy thì sao? Cô có là gì của anh đâu mà phải để ý điều đó!

Ở bên nhau đã lâu, cô biết tính anh. Khi ăn anh rất kén, tuyệt đối không đụng đến những thứ có mùi đặc trưng như hành, cà rốt. Sáng ra không được kéo rèm cửa, vì mắt anh không thể thích ứng ngay với ánh sáng. Buổi tối đi ngủ không được để đèn, mà lúc ngủ anh rất ngang ngược, thường chiếm hết cả giường. Nửa đêm tỉnh giấc, phát hiện cô không còn chỗ nằm nữa, mới dịch sang một bên. Khi anh làm lơ, nghĩa là cơn giận của anh sắp bùng nổ, tốt nhất không nên đổ thêm dầu vào lửa. Nếu giận thật, anh vẫn cười nói như thường, nhưng phải coi chừng, vì cơn giận sẽ phát tác lúc nào không hay.

Đời người không tránh khỏi những lúc ốm đau bệnh tật. Nằm trong căn phòng hăng hắc thứ mùi đặc trưng của bệnh viện, Tử Mặc cười chua chát. Mẹ thường ca cẩm lớp trẻ bây giờ chẳng biết cách tự chăm sóc bản thân, và con gái bà chính là một điển hình. Thời đại học, một thân gánh hai việc, bận đến nỗi không có thời gian ăn cơm, ngày nào cũng ăn mì, đến nỗi bây giờ cứ nghĩ thấy mùi mì là cô phát ói. Hôm qua dù bận tối mắt tối mũi nhưng cô vẫn ăn rất đúng giờ. Nửa đêm thấy đau bụng, tưởng bệnh bao tử tái phát, cô uống hai viên thuốc nhưng không thấy đỡ. Hôm sau vẫn cố đi làm, nhưng đến buổi chiều, cơn đau trở nên dữ dội, khiến cô phải ôm bụng nhăn nhó. Trầm Tiểu Giai thấy có gì đó không ổn, chạy tới đỡ: “Tử Mặc, chị sao vậy? Sao mặt chị trắng bệch thế?” Cô cố nở nụ cười trấn an: “Không có gì đâu, bệnh bao tử tái phát thôi,” thể nhưng càng lúc lại càng thấy đau, đau đến toát mồ hôi. Trầm Tiểu Giai vội đưa cô đến bệnh viện, kết quả là viêm ruột thừa cấp tính. Bác sĩ nói nếu đến chậm thêm một chút nữa, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Ca mổ sẽ bắt đầu vào ngày mai. Trong thời gian chờ đợi, cô được cho uống thuốc và truyền nước biển. Trầm Tiểu Giai bám theo bác sĩ, hỏi đủ thứ chuyện cần chú ý rồi mới yên tâm. Cử chỉ ấy khiến Tử Mặc rất cảm động, bình thường cô nàng rất thích chòng ghẹo người khác, nhưng rất chí tình chí nghĩa khi người ta gặp chuyện. Con gái miền Bắc là thế, rất rộng rãi phóng khoáng.

Giường bên có một cô bé chừng mười bảy, mười tám tuổi đang ngủ. Ca mổ của cô bé rất thành công, chỉ cần đợi cho vết mổ lành lại, nên người mẹ đi theo chăm sóc cũng yên tâm ngủ say. Nghe hơi thở đều đều của hai người, cô chợt thấy mình lẻ loi. Cứ ngỡ đã quen một mình đương đầu với mọi chuyện, nhưng hóa ra cô vẫn sợ – sợ một mình cô đơn, sợ một mình sống qua ngày, và cũng chính vì thế mà cô dùng dằng mãi với anh.

Thực ra bệnh viện không xa lạ gì với Tử Mặc. Lúc cha ngã bệnh, ngày ngày cô mang đồ ăn đến cho ông. Tử Mặc quen, quen tới mức các bác sĩ không nỡ đuổi cô ra mỗi lần đi kiểm tra phòng bệnh. Họ chỉ cười nhìn chiếc cà mèn trong tay cô, nói với cha cô: “Con gái lại mang cơm đến cho bác rồi kìa, thật hiếu thảo.” Cha cô vui vẻ gật đầu cười. Trong trí nhớ của cô, lúc nào cha cũng cười, một nụ cười rất đỗi hiền lành. Kể cả lúc bệnh, ông vẫn cười trấn an cô: “Thủ tướng Chu [Chu Ân Lai] cũng bị bệnh này, cùng bị một loại bệnh với vĩ nhân là vinh dự đó con!”

Bệnh viện luôn có một thứ mùi rất khó ngửi, nhưng ngửi mãi rồi cũng thành quen. Thủ tướng Chu mắc bệnh này mà còn không qua được, huống hồ là cha cô. Trong một đêm mưa bụi lất phất, ông đã ra đi vĩnh viễn. Mỗi năm vào độ ấy, Giang Nam lại ngập trong mưa bụi, đất trời trắng xóa một màu, mờ mờ ảo ảo. Ký ức về cha trong Tử Mặc đọng lại quanh nụ cười của ông, món canh cá của ông. Rồi cô thi vào đại học danh tiếng nhất nhì thành phố, chú bác ở quê đều khích lệ cô phấn đấu để cha được tự hào. Bao nhiêu năm đã trôi qua, tan biến không còn chút dấu vết như chiếc cốc đánh răng in hình con bướm thuở nào, nhưng cô thì vẫn nhớ, như những chuyện ấy mới xảy ra ngày hôm qua. Có lẽ Giang Tu Nhân không hiểu vì sao cô thích bướm, nhưng anh không hỏi. Giữa anh và cô, chuyện gì cũng có thể xảy ra, trừ việc chia sẻ những thứ riêng tư. Nếu anh hỏi thì cô cũng sẽ không nói. Thân mật, không có nghĩa là chia sẻ tư mật.

Từ khi bên nhau, thấy cách bài trí của anh quá đơn điệu, mỗi lần dạo phố cô đều tha vè cả đồ đồng đồ trang trí. Giường ngủ, ghế trong phòng khách, thậm chí cả ghế trong xe anh giờ đầy những chiếc gối nhỏ hình bướm. Cô nói làm vậy để cho không khí bớt lạnh lẽo, có hơi người hơn. Anh không có ý kiến gì, với anh, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, miễn là cô thích. Mà cô lại thích nhất mỗi chiều cuối tuần ôm gối ngồi trên tấm thảm phòng khách, vừa xem phim vừa nhâm nhi đồ ăn vặt. Đôi khi anh cũng đến ngồi cùng với cô, lúc ấy cô sẽ lại vui vẻ dịch sang một bên nhường chỗ.

Suốt một đêm suy nghĩ mông lung, chớp mắt chưa được bao lâu thì trời đã sáng. Hôm nay Trầm Tiểu Giai xin nghỉ, vào viện từ rất sớm. Một lát sau các bác sĩ cũng đến, hỏi thăm tình hình rồi chuẩn bị cho ca mổ. Thời gian chậm chậm trôi qua. Giờ phút này, cô đột nhiên rất muốn nói chuyện với anh, được nghe giọng nói của anh. Đã mười ngày rồi không liên lạc, xem ra anh giận thật. Cô đoán nguyên nhân là từ vụ chia khóa. Anh đã đưa cho cô chìa khóa nhà anh, lẽ ra cô cũng nên làm tương tự, nhưng cứ chần chờ, đánh trống lảng mỗi lần anh nhắc đến. Anh có rất nhiều nhà, nhưng cô thì chỉ có một, cô muốn giữ nó làm thế giới riêng cho mình. Nếu thế giới ấy bị xâm nhập, cô sẽ cảm thấy lớp vỏ bọc mình cố công tạo dựng bị bóc trần, cảm giác ấy cực kỳ khó chịu.

Mười phút nữa sẽ bắt đầu ca phẫu thuật, y tá chuẩn bị gây mê. Cô do dự nhìn điện thoại, cuối cùng cũng bấm nút gọi. Không có ai bắt máy. Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu cô. Từ lúc đóng sầm cánh cửa lại sau lưng đến giờ không liên lạc gì, có lẽ anh muốn cắt đứt thật. Người ta đã tỏ rõ thái độ như vậy, giờ mình gọi điện chẳng phải quá vô duyên sao? Được thì đến, không được thì đi, đơn giản thế thôi! Có bắt đầu ắt phải có kết thúc. Đã vậy mình còn dây dưa làm gì?

Bởi tác dụng của thuốc gây mê, cô chỉ mơ hồ cảm thấy sau ca phẫu thuật, có ai đó bế mình lên giường rất nhẹ nhàng, cẩn thận. Nghe người ấy trao đổi với bác sĩ, cô cố gắng nhận diện giọng nói, nhưng vẫn không thể nào nắm bắt được, chỉ chắc chắn một điều – đó không phải là tiếng của Trầm Tiểu Giai. Trong cơn mê, bàn tay ấm áp, mạnh mẽ của người ấy nắm chặt tay cô, khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm. Hồi bé, được cha nắm tay dắt qua cầu, cô thích chí vừa đi vừa tung tăng nhảy nhót. Mẹ lắc đầu, trách yêu con gái bị cha làm hư, đi không ra đi, đứng không ra đứng. Giờ đây được bàn tay này đem lại cảm giác an tâm ngày bé, cô mơ hồ ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã tối. Mặt trời đã lặn xuống núi, những tia sáng còn sót lại yếu ớt xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng. Gió xuân nhẹ nhàng thổi, không khí thật dễ chịu. Cô mở mắt ra rồi nhắm lại, cảm giác mình còn đang mơ, chưa tỉnh hẳn. Rõ ràng hôm qua mình nằm ở một phòng có hai giường bệnh, còn căn phòng cao cấp này... Nhắm mắt mở mắt một hồi, chuyển ánh nhìn, đột nhiên thấy anh, cô giật mình. Anh đang đứng ở cửa sổ, xoay lưng lại. Không ngờ sau khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy chính là anh, cô thấy lòng vừa nhộn nhạo, vừa yên bình, chỉ muốn để nguyên như thế, chẳng muốn đi suy đoán tại sao anh biết được chuyện mình nhập viện. Thuốc tê đã hết tác dụng, nhưng tay chân cô vẫn cứng đờ, không chịu nghe theo sự điều khiển. Cô nằm lẳng lặng ngắm bóng lưng anh. Anh đang đứng giữa những tia sáng hắt hiu, trông thật lẻ loi. Rồi cô tự cười nhạo chính mình. Trước giờ chỉ cần anh ho một tiếng, sẽ có cả đám bạn bè xúm lại, làm sao anh cô đơn được? Đúng là người bị bệnh, mắt cũng có vấn đề!

Như có tâm điện cảm ứng, anh xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt cô, lẳng lặng bước tới. Dáng đi của anh không còn vẻ hăng hái mạnh mẽ ngày thường, có chút gì đó bối rối, mệt mỏi. Hai người cứ im lặng nhìn nhau, mãi cho đến khi có tiếng bước chân ngoài hành lang kèm theo tiếng gõ cửa, anh mới chỉnh lại quần áo rồi nói: “Mời vào!”

Trầm Tiểu Giai cùng một đám người bước vào, thấy cô liền vui mừng reo lên: “Tử Mặc tỉnh rồi!” Có Vương Đại Đầu, Tiểu Vương, Triệu Vận Chi, Lý Hạo, lại còn có cả trưởng phòng Tịch của phòng 6. Vương Đại Đầu vừa thăm hỏi, vừa nhìn nhìn Giang Tu Nhân, rồi cất tiếng ghẹo cô: “Tử Mặc, em giỏi lắm! Đem bạn trai giấu ở nhà, không chịu cho xuất đầu lộ diện, hôm nay bọn anh bắt tại trận rồi nhé!” Cô chỉ cười không đáp. Anh ta quay sang Giang Tu Nhân, đưa tay ra: “Chào anh, tôi là Vương Đăng. Tiệc công ty lần tới có mời người nhà nhân viên tham dự, hi vọng sẽ được gặp lại.” Anh cười cười nhìn cô, nói hài hước: “Chào anh, tại Tử Mặc sợ tôi làm mất mặt cô ấy thôi!” Vương Đại Đầu vỗ vỗ vai anh: “Cách mạng chưa thành công, cố gắng lên đồng chí!” Cả đám người xúm lại mồm năm miệng mười hỏi thăm. Vừa mới phẫu thuật xong còn rất mệt, cô chỉ có thể trả lời ngắn gọn từng câu một. Họ cũng biết ý tứ, cáo từ sớm, nói sáng ngày kia sẽ ghé lại. Trước khi về, Trầm Tiểu Giai còn tranh thủ chạy lại hỏi nhỏ: “Là cái anh chàng chạy xe màu bạc đó phải không?” Thấy cô không phủ nhận, cô nằng mở to mắt: “Tử Mặc, chị gặp may rồi! Cố mà giữ kỹ anh ta nhé!” Nhớ lại giọng điệu khẩn trương của anh chàng này khi được biết Tử Mặc đang phẫu thuật, Trầm Tiểu Giai chắc chắn anh ta rất nặng tình với cô. Trước đây chỉ thấy mỗi cái đuôi xe màu bạc, bây giờ mới được thấy mặt, không ngờ anh ta lại đẹp trai, phong độ đến vậy. Hơn nữa nghe nói phòng bệnh Tử Mặc đang nằm là phòng chuyên dùng cho các lãnh đạo, người có tiền bình thường chưa chắc đã nói chuyển là được chuyển. Bệnh viện này rất nghiêm, thà để phòng trống cũng không để người ta dùng bừa bãi. Đến Vương Đại Đầu còn nhiệt tình như thế, xem ra địa vị anh ta không hề nhỏ chút nào!

Anh làm lơ với cô, có lẽ vẫn còn giận dỗi. Có lau mặt giúp cô, có hỏi thăm bác sĩ về tình hình của cô, buổi tối có ngủ lại trên ghế, nhưng tuyệt đối không chịu mở miệng. Ánh đèn trong góc tường mờ mờ, nhìn không rõ mặt anh, chẳng biết anh đang nghĩ gì. Không chịu nổi sự im lặng này nữa, cô làm bộ đụng phải vết thương, khẽ rên lên. Anh lập tức nhổm dậy hỏi: “Sao vậy? Đụng phải vết thương à?” Bước tới, thấy bộ mặt tươi cười của cô, chẳng có chút biểu hiện đau đớn nào, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi cơn giận lại bốc lên. Không thèm để ý đến cô nữa, anh xoay người, nhưng chân chưa kịp bước, tay đã bị cô kéo lại. Quay đầu, thấy ánh mắt trong veo của cô, anh không kiềm chế được nữa bèn cúi xuống. Đôi môi anh tìm đôi môi cô. Cô nhắm mắt đón nhận nụ hôn. Đã gần nửa tháng không chạm vào cô, người anh sôi sục, nụ hôn nóng bỏng từ từ chuyển xuống dưới. Trong lúc ý loạn tình mê, bỗng có “A” lên một tiếng, anh vội ngừng đầu, thấy mặt cô tràn ngập vẻ đau đớn liền cuống quýt hỏi: “Sao thế, anh làm em đau phải không?” Thấy bộ dạng rối rít của anh, cô khẽ lắc đầu: “Miệng vết thương đang co lại nên đau...” Đang đau ồm, được người khác quan tâm sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nỗi đau cũng vơi bớt mấy phần. Anh cúi đầu nhìn lớp gạc, lấy tay khe khẽ vuốt ve. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi nghe được tiếng bước chân rất nhẹ của các y tá xa xa ngoài hành lang.

HẾT CHƯƠNG 11./.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Tác giả: Mai Tử Hoàng Thì Vũ

Chuyển ngữ: iCy

Edit: ...)

Nhưng đó chưa phải điều đáng kinh ngạc nhất ...

Cô không hỏi vì sao anh biết cô ngã bệnh, mà chỉ đoán có lẽ là do anh thấy cuộc gọi nhỡ rồi gọi lại. Lúc đó cô đang trong phòng phẫu thuật, điện thoại do Trầm Tiểu Giai giữ, mà theo tính tình của cô nàng này thì chắc chắn sẽ nói hết mọi chuyện. Anh không giải thích tại sao lại biệt tăm gần cả nửa tháng, cô cũng tự biết mình không có tư cách hỏi. Có nhiều thứ nói ra con người ta sẽ thấy nặng nề, không nói vẫn tốt hơn. Bên anh không chỉ có một người phụ nữ, ngay từ đầu cô đã biết chuyện này. Từ khi bên nhau, mỗi đêm anh đều ngủ bên cạnh cô, dĩ nhiên không thể đến với người đàn bà khác. Mà con người ta ăn mãi một món rồi sẽ ngán, bây giờ anh vẫn còn mê mẩn cô đấy, nhưng có lẽ cũng chỉ vì cô khác với những phụ nữ anh thường tiếp xúc. Rồi khi không còn thấy mới mẻ nữa... thì sẽ tới bi kịch lớn nhất của một người phụ nữ: chia tay!

Nhưng cũng thật lạ, đôi khi cô lại cảm giác mình được yêu thương. Ban ngày phải đến công ty, anh sắp xếp một hộ lý riêng chăm sóc cô. Buổi tối, dù sớm dù trễ, không khi nào anh vắng mặt. Ngày ngày hộ lý mang đến toàn những món ưa thích, dĩ nhiên người ta không thể nào biết rõ khẩu vị của cô như vậy, trừ phi do anh căn dặn. Ở bên cô, phần đa thời gian anh vẫn im lặng, có lẽ còn giận chuyện ở phòng tắm. Đôi lúc một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu cô: hình như anh đang ghen. Nhưng rồi cô lại gạt đi. Phụ nữ bên anh nhiều vô kể, muốn người đẹp cỡ nào cũng có, việc gì anh phải ghen vì cô!

Tan giờ làm, Trầm Tiểu Giai đến thăm. Việc đầu tiên mà cô nàng làm lúc bước vào phòng là lia mắt khắp một vòng, hỏi: “Anh chàng xe màu bạc đâu rồi?” Thực ra xe anh không chỉ có một chiếc, nhưng hình như chiếc màu bạc ấy được sử dụng thường xuyên hơn, nên cô nàng có ấn tượng. Cô cười: “Anh ấy đâu phải là gì của chị, nếu em muốn tìm thì lộn chỗ rồi!” Trầm Tiểu Giai cầm một trái táo lên, vừa ăn vừa lắc đầu chép miệng: “Đáng thương cho anh trưởng phòng Tịch, năng lực có năng lực, ngoại hình có ngoại hình, tiền không gọi là nhiều nhưng tiền đồ cũng sán lạn... Ai dè phải chịu đả kích lớn như vậy, đến nỗi mấy hôm nay không còn sức mở miệng nói chuyện nữa!” Không ngờ Trầm Tiểu Giai quan sát tỉ mỉ như vậy, cô phì cười, ra vẻ sảo nhàn nhìn cô nàng rồi chọc ghẹo: “Vậy nhân cơ hội đang rộng mở, thừa dịp mà tiến tới đi!” Tiểu Giai đỏ mặt, vội dứt trái táo trong tay vào miệng cô: “Ăn táo đi, chị nói nhiều quá! Bác sĩ nói bệnh nhân phải nói ít, nghỉ nhiều!” Từ Mặc không nói nữa, nhưng biết thừa trong bụng rồi. Cô liếc Trầm Tiểu Giai rồi phá ra cười giòn giã. Cô nàng xấu hổ, dậm chân nói: “Triệu Tử Mặc, chị cười nữa thử xem!” Điều bộ đó càng làm cô cười to hơn, đúng là chỉ khi ở bên Trầm Tiểu Giai mới có thể thấy vui vẻ như vậy. Từ trường học bước ra đời, tuy không phải ganh đua giành giật gì, nhưng cũng trải qua không ít chuyện thị phi, cô biết giữa người với người, có thể mỉm cười vô tư với nhau đã là tốt lắm rồi, nào có mấy ai dễ mến như Trầm Tiểu Giai – vừa nhiệt tình thẳng thắn, vừa vô tư khăng khái. Khoa học kỹ thuật thời nay tiến bộ, muốn xinh đẹp có khó gì, nhưng người vừa đẹp vừa dễ mến thì rất khó kiếm, Trầm Tiểu Giai chính là một trong số ít đó. Cho nên cô nghĩ mình thật may mắn khi có được một người bạn như vậy. Đang cười, chợt thấy Trầm Tiểu Giai có vẻ hơi gượng gạo, quay đầu lại thì thấy anh đang đứng tựa cửa, trông có vẻ dăm chiêu. Trầm Tiểu Giai thức thời, nhìn đồng hồ nói: “Tử Mặc, em về đây.” Cô cũng không tiện giữ lại, chỉ nói: “Đi đường cẩn thận!”

Anh bước vào, nằm gục bên cạnh cô, người anh toàn mùi rượu. Cũng may chiếc giường này không hẹp như mấy giường bệnh bình thường khác, anh nằm cũng không gây trở ngại gì. Đột nhiên cô thấy hơi lạ, anh say bí tỉ, sao không về nhà mà còn đến đây? Nhưng có những điều thâm kín mà chạm đến chỉ khiến con người ta tổn thương, nên cô không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Anh ngủ rất say, nhịp thở đều và sâu. Bầu không khí cực kỳ tĩnh lặng. Cô lẳng lặng ngắm anh. Mũi cao, mày rậm. Người xưa thường nói mày càng rậm, tính càng ngang. Cô không khỏi nghĩ sau này con anh chắc sẽ đẹp trai lắm, nếu tính cũng giống anh, e rằng cũng khiến con gái chết mê chết mệt. Thật quá tội lỗi! Bỗng cô ngán ra, sao tự dưng mình lại nghĩ đến chuyện này? Anh đẹp trai là chuyện của anh, liên quan gì đến mình? Lại còn con của anh nữa?? Đúng là người bệnh, đầu óc cũng hồ đồ! Cô kéo một nửa chăn đắp cho anh. Đã vào cuối xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh.

Chỉ trải qua tiểu phẫu, lại nằm viện hai tuần, cô đã bình phục rất nhiều. Thường thì chỉ cần một tuần là có thể xuất viện, nhưng anh không đồng ý, nên bác sĩ không dám cho cô ra viện. Trong phòng có đủ TV, tạp chí, DVD, chẳng thiếu thứ gì, nhưng cô thấy rất bức bối. Ngày nào cũng bị hạn chế, không được làm cái này không được làm cái kia, đến tuần thứ hai cô không chịu nổi nữa. May là cuối cùng cũng được giải phóng, tuy phải dọn đến nhà anh nhưng còn tốt hơn ở bệnh viện. Có thể người ta sẽ nghĩ cô không tim, không phổi – nhà anh thứ gì cũng có, vô cùng tiện nghi, nhưng trông cô vẫn có vẻ miễn cưỡng, như bị người kẻ dao vào cổ bắt đến đó ở. Thật ra là vì cô không biết mình có thể ở lại đó được bao lâu, sợ quen hưởng

thụ rồi, đến lúc phải dọn đi, sẽ chỉ tiếc nuôi khổ sở. Có câu từ khổ đến sướng thì dễ, nhưng từ sướng đến khổ lại khó. Cô quen sống giản dị, cũng tự biết mình chẳng có số sung sướng, nên chẳng dám mơ tưởng gì cao sang.

Hàng ngày có một phụ nữ mà cô gọi là dì Trương tới nấu ăn, mỗi ngày một món khác nhau, vô cùng hợp khẩu vị của cô. Đạo này anh có vẻ rảnh rỗi, đi làm và về nhà rất đúng giờ, còn cô không ăn thì ngủ, cũng đã sắp khỏe hẳn. Vương Đại Đầu hào phóng cho nghỉ phép hai tháng, cô cũng tranh thủ cơ hội này mà lười biếng một chút. Từ sau khi ra trường đến giờ, chưa từng được nghỉ nhiều như vậy, tiếc là vẫn còn đang bệnh, không thì cô về quê thăm ông bà rồi. Mấy lần mẹ gọi điện tới, cô vẫn cười nói bình thường, giấu không cho mẹ biết chuyện đang nằm viện – chỉ là tiểu phẫu, không cần thiết phải khiến bà lo lắng.

Nồi canh đang sôi trên bếp, hương bay ra tận phòng khách. Cô bước vào bên trong. Dì Trương đeo tạp dề, đang lui cui dọn bát đĩa. Người phụ nữ này hơn năm mươi tuổi, tóc đã có sợi bạc. Mẹ cô cũng vậy, từ khi cha qua đời, bà đảm đương luôn vai trò của cha, vô cùng cực khổ, tóc cũng bạc sớm. Cô đặt bát đĩa lên chiếc bàn cẩm thạch: “Dì Trương, để cháu giúp cho.” Dì Trương ngẩng đầu, cười phúc hậu: “Không cần đâu, cô còn chưa khỏe, với lại đây là phần việc của tôi mà!” Cô cầm chúng lên, cẩn thận đứng dậy: “Không sao đâu, cháu cứ ở dí một chỗ thế này, sắp rí sét đến nơi rồi!” Dì Trương cười: “Vây cũng được.” Một lát sau, bà lại nói thêm: “Cô chủ, cô thật có phúc!” Cô không trả lời. Dì Trương mới đến đây vài ngày, dĩ nhiên không hiểu nội tình. Lần đầu tiên bà gọi cô là cô chủ, lúc ấy anh cũng có mặt, nhưng có lẽ anh không để ý mà sửa lại. Cô thì không tiện giải thích, chẳng lẽ lại đi nói với một người xa lạ rằng: “Tôi không phải vợ anh ấy”? Tuy trong xã hội này, tình nhân sống chung với nhau chẳng phải chuyện lạ, nhưng nhiều người lớn tuổi vẫn không thể chấp nhận, huống chi cô chẳng phải tình nhân lẫn bạn gái của anh.

“Hạnh phúc nhất của phụ nữ là gặp được một người đàn ông thương yêu mình. Đường đời rất dài, nếu người ta không quan tâm, không trân trọng mình, thì biết phải sống ra sao?” Cô lắng lắng nghe, cũng như hồi trở về nhà, nghe mẹ vừa nấu cơm vừa cảm râm, tuy lỗ tai bị tra tấn một chút nhưng hạnh phúc. Có lẽ ngoan ngoãn nghe mẹ cảm râm cũng tương đương với hiếu thảo.

Dì Trương lấy bát đĩa từ trong tay cô, nói: “Cô chủ vừa đẹp người, vừa đẹp nét, thảo nào lấy được một người yêu mình như vậy.” Bà vừa rửa bát vừa nói: “Ngày đầu tiên tôi đến đây, cậu ấy đã dặn tôi rất kỹ, cô thích ăn gì, không thích ăn gì. Thời nay hiếm người đàn ông nào tốt như vậy lắm...” Tuy dì Trương không biết rõ nội tình, nhưng những lời nói ấy không khỏi khiến cô băn khoăn. Cô không muốn tiếp tục nghe nữa, bưng bát đi ra ngoài.

Đạo này trưa nào cô cũng ngủ tới chiều, đến nỗi tối ngủ không được, cứ lặn qua lộn lại. Nếu cô ở vào vị trí của anh, chắc đã sớm chịu không nổi, nhưng anh lại chẳng kêu ca gì. Sau khi cô ra viện, anh tự giác nhường hẳn cho cô nửa giường, tối ngủ rất ngay ngắn, không gác tay gác chân lung tung lên người cô như trước nữa.

Lúc cô tỉnh lại đã sắp trưa. Mơ mơ màng màng buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa, cô ôm gối ra phòng ngoài. Căn phòng đã sực nức mùi thơm của thức ăn. Tuy người vẫn đang trong trạng thái lơ mơ, nhưng thần kinh đại não của cô đã tự động có phản ứng, bụng cứ réo lên ùng ục. Tới cửa phòng bếp, cô không thấy dì Trương đâu cả, mà người đứng trong đó lại là anh. Nhưng đó chưa phải điều đáng kinh ngạc nhất, mà đáng kinh ngạc nhất là anh đang đeo một chiếc tạp dề, đứng trông nồi canh, hết như một người chồng đang bận rộn bếp núc. Động tác đầu tiên của cô là đưa tay dụi mắt, nhìn kỹ lại thì thấy mình không có lầm. Cô ngửi được mùi món canh, là canh cá! Canh cá trích nấu chân giò nắm hương! Anh ấy biết! Không ngờ anh ấy biết mình đang thèm món này!

Tim nảy lên thành thạch, cô đứng ngẩn ra, không biết qua bao lâu hay chỉ là vài giây đồng hồ, cô vội vàng chạy trốn vào phòng tắm. Vừa nhìn gương mặt hồng hào của mình trong gương, cô vừa vốc nước lạnh lên rửa. Mấy tuần nằm viện không làm cô tiêu tụy, đôi mắt vẫn linh lợi, khuôn mặt vẫn thanh tú. Rửa mặt xong, cô không dám ra mà quay trở lại giường, giả vờ ngủ say. Trên giường toàn là mùi của anh, lòng cô càng trở nên hỗn loạn. Đang rối rắm, nghe anh đứng ngoài cửa gọi: “Tứ Mặc, dậy chưa?” cô lại bối rối hơn, chỉ nằm ôm gối thật chặt. Chiếc gối có thêu hình một con bướm, những đường vân nổi cộm lên, cọ vào da thịt, vừa ngứa vừa đau, nhưng cô vẫn không bỏ nó ra. Tính cô từ trước đến giờ là vậy, đã ghiên thứ gì thì không thể thay đổi.

Anh khẽ đẩy cửa bước vào, thấy cô đang nằm cuộn thành một cục, đoán chắc cô còn đang ngủ. Anh mỉm

cười vuốt tóc cô, tóc đã dài hơn nhiều rồi, mái tóc vừa mềm vừa mượt, cũng giống như bất kỳ phần nào trên thân thể cô. Nghĩ đến đây, người anh lại nóng lên. Mấy đêm nay cô ngủ không được ngon. Bác sĩ nói lúc vết mổ lên da non sẽ vừa ngứa vừa đau, nhất là ngứa mà không thể gãi, rất khó chịu. Vậy mà chưa bao giờ thấy cô kêu nửa lời. Anh khe khẽ đưa tay sờ vết sẹo của cô, tuy chỉ khâu ba mũi, nhưng cô cũng phải ăn đau, thật tội.

Cô không dám động đây, chỉ cảm giác anh đang vuốt ve vết sẹo, rất nhẹ, rất khẽ, giống hệt như cha hồi trước. Mỗi lần cô bị sốt, ông sẽ vuốt vuốt trán cô, cũng khẽ khàng như vậy, chậm rãi như vậy...

Một lúc sau, anh mới buông cô ra. Có tiếng nước chảy trong phòng tắm, chắc là anh đi tắm. Cô từ từ ngồi dậy, đập chiếc gối xuống giường. Ngồi sững một hồi, cô cúi xuống ôm nó lên. Rồi lòng hỗn loạn, cô lại ném nó đi. Anh vừa tắm xong, choàng khăn tắm bước ra ngoài, đúng lúc chụp được: “Sao thế, mới sáng ra đã bắt nạt gối rồi à?” Cô đang bối rối, không muốn nhìn anh, quay đầu sang một bên: “Ngày nào cũng ru rú trong phòng, chán muốn chết!” Anh lấy khăn lau tóc, uể oải nhìn cô. Điều bộ ấy trông thật quyến rũ. Cô thầm than, sao vô duyên vô cớ lại đẹp trai như vậy làm gì không biết! Rồi cô chợt nhớ ra: “Sao hôm nay không đi làm?” Ngày nào về nhà anh vẫn còn phải tiếp hàng tá cuộc điện thoại, chắc công việc bận rộn lắm. Tóc đã gần khô, anh quăng khăn sang một bên, ngồi xuống giường: “Hôm nay là thứ bảy, không phải đi!” Nếu dạo này không đúng lúc công trình xây dựng vào giai đoạn khẩn trương, anh đã nghỉ để ở nhà với cô rồi. Thấy hơi thở cô nặng nề về bức bối, anh cười dễ dàng: “Được rồi, hôm nay anh dẫn em ra ngoài! Em thích đi đâu thì mình đi đó!” Lúc này cô mới thấy khá hơn.

HẾT CHƯƠNG 12./.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Những ngày nghỉ phép của cô đã sắp hết, chỉ còn vài ngày nữa là phải đi làm trở lại. Ban đầu xin nghỉ hai tháng, sau đó anh không đồng ý, nên cô đành gọi điện cho Vương Đại Đầu, nói dối là vết mổ chậm lành, xin nghỉ thêm vài ngày nữa. Sếp cô rất dễ chịu, cho nghỉ thêm nửa tháng. Hôm nay hai người hẹn nhau đi ăn ở nhà hàng, đã thống nhất là sáu rưỡi anh ghé về nhà đón cô, nhưng xế chiều ngủ dậy xong, không có việc gì làm, lại nghĩ dù sao tối cũng được đi ra ngoài, thế là cô âm thầm đến nhà hàng trước. Vừa đi vừa nghĩ bụng chắc là sẽ không sao, bình thường anh không bao giờ gây lộn với cô, nếu có gì không vừa ý cũng chỉ lạnh lùng im lặng. Nhà có hai người, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, nếu chiến tranh lạnh thì thật khó chịu, nên dạo này cô hết sức nghe lời anh. Anh không cho ăn mấy thứ đồ thiếu dinh dưỡng như khoai tây chiên – ừ, thì không ăn trước mặt anh là được chứ gì! Anh không cho coi TV quá khuya – ừ, thì coi vào ban ngày! Bây giờ cô đã hoàn toàn thấu hiểu thế nào là “bằng mặt mà không bằng lòng”!

Vừa mới mổ xong, cô không dám đi lại nhiều, chỉ dạo một vòng ở khu vực quanh nhà hàng. Nằm trên con phố sầm uất, nơi đây toàn những cửa hiệu nổi tiếng nằm san sát nhau. Cô đi loang quanh cho tan nỗi bức bối trong lòng. Từ những gì đã trải qua, cô thấy khác biệt lớn nhất của cửa hiệu bình thường và cửa hiệu có hạng nằm ở chỗ các nhân viên – nhân viên của các shop lớn cứ như có mất thần, chỉ cần nhìn một cái là biết khách mặc đồ hiệu gì, đắt tiền hay bình dân, rồi từ đó lựa thái độ mà phục vụ. Hôm nay cô ăn vận rất bình thường, vì mới mổ nên chỉ dám mặc một cái áo T-shirt rộng thùng thình, đi kèm với quần jeans lưng thấp, dép kẹp. Vậy mà các nhân viên cửa hàng lại rất cung kính, tươi cười mang đến hàng tá bộ váy áo, nói đấy là những bộ thời trang hè mới nhất. Cô ngắm nghía những chiếc váy có đường viền ngọc trai, đây là những bộ đồ cao cấp nhất, sành điệu nhất trong trào lưu ăn mặc hiện nay. Toàn những thứ xa xỉ, khác xa những bộ đồ đơn giản thường mặc, cô cầm lên vài cái, ngắm nghía, rồi làm vẻ không thích. Bước ra khỏi cửa hiệu, lòng cô vẫn đầy thắc mắc. Nhìn bóng mình phản chiếu trên bức tường kính bóng lộn như gương của cửa hiệu, cô chợt vỡ lẽ. Hóa ra là vì hôm nay mình xách theo cái túi Chanel mà anh tặng! Bình thường hay nhét mấy đồ linh tinh vào túi, thấy chiếc túi này có vẻ rộng nên tiện tay cầm theo. Lần trước

Trầm Tiểu Giai hỏi: “Chị thay máu rồi à? Bỗng dưng hôm nay lại đi dùng túi xách đắt tiền.” Cô cười đáp: “Hàng made in Quảng Châu, 260 tệ, nếu em muốn thì chị tính em 250 thôi.” Trầm Tiểu Giai quăng một xấp giấy tờ vào cô: “Chị đang sỉ nhục em đấy à? Chị 250 thì có!” [Trầm Tiểu Giai hiểu “chị tính em 250 thôi” nghĩa là “chị thấy em đáng giá 250 thôi”] Thế rồi cô cũng chẳng để ý đến hiệu chiếc túi mình đang dùng. Không ngờ...

Tiện thể, cô ghé qua một shop thời trang nam cao cấp hiệu Gianfran Coferre. Cửa hiệu rất lớn, bày đủ các loại veston, sơ mi, cà vạt và các phụ kiện linh tinh khác, phong cách và màu sắc đa phần là đương đại pha chút cổ điển với hai màu xanh và đen là chủ đạo, làm toát ra khí chất đặc hữu của nam giới. Cô thấy chúng rất hợp với gu của anh. Đi khắp một vòng, cuối cùng cũng tìm được mấy bộ vừa ý, nghĩ trước giờ anh mua rất nhiều đồ cho mình, cô muốn đáp lễ.

Nơi hai người hẹn ăn tối là một nhà hàng Pháp sang trọng, không khí vừa đậm chất lãng mạn vừa khiến người ta thấy thư giãn. Anh đã đặt sẵn chỗ nên chỉ cần báo tên là nhân viên phục vụ đưa cô đến tận gian riêng. Xưa nay anh chuộng sự yên tĩnh, không thích dùng cơm ngoài phòng khách, trừ trường hợp bắt buộc dĩ như lần cô mời anh ăn cơm tại nhà cũ.

Căn phòng rất đẹp, khăn trải bàn dăng-ten, đèn chùm pha lê, bình hoa thủy tinh, rất lộng lẫy, sang trọng. Cô gọi một ly cà phê, lơ đãng khuấy. Cũng may anh không có ở đây, nếu không nhất định sẽ không cho cô uống, vì tối nào uống cà phê là tối đó cô sẽ mất ngủ, trần trọc trở mình đến sáng. Trải qua một lần như thế, anh rút ra kinh nghiệm xương máu- nếu muốn được ngủ yên thì không thể để cho cô uống cà phê buổi tối. Nghĩ đến điều đó, cô thấy rất ảm ức. Sao anh không nhìn lại chính mình ấy, ngày nào cũng uống cà phê như uống nước, vậy mà còn cấm người ta! Mỗi lần cô ngồi trên thảm coi phim, anh lại đi pha cà phê rồi đến ngồi coi với cô. Anh thích chính tay pha cà phê, cà phê Luwak của Indonesia. Nghe nói đó là thứ cà phê đắt tiền nhất trên thế giới hiện nay, vì sản lượng có hạn. Quá trình sản xuất ra loại cà phê này cực kỳ đặc biệt – cần phải được cây hương ăn hạt cà phê rồi bài tiết ra mới có được mùi vị thơm ngon đặc trưng mà những loại cà phê khác không có như vậy. Do trong quá trình tiêu hóa của cây hương, protein trong hạt cà phê bị phân giải thành phân tử nhỏ, những protein gây dị ứng cho cà phê cũng hoàn toàn bị loại bỏ, nên lúc pha ra, cà phê sẽ cực kỳ thơm. Mỗi lần anh uống cà phê, cô đều làm bộ muốn ới, le lưỡi há miệng kêu lên: “Trời ạ, cái mùi gì thế này? Mau mở cửa sổ ra...” khiến cho anh phải dở khóc dở cười.

Vào phòng vệ sinh rửa tay xong, đang trên đường trở lại bàn, cô nghe có ai đó gọi tên mình. Quay đầu nhìn, thì ra là trưởng phòng Tịch Thiếu Khiêm. Anh ta cười cười, bước lại: “Bình phục chưa?” “Khá lên rồi, cảm ơn anh.” Cô cũng cười đáp lại. Người ta thường nói dưới chân thiên tử, đất rộng dân đông, thế mà vẫn rất dễ gặp được người quen. Ru rú trong nhà một thời gian rồi, hiếm có dịp gặp người cùng công ty, cô liền hỏi thăm tình hình đồng nghiệp. Tịch Thiếu Khiêm vừa nói vừa thỉnh thoảng nhìn về phía sau, ở đó có một người ngoại quốc đang ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ. Đoán anh ta đang đi gặp khách hàng, cô không muốn làm phiền, liền nói: “Anh cứ lo công chuyện đi, tôi cũng có chút việc!”

Lúc cô trở lại thì anh đã đến. Buổi dạo phố vừa rồi khiến tâm trạng thoải mái rất nhiều, cô tươi cười hỏi: “Không phải anh nói hơn bảy giờ mới đến được sao?” Anh ngược đầu, hình như có vẻ không vui, mặt nặng trịch. Cô không nói gì thêm nữa, lòng đoán chắc là công việc của anh không được thuận lợi. Một lát sau, nhân viên phục vụ dọn đồ ăn ra. Khẩu vị của cô hôm nay rất tốt, ăn hết thịt bò hầm rượu vang lại đến thịt nguội pho mát, rồi thêm một phần bánh pudding. Chiến đấu nốt với miếng cuối cùng, cô thở một hơi khoan khoái. Hai tháng nay toàn phải ăn canh, tuy dì Trương rất chú tâm đổi món, nhưng dù phong phú thế nào thì cũng quanh đi quẩn lại những món ấy. Ăn mãi đến nỗi vị giác cũng phản đối, cứ bưng bát canh lên là cô lại muốn đổ đi. Trưa nào dì Trương cũng đứng trông chừng cô nên không tiện làm thế, còn buổi tối thì có mặt anh, không bị ép uống thêm vài thìa đã là phúc rồi, cô nào có gan dám chọc giận “ông lớn”.

Dùng xong bữa, về đến nhà, mặt anh vẫn nặng như chì. Cô tháo giày, bước chân không trên sàn. Ăn no, lại được đi dạo, tâm tình vui vẻ, nhưng mới ngồi xuống lại thấy mệt, cô chẳng muốn động dậy. Anh vào thẳng phòng, còn đóng cửa đánh “rầm”. Bỏ tay với cái tính hỉ nộ bất thường của anh, cô nhắm mắt nghỉ ngơi. Lâu lắm không đi dạo, lại mới phẫu thuật, thể lực không còn được như trước nữa, nên cô chống chọi không nổi với cơn mệt mỏi, mới một lát đã chìm vào giấc ngủ. Chẳng biết được bao lâu, cảm giác được nụ hôn mạnh mẽ đầy tính cướp đoạt lần cái ôm ráo riết của anh, cô dùng sức đẩy ra: “Tránh ra đi nào!” Anh chẳng chịu nghe, cô không thể làm gì khác hơn là dùng sức ngăn tay anh lại, nhưng càng như vậy, anh lại ôm càng chặt. Hai người cứ như thế đang đầu vật, mà anh thì có vẻ như muốn cô phải khuất phục, bất kỳ

động tác kháng cự nào của cô cũng đều tỏ ra vô ích.

Cô thở hào hển, đành bất đắc dĩ nói về cầu khẩn: “Vết mổ còn đau mà!” Tuy nói rất nhỏ, lại đứt quãng, nhưng anh cũng từ từ buông cô ra, thở hổn hển. Mặt anh vẫn còn vẻ lạnh lùng, nhưng ánh mắt không che giấu được khát khao. Anh nhìn cô, lui về sau mấy bước, chân dẫm phải mấy thứ đồ gì đó. Cô nhìn thấy, ngồi dậy la lên: “Cẩn thận!” Anh cúi đầu xuống nhìn, thì ra là mấy túi đồ. Cô bật cười nhặt chúng lên, đưa cho anh: “Đồ mà có hư thì anh tự chịu trách nhiệm lấy!” rồi xoay người đi. Chưa kịp tới phòng, anh đã đuổi theo, bắt lấy tay cô, tuy mặt vẫn lạnh lùng, nhưng mắt sáng lấp lánh: “Em mua à?” Cô nhú mày. Có ai ngờ một người tốt nghiệp Stanford lại ngốc đến thế này không? Không mua chẳng lẽ trộm cướp mà có chắc? Cô hất tay anh ra, nói liến thoắng: “Phải! Phải!” rồi chuẩn bị đi tắm. Anh đột ngột ôm chặt lấy cô, tốc độ cực nhanh nhưng vẫn có thể tránh đụng phải vết mổ, bước từ từ về phía giường. Biết chuyện gì sắp xảy ra, cô vội vàng đẩy anh: “Đừng quậy, vết thương sẽ bị ảnh hưởng...” Nhưng những lời nói ấy chẳng thấm được vào tai người nào đó. Anh vừa say sưa hôn lên vùng cổ trắng nõn của cô, vừa nói: “Bác sĩ nói không sao.” Không còn cách nào khác, cô lấy tay che miệng anh lại: “Nhưng sẽ động đến vết thương, đau...” Anh thừa thế hôn luôn bàn tay cô: “Anh sẽ rất, rất, rất cẩn thận...” Từng nụ, từng nụ hôn nóng bỏng liên tiếp khiến cô cảm giác lòng bàn tay tê rần. Bàn tay không yên phận của anh đã luồn vào vạt áo của cô, trườn dần lên trên... Một ham muốn không thể kiềm chế bắt đầu bùng nổ.

Trong ấn tượng của cô sau này, lần ấy anh không làm đau đến vết mổ của cô thật. Anh cực kỳ dịu dàng, mỗi một động tác đều rất chậm, rất khẽ, như thể cô là búp bê bằng ngọc dễ vỡ mà anh trân quý nhất. Cứ như thể anh muốn mượn lần đó để trao cô tất cả, cũng nhân thể mà dụ dỗ cô trao cho anh trọn vẹn.

Gần ba tháng quen ngủ dậy lúc mặt trời đã lên cao, mấy ngày đầu đi làm trở lại đúng là cực hình với cô. Mỗi lần chuông báo thức vang lên, cô lại mơ mơ màng màng bò dậy, đánh răng rửa mặt. Từ phòng tắm bước ra ngoài, thì anh cũng đã dậy, đang loay hoay tìm quần áo, vì cái số khổ phải đưa cô đi làm. “Cái áo sơ mi màu lam đâu rồi?” Cô đảo mắt, trời ạ, tuần có bảy ngày thì hết ba ngày anh mặc chiếc áo đó, dĩ Trương giết cũng không kịp. Tủ treo đầy áo, không phải còn hơn chiếc áo đó bao nhiêu lần sao? Cô chọn đại một cái đưa cho anh. Anh gào lên: “Không phải cái này! Cái mà em mua bữa nọ cơ!” Ngủ chưa đủ giấc, tâm trạng dễ nóng nảy, cô nổi đóa: “Không phải hôm qua anh mới mặc à, nó còn trong phòng tắm ấy! Muốn mặc thì tự đi vào mà lấy!” Anh gãi gãi đầu ngượng ngùng, cười cười: “Anh quên. Thôi mặc cái này cũng được!”

Đến công ty, nghĩ lại thấy hình như sáng nay mình hơi quá đáng với anh, cô quyết định hết giờ làm quay trở lại shop thời trang hôm nọ mua thêm hai cái. Nhận quà, anh cười hớn hở, phần khởi kéo cô đi mua sắm cho bằng được, còn đích thân chọn y phục cho cô. Giờ cô mới thấy thế nào gọi là người có tiền đi mua đồ – váy áo người ta trưng một loạt ở đó, anh chọn lấy hai ba cái, đưa cho nhân viên bán hàng: “Số đo loại nhỏ nhất, gói lại giùm tôi.” Cô nàng nhân viên vui mừng thấy rõ, lấy từng bộ xuống gói lại. Chủ cửa hàng thì khỏi phải nói – cười đến miệng không khép lại được, đang đi đôi guốc mười phân mà vẫn chạy như bay vào phòng làm việc lấy ra một xấp quảng cáo: “Anh Giang, đây là những bộ mới nhất của cửa hàng em, mới ra, còn chưa được đưa đến đây nữa. Anh xem thử có ưng ý bộ nào không. Quý cô đây vóc dáng đẹp như vậy, mặc mấy bộ này nhất định sẽ rất hợp.” Anh vui vẻ cầm lấy, lật coi từng trang một, vừa coi vừa hỏi ý kiến cô: “Bộ này không tệ... Bộ này cũng được...” Lúc này cô mới hiểu tại sao người ta lại đua nhau lấy chồng giàu, có tiền đúng là sướng thật. Cô chỉ ậm ừ mấy câu trả lời lấy lệ, vậy mà anh cũng đặt thêm mấy bộ nữa.

Lúc quẹt thẻ thanh toán, chủ cửa hàng cười tươi như hoa hỏi: “Vẫn như cũ, em kêu người giao tới chứ?” Anh khề ừ, nhận lấy cây bút cô ta đưa cho, ghi địa chỉ. Lòng cô chợt nhói lên. Người có ngốc đến mấy cũng hiểu đây là chỗ trước giờ anh mua váy áo cho tình nhân. Trong nháy mắt, tâm trạng vui vẻ của cô rơi tòm xuống đáy vực.

Tắm xong, vừa leo lên giường, anh đã vươn tay đến, thuần thục cởi dây buộc áo tắm của cô. Đang phiên muộn, cô hung hăng đập vào tay anh: “Tránh ra!” Hình như anh không nhận ra cô không vui, cười cười sẵn tới, bàn tay không yên phận lại luồn vào bên trong áo cô, chạm vào phần da thịt nhạy cảm, khiến cô thấy người tê dại như chạm phải luồng điện. Thật đáng buồn, anh lại là người hiểu thân thể của mình hơn chính mình nữa! Cô ra sức đẩy tay anh, quyết không để anh thỏa nguyện. Lúc này anh mới nhận ra có gì đó không ổn, nhìn cô đây thắc mắc: “Sao thế?” Cô nghiêm mặt lại, lạnh lùng nhìn anh: “Em mệt! Anh muốn thì đi tìm người khác đi!” Tưởng mình không biết anh còn những người đàn bà khác chắc! Anh đột nhiên nổi giận, nói giọng đều đều: “Em coi anh là cái gì?” Là kẻ trắng gió, chứ còn là gì nữa? Mới nghe

anh hỏi, câu này đã bật ra trong đầu cô, chỉ có điều không nói ra. Không thềm để ý đến anh nữa, cô lạnh lùng xoay lưng lại. Anh cũng xoay lưng. Hai người không nói lời nào, không gian chợt trở nên im ắng.

Một lúc sau, cô bình tĩnh trở lại. Đây không phải lần đầu biết anh có người khác, cãi nhau chỉ thêm mỗi một. Lúc sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng anh ôm lấy cô, trong giọng nói lan tỏa một niềm vui sướng: “Nói đi, em đang ghen!” Cô tỉnh dậy, xoay người lại: “Anh ghen thì có!” Anh cười tíu mắt, không giấu được niềm vui, trút cơn mưa nụ hôn lên cô: “Đúng là ghen rồi!” Cô hung hăng trợn mắt: “Giang Tu Nhân, anh nói lại lần nữa coi!” Dĩ nhiên anh không nói lại lần nữa, vì tâm trí của anh lúc này đã được dồn vào chuyện khác, lấy đâu ra thời gian đầu vô mồm với cô...

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Thì ra chia tay cũng chẳng khủng khiếp như mọi người vẫn nghĩ...

Tay nâng ly rượu, Tử Mặc đứng ở một góc nói chuyện với Phính Đình. Hôm nay cô bạn diện một chiếc váy dạ hội màu tím rất đẹp. Thỉnh thoảng, cô lại cảm nhận được ánh mắt anh ở xa xa hướng về phía mình. Tiếng nhạc réo rắt vang lên từ ban nhạc trên sân khấu. Xung quanh, mọi người đang rôm rả chuyện trò. Phính Đình mỉm cười hỏi: “Thân thể hồi phục thế nào rồi?” Nhấp một ngụm Champagne, cô cũng mỉm cười, đáp: “Khỏe lâu rồi. Tổ không yếu ớt như cậu tưởng đâu.” Thực ra hồi còn đi học cô cũng hay bệnh, nhưng lúc ấy bận rộn, chạy đi chạy lại như chong chóng, chẳng thềm để ý đến mấy cơn ốm đau vặt vãnh. Giờ cô cảm thấy ầy ả, bệnh xoàng thôi mà cũng phải phiền đả Phính Đình đến thăm hết ba lần bảy lượt.

Phính Đình đang trầm ngâm nhìn sàn nhảy đến xuất thần. Theo hướng ánh mắt bạn, cô thấy Tôn Bình Hoa. Anh ta đang ôm một cô gái mặc một chiếc váy màu lam nhạt khiêu vũ, nhan sắc cũng thuộc loại bình thường. Chợt nghĩ đến chuyện Phính Đình đã từng kể, cô đưa mắt nhìn bạn về dò hỏi, quả nhiên không ngoài sở liệu, Phính Đình gật đầu cười chua chát. Cô cũng không biết nói gì, đành im lặng. Nghĩ mãi một hồi, mới tìm được đề tài: “Anh ấy có dự tính gì không?” Phính Đình cười héo hắt: “Có dự tính gì không à? Cậu thử nghĩ xem, có gã đàn ông nào đi chê có nhiều đàn bà bên cạnh mình không?” Cô không biết nói gì thêm nữa. Sự thật đúng là như thế. Đàn ông đã đạt đến một địa vị nào đó, thì với anh ta, phụ nữ nhiều hay ít đều chỉ có tác dụng trang sức mà thôi. Có tình yêu chân chính tồn tại hay không, cũng chỉ có chính mình mới biết.

Phính Đình chuyển đề tài: “Cậu thì có dự định gì chưa?” Thẩn thờ một hồi lâu, cô mới nhìn Phính Đình, thành thật nói: “Không biết!” Cô chưa từng nghĩ đến chuyện sau này, bởi có nhiều chuyện đã phát triển vượt khỏi dự trù, khiến cô vô phương kiểm soát. Không biết do quá lo xa hay vô ý, dạo gần đây Phính Đình rất hay đề cập đến vấn đề này. Cô biết bạn muốn tốt cho mình, nhưng thực sự cô không hề suy nghĩ sâu xa gì đến tương lai. Sớm biết chuyện là không thể mà vẫn tiếp tục theo đuổi, thì kết quả có đau khổ thế nào cũng chỉ có chính mình chịu. Cô chuyển ánh mắt, thấy ngay anh đang đứng giữa một đả người âu phục tề chỉnh. Thật kỳ lạ, giữa biển người như vậy, chỉ cần một cái nhìn, cô cũng có thể tìm được anh.

Phính Đình không chịu buông tha, nhìn cô chăm chăm dò hỏi, như muốn moi ra được đáp án: “Tử Mặc, cậu yêu anh ấy?” Cô giật mình, rượu trong ly sóng sánh tràn ra ngoài, lắ đầu nói: “Phính Đình, cậu biết chuyện đó không bao giờ có thể xảy ra mà! Tổ chưa bao giờ có ý nghĩ muốn trèo cao!” Người đẹp nhìn cô chăm chú một hồi lâu rồi trầm ngâm nói: “Tử Mặc, chuyện không có kết quả, tốt nhất là dứt ra sớm.” Không hiểu sao nghe lời nói ấy, Tử Mặc lại cảm giác Phính Đình đang khuyên cô, nhưng cũng đồng thời khuyên chính mình. Lòng cô chợt xót xa. Phính Đình trông cứng cỏi trong mắt người khác vậy thôi, nhưng không biết cô ấy đã khóc bao nhiêu lần trước mặt cô rồi. Trong tình yêu, suy cho cùng kẻ bị tổn thương bao giờ cũng là phái nữ.

Họ Diêu vừa đưa ly rượu lên miệng, vừa nhìn Giang Tu Nhân, nói: “Tớ thật không ngờ dạo này cậu tu dữ vậy. Không phải muốn ổn định rồi đấy chứ?” Anh cười cười, nói lảng: “Vấn đề này cậu hỏi Tôn Bình Hoa thì tốt hơn.” Chuyện của Tôn Bình Hoa vốn công khai giữa đám bọn họ. Cha mẹ phản đối chuyện anh ta với Phính Đình, nhưng Tôn Bình Hoa vẫn kiên quyết làm theo ý mình. Họ Diêu lướt ánh mắt về một góc, nơi cô đang đứng, trong chiếc váy đen thướt tha, hai vai hơi lộ ra nhưng vẫn có vẻ kín đáo, mỗi một cử chỉ đều toát ra vẻ duyên dáng: “Chà, càng nhìn càng thấy đẹp.” Anh hớp một ngụm rượu, mặt hơi đanh lại, lạnh lùng nói: “Chẳng có cảm giác gì cả!” Họ Diêu cười: “Chỉ e là cậu không bỏ được thôi!” Anh không nói gì, chỉ đưa mắt về hướng ấy, nơi có cô.

Không biết có phải quá nhạy cảm hay không mà dạo này cô luôn cảm giác anh nhìn mình đầy vẻ suy tư. Mỗi lần hướng ánh mắt dò hỏi về phía anh, anh lại làm ra vẻ bình thường. Trên đời này, vạn vật đều vận động theo quy luật hình parabol, có khởi đầu, có đỉnh điểm, và rồi kết thúc. Cũng chẳng cần mất nhiều thời gian để một cuộc sống đang từ cao trào trượt xuống đáy dốc. Chuyện của cô và anh là một điển hình.

Thứ bảy hôm ấy là một ngày đẹp trời. Cô và Phính Đình đi dạo phố, mua bao nhiêu là đồ. Đã định sẽ ăn tối cùng nhau, vậy mà Tôn Bình Hoa vừa gọi điện tới, Phính Đình liền thấy sắc quên bạn, ném cô sang một bên. Nhìn đồng hồ thấy còn sớm, cô quyết định vào siêu thị mua đồ ăn – đã lâu không đích thân xuống bếp rồi. Mua một túi lớn đồ, cô hào hứng về nhà, muốn cho anh một sự ngạc nhiên. Mà quả là “ngạc nhiên” thật, một sự ngạc nhiên vô cùng lớn! Mới mở khóa nhà, đẩy cửa bước vào, cô đã ngửi thấy mùi nước hoa bên trong. Không đậm, chỉ thoang thoảng thôi, nhưng nó vẫn cho cô biết có một phụ nữ khác đã từng tới đây, bởi cô không có thói quen dùng nước hoa.

Mùi cô rất nhạy. Hồi nhỏ, mỗi lần bác Vương nhà hàng xóm nấu ăn, cô chỉ cần đẩy cửa bước vào là đoán được ngay bác ấy nấu món gì. Cha thì luôn cười âu yếm véo mũi cô, nói nhất định kiếp trước cô là chó [0___o úi !!! ~ iCy], nên kiếp này đầu thai vẫn thừa hưởng được khứu giác nhạy bén.

Xem ra người khách này vẫn chưa đi, hoặc là không có ý định đi, bởi đứng từ cửa nhìn vào, cô vẫn có thể thấy loáng thoáng những chiếc áo, quần của cả nam và nữ nằm tán loạn dọc đường vào phòng ngủ. Lòng đau nhói, cô hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt lại. Lúc này cô mới phát hiện những túi đồ mình cầm không biết đã tuột khỏi tay từ lúc nào. Chúng nằm rải rác dưới chân cô, giống như từng chiếc áo, chiếc quần kia, vương vãi khắp nơi.

Không biết cô đã đứng chôn chân tại chỗ bao lâu, cho đến khi anh xuất hiện trước mắt, người quần chiếc khăn tắm, hương sữa tắm thoang thoảng. Dĩ nhiên cô biết mùi hương này, hương bạc hà mát rượi, vì chính cô cùng anh chọn ở siêu thị. Anh nói anh thích hương bạc hà, vì mỗi lần cô tắm xong, anh lại nghĩ đến cầu vồng sau cơn mưa.

Anh đứng nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn. Xa quá... Xa quá... Không thấy rõ vẻ mặt anh nữa rồi... Trước mắt như bị che bởi một lớp sương mù dày đặc, nhìn không rõ, cô chỉ nghe giọng mình vang lên, rất rõ ràng, rất bình thản, như mặt hồ không chút gợn sóng: “Anh đang có khách trong nhà à?” Thì ra cô cũng có thể bình tĩnh như vậy. Có lẽ vì đã sớm biết kết quả, nên có thể tiếp nhận mọi điều khủng khiếp nhất. Anh gật đầu, chậm rãi bước từng bước tới gần cô. Trong tình cảnh này, anh vẫn không mất đi vẻ thông dong, ưu nhã. Cô thấy được cái gật đầu của anh, nhưng lại không nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này. Thật quái lạ!

Cô hỏi tiếp: “Vậy... Bây giờ người khách ấy đang ở trong phòng anh?” Anh lại gật đầu. Cô nhắm mắt, hít sâu, chậm rãi gật đầu: “Em biết rồi. Đã quấy rầy hai người, xin lỗi nhé!” Xỏ chân vào đôi dép kẹp vừa mới bỏ ra, từ từ mở cửa, cô bước từng bước đi ra ngoài... đi ra khỏi cuộc đời nhau. Xã hội hiện đại, hợp thì tụ, không hợp thì tan. Có bắt đầu, là có kết thúc. Không nói tạm biệt, bởi không có khả năng, cũng chẳng cần thiết phải gặp lại. Cô nhấn nút thang máy, nhìn một cách máy móc những con số đang nhảy nhót báo thang đang xuống. Ra đến cổng cư xá, đứng một hồi lâu mới gọi được taxi. Trước giờ vẫn vậy, bởi vì đây là cư xá cao cấp nhất nhì thành phố, ai cũng có vài chiếc xe hơi bóng loáng trong nhà, tài xế taxi không có đất kiếm cơm. Mở cửa xe, cô quay đầu lại nhìn nhà anh lần cuối cùng. Đã biết kết cục này là sớm muộn, nhưng không ngờ lại kết thúc trong một tình huống khó xử như vậy. Thôi cũng tốt, đỡ phải có những phiền toái không cần thiết. Ít ra ở tình huống đó, sẽ không có cô gái nào ngốc nghếch mà đi hỏi tại sao. Bởi mọi câu trả lời đều sẽ chỉ quy về một mối: vì kết thúc rồi!

Ga trải giường cùng những thứ linh tinh khác đã nằm gọn trong máy giặt. Sàn nhà, mọi góc ngách trong phòng được vừa lau vừa cọ cho đến từng centimet. Mọi việc xong xuôi, quay đầu nhìn lại, cô mới biết đã

đến nửa đêm. Trời vào cuối thu, lạnh lạnh. Tử Mặc ôm gối, ngồi cuộn lại một cục sau cánh cửa, như thể chỉ có làm thế cô mới bảo vệ được chính mình. Bỗng dưng cô cảm thấy thật mệt mỏi, quá sức mệt mỏi. Có thứ gì đó rớt xuống từ mắt cô, từng hạt, từng hạt, không ngừng tuôn rơi như chuỗi ngọc trai bị đứt tung. Cô đưa tay sờ lên mặt, chỉ thấy ướt đầm. Là nước mắt.

Hai tuần sau, Phính Đình hẹn cô ở một quán cà phê gần công ty. Mới bước chân vào cửa, tiếng dương cầm du dương như mật ngọt đã rót vào tai. Vừa thư giãn, vừa ấm cúng, quán cà phê bao giờ cũng là một nơi lý tưởng để trò chuyện. Phính Đình đang ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ, cười: “Tớ gọi cho cậu một ly Lam Sơn rồi.” (*) Cô cười cười, cởi chiếc áo khoác màu tối ra, làm lộ ra chiếc áo len tím nhạt, ngồi xuống ghế đối diện với Phính Đình.

Đưa ánh mắt lượn vài vòng trên khuôn mặt cô, Phính Đình cất giọng: “Cậu rạng rỡ nhiều hơn tớ tưởng đấy!” Cô vẫn chỉ cười cười, không biết bạn mình có ý khen hay chê. Đạo này cô hơi gầy, cảm nhận đi một chút, theo như cách nói của Trầm Tiểu Giai là trông cô bây giờ khiến người ta cảm lòng không đặt. Phính Đình vừa khuấy cà phê vừa hỏi: “Không liên lạc gì à?” Cô gật đầu. Dĩ nhiên là không có chuyện liên lạc lại rồi! Bỗng Phính Đình trợn mắt nhìn cô: “Cậu đó, chuyện gì cũng chẳng thèm nói với tớ! Nếu không phải hôm qua lúc ăn cơm... thì tớ chẳng biết mô tê gì rồi!” Hôm qua lúc đi ăn gặp Giang Tu Nhân, thấy bên cạnh anh ta là một cô nàng xinh đẹp, chẳng cần hỏi, Phính Đình cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Dựa theo thói quen của bọn họ từ trước tới giờ, người được dẫn theo chắc chắn là bạn gái hiện tại của anh ta.

Cô không ngắt đầu, chỉ uể oải đưa tay chống cằm. Cô hiểu ý câu nói dang dở của bạn. Chắc chắn là anh đưa một cô gái chim sa cá lặn theo cùng, nếu không làm sao Phính Đình biết chuyện cô và anh chia tay? Quan hệ giữa hai người, lời chia tay chẳng cần nói ra khỏi miệng, ngầm hiểu là được rồi.

Đạo này công việc bận rộn nên cô thường ngủ rất khuya. Hôm ấy vừa chui vào chăn, giấc ngủ đang kéo đến thì chuông điện thoại vang lên. Gần đây có nhiều đơn hàng quan trọng, sợ khách nước ngoài có chuyện cần bàn bạc, cô vội đưa tay lần mò điện thoại. Chuông đã reo khá lâu, cô sợ người ta thiếu kiên nhẫn, nên chưa kịp nhìn màn hình đã nhấn nút nhận cuộc gọi. Không ai lên tiếng. Cô nói “Hello”. Vẫn im lặng. Im lặng đến mức cổ quái. Trước kia rất lâu rồi, cũng từng có một cuộc điện thoại như thế. Cô thả máy xuống, lát sau cầm lên nghe thì thấy bên kia vẫn chưa cúp máy. Đã đoán ra được người gọi là ai, cô cúp máy đánh “cạch”.

Gần hai tháng rồi. Thì ra chia tay cũng chẳng khủng khiếp như mọi người vẫn nghĩ. Thời gian vẫn trôi qua từng phút, từng giây theo nhịp kim đồng hồ, chẳng vì cô hay vì anh mà ngừng lại, cho dù chỉ một khắc. Con buồn ngủ đã tan biến tự lúc nào, cô rời giường, xuống bếp đặt một cốc sữa vào lò vi ba hâm nóng. Mổ máy vi tính ra, vừa uống sữa cô vừa nghe một bản nhạc có giai điệu nhẹ nhàng.

“All the things you said to me today,
Change my perspective in every way.
These things count to mean so much to me,
Into my faith, you and your baby.
It s out there. It s out there.
It s out there. If you want me I ll be here——”

“Dreaming my dream” của Cranberries, bài hát có sức xoa dịu tâm hồn thật kỳ diệu. Giọng ca khi trầm, khi bổng, khi luyến láy, như từ trời cao bao la rót xuống nhân gian, vừa đẹp hững hờ, vừa đau đáu những đổi thay lẫn những bất biến trong con người, như cỏ hoa hấp thu tinh túy của đất trời, làm nhịp cầu nối giữa trời và đất. Bản nhạc đang hay, đột nhiên có những âm điệu lạc lõng chen vào. Nghe kỹ, cô mới phát hiện chuông điện thoại của mình đang reo. Trên màn hình, hàng số của anh nhấp nháy. Cô không lưu tên anh, nhưng những con số ấy đã quen thuộc như khắc vào lòng. Trầm ngâm nhìn điện thoại thật lâu, chuông vẫn chưa tắt. Cô nhấc máy: “Xin chào.” Chỉ là một câu chào bình thường, với một âm điệu hết sức bình thản. Giọng anh trầm trầm vang lên: “Em không hỏi tại sao à?” Cô bật cười: “Hỏi với không hỏi có khác gì nhau sao?” Chia tay cũng đã chia tay rồi, hỏi tại sao còn có nghĩa lý gì? Hỏi thì có thể thay đổi sự thật đó chắc?

Đầu dây bên kia, anh không nói gì. Cô cũng vậy. Hai người lẳng lặng một hồi, rồi cô phá vỡ bầu im lặng: “Ngại quá, muộn rồi, em phải cúp máy đây!” Anh “Ồ” lên một tiếng. Cô nhấn phím tắt, không chút do dự.

HẾT CHƯƠNG 14./.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15 Tại sao?... Cô không ngờ mình sẽ gặp lại anh, mà còn ngay tại công ty Hình Lợi Phong đang làm việc. Trời lạnh, không gì bằng đi ăn lẩu nóng, nên khi Hình Lợi Phong vừa mời, cô liền gật đầu. Hôm ấy là một ngày u ám. Cô không thích tiết trời như vậy, bởi tâm trạng con người ta cũng theo đó mà u uất, ngọt ngào. Đã hẹn sau giờ làm Hình Lợi Phong sẽ đến đón cô, nhưng gần đến giờ hẹn, sếp tổng của anh lại mở một cuộc họp đột xuất. Dù sao cô cũng đã xong việc, liền bắt taxi qua bên đó. Địa điểm hẹn cũng đổi sang một nhà hàng gần công ty anh. Hình Lợi Phong làm việc ở một công ty bất động sản tiếng tăm. Vừa ra trường là vào làm ngay ở đó nên qua mấy năm nỗ lực, anh đã trở thành một quản lý cấp trung. Tuy chỉ là một phó giám đốc tiêu thụ, nhưng đối với một người tự vươn lên bằng chính năng lực bản thân, không có bất kỳ ô dù nào nâng đỡ, thì đó là một thành tựu vô cùng đáng nể. Từ Mặc bước vào tòa nhà chọc trời cao mấy chục tầng. Mới đẩy cửa vào, nhân viên tiếp tân đã tươi cười đứng lên chào. Cô báo tên Hình Lợi Phong, cô tiếp tân xinh đẹp nhã nhặn trả lời: “Chào cô Triệu, phó giám đốc Hình nhắn cô chờ anh ấy ở đại sảnh tầng 15.” Bước ra khỏi thang máy, khung cảnh rộng rãi của đại sảnh mở ra trước mắt. Nơi đây toát ra một phong cách rất trang nhã, với bộ bàn trà thấp bằng gỗ lim, bao quanh là những chiếc ghế sa lon bọc da màu đen sang trọng, làm tôn lên nền đại sảnh màu vàng kem. Đã đến giờ tan tầm nên đèn bật sáng trưng. Cô ngồi xuống ghế. Trên bàn có một chồng lớn những tạp chí thời trang. Trước giờ Từ Mặc chỉ ăn vận theo gu riêng của mình, không quan tâm nhiều lắm đến thời trang, nhưng trong lúc chờ đợi, không có việc gì làm, cô bèn tiện tay cầm lên xem. Chợt cô dừng lại ở một trang có in hình bộ váy trông rất quen. Lục lọi trí nhớ một hồi, Từ Mặc mới nhớ đó là chiếc váy thời trang thu đông của một thương hiệu châu Âu mà anh đặt cho cô ở shop nọ, sau khi cô mua áo cho anh. Hàng giao đến tận nhà, cô không mặc mà chỉ cất vào tủ, nhưng do ấn tượng nên vừa thấy nó trên tạp chí, cô liền thấy ngỡ ngàng. Sau khi chia tay, cô có ghé lại nhà anh một lần để dọn đồ. Những thứ anh mua tặng, cô để lại hết. Trong số đó có sợi dây chuyền bạch kim hình con cá heo, tuy không đáng giá nhưng đó là món quà sinh nhật duy nhất mà cô nhận được suốt bao nhiêu năm nay. Cô không nỡ rời xa nó, nhưng vẫn cứng rắn đem trả cho anh. Vốn định sau này quay lại tiệm trang sức ấy mua một cái giống hệt, nhưng rồi cô đập tắt ý nghĩ này. Chia tay thì phải dứt khoát, cần gì mua để mỗi lần thấy vật lại nhớ đến người? Dù sao đi nữa, anh cũng đi cùng cô một đoạn đường đời. Con người ta chung quy lại cũng chỉ bằng xương bằng thịt, không phải sắt thép, cho nên khi đã quen, đã gần bó thì ít nhiều cũng có tình cảm, muốn quên cũng chẳng dễ dàng gì. Cô đặt tạp chí xuống, đứng dậy. Đại sảnh có treo mấy bức tranh trừu tượng, họa tiết rất đơn giản, chỉ có vài nét vẽ loằng ngoằng như trẻ con tập viết, nhưng trông rất phóng khoáng. Đột nhiên cô cảm thấy không gian thật yên tĩnh, yên tĩnh đến rợn người. Mảnh liệt quay đầu lại, thấy anh đang đứng ngay sau lưng, khoảng cách rất gần. Bên cạnh anh có một người nữa. Anh vận một bộplet đen, cà vạt tía, trông rất điển trai. Cô không đọc được vẻ mặt anh, nhưng dường như trong đáy mắt thăm thẳm ấy, nét kinh ngạc vẫn còn vương lại, và hình như còn có một điều gì đó nữa mà cô chẳng thể nhận ra. Tiếng trò chuyện râm ran từ hành lang truyền tới. Anh vẫn đứng nhìn cô đắm đắm, như thể nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Hôm nay cô khoác một chiếc áo lông đen bên ngoài áo len màu hồng nhạt, quần jean ôm sát người, đi đôi giày da màu đen, đeo sợi thắt lưng xích lấp lánh, đang đưa theo mỗi cử động. Mái tóc dài thẳng mượt trước kia giờ đã được uốn lượn sóng, trông rất quyến rũ. Anh nhìn nụ cười khẽ nở trên môi cô, hàm răng trắng lấp lóa dưới ánh đèn – nhưng hóa ra nụ cười ấy không dành cho anh. Tầm mắt cô đi lướt qua, dừng ở một ai đó phía sau anh! Một đám người nhón nhón nháo nháo đi tới, thấy anh vội vàng kêu lên: “Tổng giám đốc!” Anh không quay đầu, ừ một tiếng, nhìn cô đầy vẻ suy tư, cuối cùng đi ra ngoài. Thì ra anh là ông chủ của Hình Lợi Phong! Thời gian hai người sống chung không dài, cũng chẳng ngắn, nhưng chưa bao giờ cô để ý anh làm nghề gì. Cũng vì cô mang tâm lý rằng đây chỉ là trò chơi, nên kết thúc như vậy cũng là một điều tất nhiên. Hình Lợi Phong bước nhanh tới,

áy này nói: “Em chờ lâu chưa?” Cô lắc đầu, kéo mình ra khỏi dòng suy tưởng. Mấy người đi sau anh ta nhao nhao: “Bạn gái à?” “Đẹp thế, giới thiệu đi!” “Cùng đi ăn đi!” Hình Lợi Phong cười rất tự nhiên: “Đây là đồng hương của tôi – Triệu Tử Mặc! Cũng đang có ý định theo đuổi, nhưng chưa thành công!” Lần đầu tiên nghe chính miệng anh bộc bạch, cô thấy hơi lúng túng. Hình Lợi Phong nhận ra điều đó, cười: “Em chờ anh thêm một lát nhé, để anh đi chuẩn bị tài liệu một chút!” Cô gật đầu cười. Anh chàng xua tay, làm động tác đuổi đám đồng nghiệp: “Mau đi chuẩn bị tài liệu đi, còn đứng đây nhìn cái gì? Mai còn có cuộc họp nữa, coi chừng bị sếp tổng la bây giờ!” Cô quay trở lại ghế salon ngồi, tay cầm cuốn tạp chí, nhưng tâm tư thì để ở một nơi khác. Thành phố lớn như vậy, hai người lại thuộc hai giai tầng khác nhau, nên chưa bao giờ cô nghĩ sẽ gặp lại anh. Thậm chí cô còn cho là cả đời này cũng không gặp lại. Vậy mà... Một lát sau, Hình Lợi Phong đi tới, nói: “Tử Mặc, anh xong rồi, giờ ta đi thôi!” Cô ngẩng đầu lên cười, xách túi chuẩn bị đi. Vừa mới đứng lên, thấy Giang Tu Nhân và người bên cạnh anh hồi nãy đang quay lại đại sảnh, Hình Lợi Phong cất tiếng chào: “Tổng giám đốc, giám đốc Vu.” Anh chàng giám đốc nọ cười đáp lời, rồi gọi đám người đang lục tục ra về lại: “Mọi người khoan về đã, tổng giám đốc Giang thấy mọi người làm việc vất vả nên tối nay mời chúng ta đi ăn.” Anh ta ngừng lại, đưa mắt về phía Hình Lợi Phong: “Có thể dẫn theo người nhà.” Tử Mặc hơi bất ngờ. Ngoài Hình Lợi Phong ra, cô chẳng quen ai khác, đi cũng thấy ngại. Hơn nữa, sự hiện hữu của Giang Tu Nhân khiến cô cảm thấy bức bách, cô thật không muốn dính dáng thêm gì đến anh. Nhưng vị giám đốc Vu kia đã nói vậy, nếu không đi sẽ khiến Hình Lợi Phong khó xử, nên cuối cùng cô vẫn đi với bọn họ. Hình Lợi Phong cũng thấy lúng túng, ngập ngừng nói: “Ngại quá, anh không nghĩ cuối cùng lại thành ra thế này.” Cô biết thực ra có người đang cố ý bày trò, nhưng chẳng thể nói trắng ra, đành cười bất lực: “Không sao đâu, đông thì cũng vui mà!” Ông trời quả là khéo trêu người, khởi động mãi mà xe của Hình Lợi Phong vẫn không chịu nổ máy. Trong gara, chỉ còn lại mỗi hai người, những người khác đã đi cả rồi, muốn quá giang cũng khó. Chợt chiếc xe màu bạc của anh dừng “két” bên cạnh xe họ, kính cửa sổ xe từ từ hạ xuống: “Có chuyện gì thế?” Hình Lợi Phong cười khổ: “Xe em đang đình công, sắp ại!” Anh nhìn lướt qua hai người, nói: “Lên xe tôi đi!” Hình Lợi Phong mở cửa sau giúp cô. Đang giờ cao điểm, xe đi rất chậm. Trong xe, mọi thứ vẫn y nguyên chẳng hề thay đổi. Đôi gối ôm hình bướm còn đặt ngay ngắn ở ghế sau. Trước kia mỗi lần lên xe, cô đều có thói quen ôm gối đặt trên đùi. Cô ôm chặt đến nỗi anh phải bật cười: “Có ai muốn cướp gối của em à?” Đằng trước ghế phụ còn có hộp khăn giấy loại cô thường dùng. Mùi nước hoa trong xe cũng không thay đổi, vẫn là mùi chanh nhàn nhạt ngày trước. Mới chỉ một thời gian ngắn thôi mà như đã cách thiên sơn vạn thủy, mọi thứ không còn như xưa... Trong xe cực kỳ yên tĩnh, mọi người không ai nói gì. Hình Lợi Phong nhìn tấm bùa bình an treo ở phía trước, mở đề tài: “Tấm bùa này độc đáo thật! Đẹp ghê!” Tim cô nhảy lên. Giọng nói nhẹ nhàng của anh truyền tới, nghe như một lời khoe đầy hãnh diện: “Bạn gái tôi đan đấy!” Hình Lợi Phong cười: “Bạn gái anh khéo tay thật! Tấm bùa này rất độc đáo, không giống mấy thứ bày bán nhan nhản bên ngoài kia, cái nào cái nấy y chang nhau!” Lẽ ra anh phải nói “bạn gái cũ của tôi” mới đúng, nếu như quan hệ giữa hai người có thể coi là yêu đương. Tấm bùa kia là do cô học Trầm Tiểu Giai đan. Thực ra cách đan không khó, nhưng Trầm Tiểu Giai đan không đẹp, nhìn cô nàng đan xong lại tháo, tháo xong lại đan, thế là cô biết. Lấy vật liệu còn dư, cô đan thành một cái, cất vào trong túi xách. Rồi một ngày, khi đang ngồi trên xe, ngẫu nhiên mở túi ra thấy nó, cô bèn treo lên. Lúc ấy đơn thuần chỉ là thấy không dùng thì uống, không có ý gì đặc biệt. Bây giờ nghe vậy, nhớ lại chuyện xưa, cô không khỏi thương tâm. Có lẽ lúc ấy cô cũng có hi vọng gắn bó dài lâu, nhưng chung quy cuộc sống là thực tế, chẳng có đất cho mộng đẹp! Tử Mặc ôm gối ngồi yên. Hương thơm dịu dịu từ gối thoảng vào mũi cô, vẫn y nguyên như thuở nào, chẳng nhuốm chút mùi lạ, như thế từ đó đến giờ, đám phụ nữ oanh oanh yến yến kia chưa từng ngồi trên xe này. Cô nép sát mình vào trong góc, ôm cái gối mềm mại kia thật chặt, như muốn ôm thêm một chút ấm áp. Mũi cô cay cay, mắt mẩn, nước mắt như chực trào ra. Với người khác, chia tay là chia tay sạch sẽ, không còn lưu lại chút dấu vết nào gợi nhớ về mối tình cũ. Nhưng anh chẳng thèm làm thế. Xưa nay anh đã muốn chia tay, thì đó dứt khoát là chia tay, chẳng lồi thối dài dòng. Những thứ kia, giữ lại cũng được mà vứt đi cũng chẳng sao!(câu này là do iCy thêm vào cho rõ ý, vì đoạn này hơi cụt nên khó hiểu. iCy có trích nguyên văn ở dưới, bạn nào muốn hiểu thêm có thể tham khảo). Từ gương chiếu hậu, anh thấy cô, nhưng không thấy rõ vẻ mặt. Có lẽ cô cũng không muốn cho anh thấy, ngồi ôm gối thu lu ở một góc, nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài, dòng xe như mắc cửi. Chợt cô nghe anh nói: “Có lẽ ta nên dừng một lát, ở gần đây có bán khoai tây chiên, các bạn có thể lót dạ trước!” Thì ra anh vẫn không quên món ăn ưa thích của cô. Xưa nay cô ăn rất nhiều, nhưng không lên cân. Trầm Tiểu Giai thường nói cô ăn như gà mổ thóc, mỗi lần ăn rất ít nhưng ăn làm nhiều lần. Vậy nên mỗi khi tan tầm, bụng cô đều đói meo. Bao tử không được tốt, nên ở đâu cô cũng trữ sẵn một ít đồ ăn. Dĩ nhiên có cả xe anh, trong đó có một ngăn riêng cho cô cất nào là khoai tây chiên, nào là bánh quy. Thì

ra anh vẫn nhớ... Nhưng nghe lời khách sáo của anh, cô cảm giác như có người đang lấy dao cứa vào lòng mình, từng nhát, từng nhát một, đau đến nghẹn thở. Thì ra anh vẫn nhớ tất cả! Nhớ cô thích gối ôm hình bướm, nhớ cô từng đe dọa: “Nếu không thấy gối trong xe thì anh chết với em!” Nhớ loại khăn giấy cô thích dùng, vì cảm giác khi dùng hết như đang được bàn tay của mẹ âu yếm vuốt ve. Nhớ cô thích mùi chanh, bởi nó khiến cho người ta thấy rất thư thái. Nhớ mỗi lần vừa đặt mình ngồi xuống ghế cô đều kêu đói, đòi ăn vặt. Mọi thứ, anh đều nhớ! Cô thầm hỏi: Tại sao? Cũng giống như trong cú điện thoại kia, anh đã từng hỏi. Thật ra là cô không dám, và không thể hỏi! Có nhiều thứ khi biết rõ rồi, người ta sẽ càng cảm thấy bị tổn thương. Những chuyện không thể quay đầu, thì có sao phải cố chấp níu lấy? HẾT CHƯƠNG 15./

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.

Đến lúc ấy, anh mới biết thì ra mình đã yêu cô không còn lối thoát.

Khi cả ba đến nơi thì đã trễ, Hình Lợi Phong quay sang giải thích rồi rít với mọi người: “Tại xe bị hư!” Anh thì ngồi đối diện cô qua chiếc bàn tròn trịa, tuy xa mà gần, tuy gần lại xa. Đồ ăn hôm nay rất phong phú, nhưng cô chẳng còn lòng dạ nào mà thưởng thức, cứ ngồi như thể đang bị hành xác trong nước sôi, lửa bỏng.

Chiếc bàn ăn hình chữ nhật màu gỗ nhạt nhà anh là sản phẩm của một thương hiệu nổi tiếng châu Âu. Mỗi ngày, trên chiếc bàn nho nhỏ ấy đều có ba món đồ ăn và một món canh đậm hương vị gia đình do dì Trương nấu. Hai người ngồi đối diện nhau cùng ăn. Thời gian cô cuộn mình trên ghế coi phim khá nhiều, vậy nên nhiều lần nghe được tiếng chìa khóa tra vào ổ, cô lại rón rén ra cửa, định hù cho anh giật mình. Lần đầu tiên, anh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn thông thả cởi áo khoác ngoài đưa cho cô rồi nhận lấy đôi dép cô đưa xỏ vào. Hôm ấy tâm trạng của anh rất tốt, cần quét sạch những món ăn trên bàn, không chừa lại chút gì. Về sau, nhiều lần cô mơ hồ cảm thấy anh cố ý xoay xoay, vặn vặn chìa khóa mãi mà chưa vào, dường như muốn đợi cô ra mở cửa. Ở nhà suốt ngày chẳng biết làm gì, nên cô coi mở cửa là một việc không tệ. Ít ra nó còn khiến cho cô cảm thấy mình còn hữu dụng, chưa phải một phế nhân. Trước đây, mỗi lần ăn cơm, bất luận là ở nhà hay ra ngoài ăn cùng đám bạn, anh đều gấp thức ăn cho cô. Anh biết cô thích món gì, nên lúc phẫu thuật, những món mà dì Trương nấu đều rất hợp khẩu vị.

Hình Lợi Phong rất phong độ, cũng hay quan tâm đến người khác. Ở bên anh, cô thấy rất bình yên, không cần phải lo suy tính đến chuyện tương lai, bởi tương lai nằm ngay trước mắt. Lúc này, anh đang gấp cá cho cô, tỉ mỉ gạn từng chiếc xương ra rồi mới đưa đĩa cá đến trước mặt cô. Hôm nay có người đi một mình, có người dẫn theo người nhà, tất cả chỉ lo ăn uống chuyện trò, không ai chú ý đến hai người bọn họ. Tuy vậy, cô lại có cảm giác gai gai như bị kim chích, chẳng cần ngăn đầu cũng biết là ánh mắt của người đối diện đang chiếu thẳng vào mình.

Cô cười với Hình Lợi Phong thay cho lời cảm ơn. Cá rất mềm, vừa bỏ vào miệng đã tan ra, ăn rất ngon nhưng không hiểu sao cô cảm thấy đắng đắng. Có lẽ nụ vị giác [cơ quan cảm thụ của vị giác, được phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị] của cô hỏng mất rồi! Nhìn sang Hình Lợi Phong, thấy anh đang nhìn cô như có ý hỏi ăn ngon không, cô gật đầu cười, ý nói ngon. Anh cũng đáp lại bằng một nụ cười. Hình Lợi Phong sở hữu một nụ cười rất thoải mái, lúc nào cũng lộ ra hàm răng đẹp, như mang theo mùa xuân tràn về.

Chợt “rắc”, có tiếng thủy tinh bị vỡ. Giám đốc Vu hốt hoảng kêu lên: “Tổng giám đốc, tay anh...” Tim cô thót lên, ngẩng đầu nhìn anh. Suốt buổi hôm nay, đây là lần thứ hai cô lướt ánh mắt về phía anh, nếu tính cả lần gặp bất ngờ ở đại sảnh.

Chiếc ly thủy tinh chân dài đang nằm gọn trên tay anh, vỡ thành từng mảnh, rượu loang lổ trên tấm khăn trải bàn màu trắng. Thủy tinh đâm vào tay anh, máu chảy ra không nhiều nhưng cũng đủ đến rợn người.

Vậy mà trông anh vẫn có vẻ đứng đưng như thể người bị thương là ai khác, chẳng liên quan gì đến mình. Bốn mắt gặp nhau, trong khoảnh khắc ấy cô thấy trong đôi mắt sâu thẳm của anh như có lửa lóe lên. Chưa đầy một giây cô đã quay đi – tất cả đã không còn liên quan gì đến mình nữa rồi, cần gì phải suy nghĩ nhiều cho mệt!

Nhân viên phục vụ đem băng gạc, thuốc sát trùng đến xử lý vết thương cho anh. Quản lý nhà hàng cũng vội vã chạy qua, cuống quýt hỏi han như thể chính ông ta là người gây lỗi. Mọi người cũng ngừng ăn, rồi rít bu lại hỏi thăm. Đám đông chen chúc, làm không khí ngột ngạt đến không thở nổi. Thỉnh thoảng nhìn sang, cô thấy máu vẫn chưa ngừng chảy, tuy vết thương không lớn nhưng cũng đủ khiến người ta thấy rùng mình. Không chịu nổi nữa, cô quay sang nói với Hình Lợi Phong: “Em đi toilet một lát!” rồi vội vàng bước ra ngoài như thể đang bị người truy đuổi.

Không khí ngoài hành lang cũng rất oi bức. Thực ra đó chỉ là do cảm nhận của cô, bởi ở nơi sang trọng như thế này, điều hòa nhiệt độ toàn loại cao cấp, nhiệt độ, độ ẩm đều ổn định, làm gì có chuyện ngột ngạt?

Cô vốc nước tạt vào mặt mình. Nước mùa đông rất giá, khiến cô tỉnh táo lại phần nào. Ngẩng đầu nhìn, trong gương phản chiếu một khuôn mặt rất bình tĩnh, rất thản nhiên, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng cô biết không thể tự dối lòng mình, cái cảm giác đau đớn lúc mới nhìn thấy anh, cảm giác hoảng loạn lúc nhìn thấy anh bị thương... sao có thể che giấu được! Thì ra mình đã động lòng rồi sao? Cô đứng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt đượm vẻ cô đơn của mình trong gương. Thì ra đây mới chính là mình – Triệu Tử Mặc!

Thoa một chút kem dưỡng ẩm và son môi, gương mặt đã sáng bừng trở lại. Chả trách người ta hay nói đồ trang điểm là bạn thân nhất của phụ nữ! Hít sâu vài cái, cô cố nặn ra một nụ cười. Bước ra ngoài, thấy anh đang tựa vào hành lang như đang đợi mình, cô vờ như không thấy, cứ đi thẳng. Anh kéo mạnh tay cô lại, mạnh đến nỗi cô thấy đau, cơn đau từ các dây thần kinh ở cổ tay truyền thẳng đến tim. Tử Mặc cúi đầu, nói: “Buông ra!” Cô không muốn có gì dính dáng đến anh nữa. Cô không thể, không dám, và không muốn!

Xung quanh thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng cười đùa ở phòng gần đó truyền ra. Hai người cứ lờ lờ kéo kéo trước toilet mãi như vậy, nếu chỉ một lát thì không sao, nhưng cứ kéo dài mãi nhất định sẽ có người quen thấy, thế là cô nghiêng rằng nói: “Giang Tu Nhân, anh buông tay ra cho tôi!” Anh ngẩn người, lặp lại: “Buông tay?” Nhìn cô lâu thật lâu, anh mới cười chua chát: “Anh buông em, còn ai có thể buông cho anh?” Cô lạnh lùng nhìn anh, cơn giận lên tới đỉnh điểm, cô dồn toàn lực hất tay anh ra. Anh vẫn nắm vô cùng chặt, như thể cả đời này cũng không muốn buông. Cô bật cười, ánh mắt anh mê mang như thể đang trong cơn say thuốc, mọi lời nói có lẽ chẳng lọt vào tai anh. Giọng nói lạnh như băng của cô cất lên, như gió mùa đông bắc đang thét gào ngoài kia: “Rốt cuộc anh không buông phải không?” Anh nhìn cô, kiên quyết nói: “Không buông!” Cô nhìn anh trừng trừng, lồng ngực phập phồng như đang cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được. “Bốp” một tiếng, trên mặt anh hằn đỏ dấu bàn tay.

Có người mở cửa, làm thanh âm bên trong phòng cũng theo đó mà truyền ra. Anh đưa mắt nhìn cô, chậm chậm buông tay. Tử Mặc hít một hơi sâu, chậm rãi bước đi. Trên hành lang, có người đi ngang qua cười gật đầu với cô, thì ra là người cùng đi ăn với bọn họ.

Trời đông giá rét, taxi làm ăn được mùa, vậy mà đứng mãi trước cửa nhà hàng vẫn chẳng thấy bóng dáng một chiếc taxi nào. Đột nhiên một chiếc xe màu đen đỗ xích trước mặt họ. Kính cửa xe hạ xuống, gương mặt tươi cười của giám đốc Vu hiện ra: “Tiểu Hình, lên xe đi! Hôm nay tôi làm tài xế, đưa các bạn về tận nhà.” Hình Lợi Phong ngại nên từ chối, nhưng anh giám đốc này vẫn cười ha ha: “Không sao, tiện đường mà. Trời lạnh thế này, cậu có đóng băng cũng chẳng sao, nhưng để bạn gái bị lạnh thì không tốt.” Thế là hai người lên xe. Mở cửa ra, thấy Giang Tu Nhân ngồi ngay ghế sau, Hình Lợi Phong cũng hơi ngạc nhiên. Sự nhớ tay anh bị thương, không thể lái xe về nhà, anh đành lên ngồi cạnh ghế tài xế rồi lễ độ hỏi thăm: “Giang tổng, vết thương của anh khá hơn chút nào chưa?” Anh chỉ cười cười, nhìn cô, lúc này đang ngồi sát ra bên ngoài như dán chặt vào cửa xe: “Không có gì đáng lo!”

Tiếng nhạc nhẹ nhàng lan tỏa khắp trong xe, bài hát “Thời gian bị lãng quên” của Thái Cẩm: “Ai đang gõ cửa, ai đang gây đàn, thời gian bị lãng quên, dần dần khiến lòng em dậy sóng...” Điệu nhạc êm ái từ nhẹ nhàng dần trở nên mãnh liệt, thời gian lúc này như ngừng trôi. Giọng ca phảng phất, uyển chuyển của Thái Cẩm như một chén rượu lâu năm, càng ủ lâu càng thơm, gợi lên những tiếng lòng xưa cũ, vừa mang chút lãng mạn cổ điển, lại nhuốm một mối sầu khôn nguôi.

Tuy cố ngồi thật xa, nhưng cô vẫn ngửi được thứ mùi thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Đó là mùi thuốc lá quện lẫn với mùi cơ thể, là thứ mùi riêng của anh mà cô vô cùng quen thuộc, quen đến mức có một khoảng thời gian phải nghe thấy nó cô mới có thể ngủ yên. Hóa ra cô vẫn chưa quên được ...

Ráng chiều hắt vào cửa sổ, Tử Mặc trầm ngâm nhìn dòng xe như nước chảy từng chiếc một lướt qua. Thời gian cứ thế trôi đi, đến lúc xe dừng lại, cô mới định thần nhìn kỹ, ra là đến nhà của Hình Lợi Phong. Dù chưa từng vào đó, nhưng cũng đã đi ngang qua rất nhiều lần nên cô biết. Hình Lợi Phong cảm ơn giám đốc Vu rồi quay đầu chào Giang Tu Nhân. Tử Mặc bối rối, giờ Hình Lợi Phong phải xuống xe rồi, như vậy có nghĩa là đoạn đường tiếp theo chỉ còn lại mỗi hai người. Cô không muốn đối mặt với anh, đến cả ngồi như bây giờ cũng đã cảm thấy khó rồi, thế là cô nói với giám đốc Vu: “Cảm ơn anh nhiều nhé, chúng tôi xuống xe ở đây thôi.” Không thèm nhìn khuôn mặt đang tái lại của anh, cô đóng cửa xe, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.

Hình Lợi Phong cười đề nghị: “Em có muốn lên làm một ly cà phê không?” Cô nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu: “Được.” Từ cuộc trò chuyện với Hình Lợi Phong, cô mới biết đây là cư xá do công ty của anh xây dựng, do nằm ở vị trí tốt nên bán với giá rất cao. Vì Hình Lợi Phong là nhân viên của công ty nên được hưởng chiết khấu đặc biệt. Phòng anh nằm trên lầu bốn, diện tích không lớn nhưng được thiết kế rất hợp lý. Ngồi một lúc nghe anh nói – chủ yếu từ trước đến giờ vẫn là anh nói và cô nghe – thỉnh thoảng cái tên Giang Tu Nhân lại được nhắc đến với sự nể phục, mà mỗi lần như vậy, Hình Lợi Phong lại như thể dò trúng đài: “Em đừng nghĩ anh Giang còn trẻ mà coi nhẹ, anh ấy bản lĩnh lắm. Tuy nói là dựa vào xuất thân, nhưng đa số con ông này bà kia toàn ăn bám gia đình thôi, có mấy ai được như sếp đâu. Bây giờ nghe nói anh ấy còn đầu tư cả vào xăng dầu, ngân hàng, đài truyền hình nữa. Ít khi anh thấy sếp tới công ty lắm, anh ấy chỉ xuất hiện trong những cuộc họp quan trọng thôi.” Cô nghe rất chăm chú, một từ cũng không bỏ sót. Đưa ly cà phê lên môi uống vài ngụm, cô thầm nghĩ: thế là đêm nay lại mất ngủ rồi.

Lúc ngồi taxi về đến nhà đã hơn mười một giờ, có lẽ là vì uống cà phê nên cô rất tỉnh táo, không hề thấy buồn ngủ. Đang tìm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, đột nhiên cô nghe giọng anh lạnh lùng cất lên: “Về sớm vậy à?” Cô xoay người nhìn nhưng không nhìn thấy rõ vẻ mặt anh, bởi anh đang đứng ở chỗ tối.

Cửa mở ra, cô bước vào, định đóng lại thì cửa đã bị chân anh chặn. Lửa giận đầy ứ một bụng, cô đóng sầm cửa lại: “Giang Tu Nhân, rốt cuộc anh muốn gì?” Cô đã diễn theo kịch bản anh mong muốn rồi, không khóc, không nháo, cũng chẳng làm ầm lên, anh còn muốn gì nữa? Chẳng phải sách và TV đều nói khi đã chán chê rồi, những kẻ trắng gió sẽ chẳng thèm ngó ngang gì đến người tình cũ nữa sao? Vậy là sách nói sai, TV cũng sai nốt!

Phạm tất cả những gì thuộc về cô, bất kỳ lớn hay nhỏ, cô đều dọn đi hết, chẳng để lại cái gì như thể cô chưa từng ở nhà anh, chưa từng để lại dấu vết trong lòng anh, chưa từng có những đêm cuồng nhiệt, chưa từng sẽ chia đắng cay ngọt bùi, chưa từng thân mật ngủ chung... Tất cả đều đã biến mất – tất cả những gì có thể gọi cho anh nhớ về cô. Khi lòng đã quyết thì đến cả những ký ức cũng ra đi, chỉ còn duy nhất một thứ, đó là chiếc chìa khóa mà cô để lại trên bàn trà. Cô làm như vậy là muốn cắt đứt triệt để mọi thứ.

Đến lúc ấy, anh mới biết thì ra mình đã yêu cô không còn lối thoát. Nhưng yêu ở điểm nào, và yêu từ bao giờ, anh cũng chẳng biết. Mới đầu, sự bất cần của cô đã khơi dậy hứng thú trong anh, nên anh bắt đầu để ý cô, nhưng chỉ coi đó thuần túy là một cuộc chơi. Cứ nghĩ rằng chỉ cần ở chung, cô sẽ mất đi sức hút đối với mình, nhưng rốt cuộc anh lại say cô như say thuốc, mọi phòng tuyến trong anh đều tan rã. Tử Mặc thì lại vô tâm, chỉ cần anh đi công tác một cái là cô liền trở về nhà mình, nơi cô thuộc về, nơi là cả thế giới, là vũ trụ thu nhỏ đối với cô. Lần trước, mới đi công tác ở Thẩm Quyển về, anh liền chạy thẳng tới nhà cô. Không có chìa khóa nên đành gà gặt trong xe chờ cô. Vậy mà cô lại đi tới nửa đêm, lúc về người sắc mùi rượu lẫn khói thuốc. Bực hơn là cô lại được một gã đàn ông đưa về, hai người còn ở trên xe “tình tình ý ý” một hồi lâu mới chịu xuống. Chẳng bao giờ cô ngon ngọt với anh được nữa lời, chỉ cần anh cầu nhàu một câu là cô liền nói lời lạnh nhạt. Xưa nay toàn người khác nhân nhượng mình, lần đầu gặp chuyện này nên anh tức không chịu nổi, đóng sầm cửa phòng tắm ra ngoài. Khoảng thời gian ấy, công trình xây dựng ở Thẩm Quyển lại gặp lúc rối ren, thế là anh thừa dịp này cố ý bỏ rơi cô. Vậy mà cô cũng chẳng thêm chủ động gọi điện.

Hôm ấy lúc cô gọi điện, anh đang chủ trì một cuộc họp sớm nên không thể bắt máy. Lúc tan họp, mở điện thoại ra thấy số của cô, anh mừng như điên. Gọi lại, thấy một người xa lạ bắt máy, nói cô đang phẫu thuật,

thế là anh chẳng thiết hợp hành gì nữa, vội vội vàng vàng lên chuyên cơ bay về Bắc Kinh.

Có lúc quá đắm say, anh vẫn chỉ nghĩ là chơi chưa đủ nên chưa thấy chán. Khác với đám phụ nữ lờ lợt mà anh từng quan hệ, cô chẳng ham kim tiền vật chất. Thế là anh cứ để mọi chuyện tiếp diễn, thử xem đến tận cùng là cô muốn cái gì. Cho đến khi cô mua áo cho anh... Có một ngày mặc chiếc áo đó đi liên hoan cùng đám bạn, bị một gã sơ ý đổ rượu vào, anh đã nổi sùng lên, khiến đám bạn mắt tròn mắt dẹt. Lúc ấy anh mới biết, thì ra mình đã chìm đắm quá sâu rồi.

HẾT CHƯƠNG 16./

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Rốt cuộc hai người là như thế nào đây?

Khi Tử Mặc nổi giận, đôi mắt cô loang loáng, long lanh như nhúng nước, cặp chân mày cau lại vẻ không thể chịu đựng được. Thấy bộ dạng đó, anh bật cười, đây mới thật sự là Triệu Tử Mặc mà anh biết. Đắm đắm nhìn cô một hồi lâu, anh thì thầm lặp lại: “Anh muốn gì à?” Thực ra bản thân mình muốn gì, anh cũng chẳng biết. Xưa nay anh quen nắm mọi chuyện trong tay, chuyện tình cảm cũng không ngoại lệ. Từ trước đến giờ, người chủ động cắt đứt luôn luôn là anh, vậy mà hôm đó ở trên xe, cô lại lạnh lùng nói chia tay khiến anh cảm thấy rất mất mặt. Lời đoạn tuyệt của cô làm cơn giận dữ bùng lên trong anh – Ra thế! Ra là anh cũng chỉ là một thứ đồ chơi trong tay cô mà thôi! Chưa bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra, cho nên anh quay đầu, lần đầu tiên trong đời, lần độc nhất vô nhị, lần vô tiền khoáng hậu. Anh làm bộ như cô chưa từng thốt ra những lời ấy, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, anh vẫn muốn tiếp tục. Giờ nghĩ lại, phải chăng lúc ấy anh đã yêu cô? Hay là từ một lúc nào đó khác? Đạo gần đây, anh trăn trở mãi về điều này, nhưng câu hỏi ấy vẫn chưa có lời giải đáp. Lần đầu gặp mặt? Không, cô quá bình thường, mà anh thì luôn bị vây quanh bởi người đẹp, nên không có khả năng này. Về thanh tú nhẹ nhàng cộng với cách ăn mặc khá bảo thủ của cô thật sự bị chìm khuất giữa đám người son phấn hoa lệ kia. Lần chơi mạt chược? Lần ấy anh hơi cảm thấy bất ngờ, vì chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào lại đi trả tiền cho mình, hơn nữa số tiền ấy với anh cũng chẳng đáng kể gì. Sau đó quan hệ phát sinh, anh thấy cũng chẳng có gì đặc biệt, có điều kỹ thuật của cô kém chưa từng thấy. Bây giờ vô tình nghĩ đến, anh mới mơ hồ nghĩ có lẽ đó là lần đầu tiên của cô, nhưng nghĩ lại, xã hội hiện nay, chuyện tình một đêm phổ biến như ăn cơm bữa, thế là anh xóa ngay ý nghĩ này.

Có lẽ rung động bắt đầu từ bữa cơm đầu tiên cô nấu cho anh. Trước kia, anh chưa từng được ai nấu cho ăn như vậy. Từ nhỏ đến lớn, những bữa ăn của anh đều do đầu bếp phụ trách. Hôm ấy, ngồi xem tin tức trên kênh CCTV ở phòng khách, anh nhìn thấy dáng vẻ cặm cụi của cô qua cánh cửa kính mờ nối giữa phòng khách và bếp. Trong chiếc Tshirt dài và chiếc quần lửng dài đến gối, trông cô không khác gì một sinh viên đại học, tuy dáng người không cao nhưng đầy đặn, khác xa với đám phụ nữ lờ lợt thường bu quanh anh. Chỉ trong thoáng chốc, đồ ăn đã xong xuôi, những món rất bình thường: cá rán, trứng tráng, canh nấm, nhưng lại rất thơm ngon và đẹp mắt. Lòng anh bất giác dịu lại, nhớ đến hồi còn bé cùng ăn cơm với bà, được bà gấp mắt cá cho. Cảm thấy vô cùng ngon miệng, anh ăn hết sạch. Mỗi quan hệ của hai người như một sợi dây leo mong manh, bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt. Cô chẳng bao giờ chủ động liên lạc, như thể với cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Anh từng thăm dò qua Vu Phính Đình, biết cô từ trước đến giờ chưa từng có quan hệ với đàn ông, vả lại anh qua nhà cô rất thường xuyên, để lại nhiều đồ đạc bên đó. Nếu cô có người tình khác, đoạn tuyệt cũng là chuyện không thể.

Cô lạnh lùng nhìn anh. Hơn hai tháng rồi, cô chưa bao giờ nghĩ mình còn có thể gặp anh ngay trước cửa nhà mình. Những tháng ngày đã qua lại ùa về ngay trước mắt. Ánh đèn hắt vào mặt anh, soi rõ vẻ khắc khổ, tiêu tụy. Thường ngày anh tràn đầy sức sống, vậy mà giờ đây vẻ mặt anh lại ngập đầy vẻ lẻ loi, bất

lực. Hai người đứng im như thể đang lâm trận, địch không động ta cũng không động. Cô khẽ nở một nụ cười giễu cợt, quyết định để anh vào nhà, cùng tìm một lối thoát cho cả hai: “Anh Giang, nếu anh có lời muốn nói, hãy nói một lần này cho rõ ràng dứt khoát. Anh bận rộn nhiều việc, mà tôi cũng không rảnh, đừng lãng phí thời gian của nhau.”

Anh liếc cô một cái rồi bước vào nhà. Bên trong không thay đổi nhiều, nhưng trên bàn trà, chỗ ngày trước anh hay để mấy tạp chí kinh tế, bây giờ đã trống trơn. Đôi dép lê đặt trước cửa cũng đã không còn. Anh nhớ đó là một đôi dép màu lam, xanh như sóng biển. Đôi của cô cũng cùng một cặp với anh, màu vàng, có hai con bướm sắc sỡ. Cô luôn luôn chung tình với bướm, đó dường như không phải một sở thích đơn thuần nữa, mà là một niềm đam mê.

Giờ anh có thể nói gì đây? Xin cô tha thứ? Anh hiểu lòng kiêu hãnh của cô, tự ái của cô cũng chẳng thua kém gì mình. Nếu cô là người ham vật chất thì đã sớm đòi hỏi anh bằng mọi giá rồi. Anh đã nghe ở đâu đó một câu chuyện cười, từ rất lâu rồi, nhưng giờ đây đột nhiên nó lại hiện lên rõ mồn một: có ba người bị tống vào tù ba năm, quản lý nhà tù cho phép mỗi người có một yêu cầu. Người Mỹ thích hút xì gà, nên anh ta đòi ba hộp xì gà. Người Pháp lãng mạn, muốn một cô gái xinh đẹp vào bầu bạn. Nhưng người Do Thái thì lại yêu cầu một chiếc điện thoại để liên lạc với người bên ngoài. Ba năm sau, người đầu tiên ra tù là người Mỹ, miệng, mũi nhét đầy xì gà, anh ta la to lên: “Cho tôi lửa, cho tôi lửa!” Thì ra anh ta quên muốn hút thuốc phải cần có lửa. Người ra tiếp theo là người Pháp, trong tay anh ta ôm một đứa bé, cô gái xinh đẹp cũng dắt tay một đứa bé, và trong bụng cô còn có một sinh mạng nữa. Người ra cuối cùng là anh chàng Do Thái, anh ta nắm chặt tay người quản lý nhà tù, chân thành nói: “Ba năm nay tôi đều liên lạc với bên ngoài, nên việc kinh doanh không những không bị ngưng trệ mà còn tăng lên 200%. Để tỏ lòng biết ơn, tôi xin tặng anh một chiếc Lamborghini !”

Khi nghe câu chuyện ấy, anh chỉ cười cho qua. Giờ đây mới thấm thía, thì ra cuộc sống là do sự lựa chọn của chính mình quyết định. Cuộc sống hôm nay được quyết định bởi lựa chọn trong quá khứ, mà lựa chọn hôm nay lại quyết định tương lai. Kết cục hôm nay của hai người là do chính anh tạo ra. Anh đã từng suy tính đến mọi khả năng, nhưng lại đánh giá sai lầm tình cảm của mình. Hôm đó anh biết rõ cô sẽ về sớm, vì đã sắp xếp để Tôn Bình Hoa dàn cảnh, xem cô sẽ phản ứng như thế nào, có làm âm lên hay không. Với quan hệ giữa bọn họ lúc đó, cô có đủ tư cách hỏi anh một câu tại sao, nhưng bất luận cô sẽ phản ứng như thế nào, anh cũng đã định sẽ chấm dứt, vì không muốn tiếp tục chui xuống cái động không đáy, không muốn tiếp tục đi con đường mù mịt như thể đang lơ lửng vô trọng lực giữa không gian, đầy hoảng loạn, hoang mang như vậy.

Nhưng phản ứng của cô chẳng như những gì anh mong đợi, thậm chí đến cả kinh ngạc cũng chỉ có chút ít, cô bình tĩnh như một người ngoài cuộc đang xem kịch, mà kịch hết thì người xem cũng chẳng có lý do gì lưu luyến sân khấu. Trước giờ, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, anh tin lần này cũng không ngoại lệ, tin rằng cô cũng chẳng có ý nghĩa gì với mình như bất kỳ người phụ nữ nào trước đây, nên sau khi phát giác mình quá để tâm đến cô như nghiện thuốc, anh đã đưa ra quyết định này. Nhưng bây giờ anh hối hận, thực sự rất hối hận.

Nhìn cô bình tĩnh bước đi, tim anh lại lưu luyến. Từng đường cong của tấm lưng yếu điệu ấy quen thuộc đến mức không cần nhìn anh cũng có thể phác họa lại. Mỗi nửa đêm thẳng thốt tỉnh mộng, thứ đầu tiên thoáng hiện ra trong tâm tưởng là bóng lưng cô, anh lại thấy xót xa. Mỗi lần nhắc điện thoại lên, anh lại thuận tay bấm số của cô. Nhưng anh tin rằng mình có thể từ bỏ, có thể dứt ra khỏi cơn nghiện này, vì với anh không gì là không thể, nên anh cố kiên trì, kiên trì. Đến khi kiên trì không nổi nữa, anh lại tự nhủ: đi quan tâm bạn gái cũ, chắc cũng chẳng có chuyện gì to tát. Thế là anh gọi điện.. Cô nhắc máy, khách sáo nói: “Xin chào!” Nghe thấy hai chữ ngắn gọn này, anh mới phát giác mọi chuyện đã không còn như xưa nữa rồi. Thời gian hai người còn ở bên nhau, chẳng bao giờ cô nói hai từ đầy khách sáo này mỗi lần nghe điện thoại. Sẽ chẳng bao giờ cô nổi giận với anh, làm nũng với anh nữa rồi, bởi vì giờ đây đối với cô, anh cũng chỉ là một người bình thường như bao con người khác. Lúc một người không vui, sẽ tìm người thân thiết nhất với mình để trút hết nỗi niềm, chứ có ai tìm một người bình thường để làm chuyện ấy đâu?

Anh hoang mang, anh bối rối. Cảm giác ấy giống như bị cả thế giới bỏ rơi, tim quặn thắt đến nghẹn thở. Cô bước vào phòng ngủ, chưa đầy một phút đã trở ra, trên tay ôm một thùng giấy, đặt xuống nền nhà rồi ra mở cửa, nhìn anh: “Đây là đồ của anh, tôi đã định vứt đi nhưng quá giá trị nên không dám. Nếu không có chuyện gì nữa, thì anh mang đi đi, thời gian không còn sớm nữa.” Cô đang đuổi khách, điều này không

phải anh không biết, nhưng cách nói quá mức bình tĩnh của cô khiến anh tự hỏi: liệu cô có từng có chút xúu tình cảm nào với mình không?

Vừa nhìn cô, anh vừa bước từng bước một tới. Cô nhìn sang chỗ khác, không muốn mắt đối mắt với anh. Chiếc thùng đó chứa đồ đạc của anh. Trong những tháng ngày đau đớn, cô đã từng vuốt ve chúng, sau khi hồi phục tinh thần, cô xử lý chúng như trấn áp tình cảm dĩ vãng của mình – bỏ vào trong thùng, nhét vào dưới gầm giường, không muốn thấy chúng nữa. Lòng cô phẳng lặng như mặt hồ sau cơn bão tố, tuy ngơ ngẩn, tuy chết lặng, tuy nguội lạnh, nhưng vẫn tĩnh lặng dị thường.

Đêm đã rất khuya, càng khuya càng yên tĩnh như chính đáy lòng. Ngoài trời đã tối đen. Lần này anh đi, là thực sự đi ra khỏi cuộc đời cô. Tuy chưa từng nghĩ tới sẽ có một kết cục tốt đẹp, nhưng lòng vẫn không tránh khỏi dằng cay, chua chát. Anh nhìn cô, vẻ kiên quyết hiển lộ trên nét mặt. Thì ra anh đã mất cô thật rồi! Không thể! Tuyệt đối không thể! Anh mãnh liệt ôm lấy cô. Qua lớp áo lông thật dày, anh vẫn nhận ra vẻ hao gầy của cô, tấm lưng mảnh khảnh kia không đủ một vòng ôm. Không đợi cô kịp la lên, anh đã cúi đầu xuống, hôn cô. Hơi thở anh thoang thoảng mùi thuốc lá. Răng môi quăn quýt say sưa hết như thuở nào, như thể hai người chưa từng tách biệt. Gió lạnh như băng đột ngột ủa vào, khiến cô tỉnh táo trở lại. Anh đang làm cái gì thế này? Cô ra sức cắn môi anh. Rất đau, nhưng anh không chịu buông, vẫn ôm lấy cô thật chặt. Cô vùng vẫy, đẩy anh, cắn anh, nhưng anh càng ôm chặt hơn, hơi thở trở nên hỗn loạn. Nụ hôn cướp bóc của anh triệt tiêu mọi kháng cự. Đến khi cô sắp không thở nổi nữa, anh mới chịu buông ra. Cô thở hổn hển, chân tay không còn chút sức lực nào. Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt cuồng loạn. Trong cơn giận dữ, cô gơ tay cho anh một cái tát. “Bốp” một tiếng, mặt anh in hằn dấu tay. Dùng hết toàn lực, nhưng anh không hề né tránh, khiến cô thấy lòng đau như xé, miệng đắng như ăn hoàng liên. Ngón tay đã lạnh băng, nhưng vẫn cảm giác được sự ấm nóng trên mặt anh. Chỉ trong một buổi tối, cô đã cho anh hai cái tát! Rốt cuộc hai người là như thế nào đây?

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Mười rưỡi sáng, thời điểm bận rộn trong ngày. Một cô nhân viên cửa hàng hoa cột tóc đuôi ngựa, mặc áo Tshirt trắng ôm một bó hồng lam rất to bước vào phòng. Trầm Tiểu Giai ngược đầu lên, hai tay cầm xấp giấy tờ đang làm dở, không quên trêu chọc cô: “Tử Mặc, hoa của chị đến rồi kìa!” Liên tục mấy tuần nay, ngày nào cũng có hoa đưa tới, phòng làm việc của cô sắp trở thành cửa hàng hoa đến nơi. Bây giờ chỉ cần có người mang hoa vào công ty, liền biết ngay người nhận là ai. Mỗi bó luôn luôn có 15 đóa, Trầm Tiểu Giai tra tìm ý nghĩa trên mạng, nói điều đó tượng trưng cho lời xin lỗi. Hai chữ xin lỗi nghe thật đơn giản, nhưng với hai người, lại chứa sức nặng ngàn cân. Khi lòng đã lặng sóng, nói thật ra cô cũng không cảm thấy anh có lỗi gì với mình, vì giữa họ đâu có bất kỳ hứa hẹn hay ràng buộc nào. Nếu là người yêu, gặp phải tình huống như vậy, có lẽ sẽ nổi điên lên, sẽ khóc lóc ầm ĩ, thậm chí có thể gây sự, nhất là sẽ hỏi cho rõ ràng xem tại sao. Nhưng bọn họ không phải là gì của nhau, nói trắng ra quan hệ giữa hai người chỉ phát triển từ một đêm tình, hai bên đều có không gian riêng, đều có con đường riêng của mình. Thực ra nếu anh mặt đối mặt, nói thẳng với cô: “Chúng ta chấm dứt!” thì kết quả cũng chẳng khác gì bây giờ. Nên bất luận anh chọn cách nào, cũng đều đặt dấu chấm hết cho quan hệ của bọn họ.

Trên mặt trận tình cảm, công thành chiếm đất chưa chắc đã là thắng, mấu chốt là sau đó người trong cuộc không hối hận, mà nếu có thể thực sự không hối hận, cũng coi như mình đã dứt khoát với chính mình. Nhìn lại con đường cả hai từng đi qua, thấy nó đã phủ đầy bụi. Mọi thứ đã lùi xa, giờ chỉ còn là một thời hoa mộng đọng lại trong ký ức mà thôi.

Trầm Tiểu Giai luôn an ủi: “Cái cũ không đi, sao cái mới đến được! Chị nghĩ coi, không thay những cái cũ, làm sao có thời đại mới bây giờ?” Câu nói ấy chọc Tử Mặc cười, nhưng cô thấy rất đúng. Trưởng thành rồi,

cũng đã đến lúc phải nghĩ đến những lời mẹ nói mà lo sắp xếp kế hoạch cho tương lai. Chung quy thì con người ta sống cũng cần phải biết thực tế một chút.

Có lẽ Hình Lợi Phong cũng nhận thấy dạo này tinh thần cô xuống dốc, nên rất năng diện thoại đến, rồi hẹn đi ăn. Khi cô đơn, con người ta rất cần có một ai đó bên cạnh, dẫu chỉ là bạn bè bình thường. Hai người vào một quán lẩu, gọi rất nhiều đồ ăn, bỏ vào nồi canh nóng. Chồng cầm, nhìn bọt nước sôi lăn tăn trong nồi, hơi nước bốc nghi ngút trong không khí, cô chợt thấy lòng ấm lên. Thịt dê, heo viên, rau chân vịt quay cuống trong nồi canh, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thấy thèm chảy nước miếng. Lâu lắm rồi mới có cảm giác muốn ăn, cô cầm đũa, cười với Hình Lợi Phong: “Chiến đấu thôi!” Thế rồi cứ như là có người đang tranh ăn với mình, cô tấn công dồn dập vào mục tiêu. Ăn được nửa chừng, Hình Lợi Phong nhấp một ngụm rượu, nhìn cô chăm chú hồi lâu rồi đột ngột cất tiếng, nghe rất chân thành: “Từ Mặc, hay là chúng ta hẹn hò thử xem?” Nửa viên thịt vừa mới cắn nghẹn bồng trong họng, nhả ra không được mà nuốt xuống cũng chẳng xong, chặt vật lắm cô mới nuốt xuống được, ngẩng đầu lên nhìn anh đầy ngạc nhiên: “Cái gì?”

Hình Lợi Phong nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chứa chan thành ý: “Làm bạn gái anh nhé!” Cuối cùng thì anh cũng đã nói ra. Trước giờ Hình Lợi Phong vẫn thường hẹn cô đi ăn, nhưng chưa bao giờ biểu lộ mình có ý với cô, hôm nay lại đột ngột nói như vậy, quả thực rất đúng với tính tình ăn ngay nói thẳng của anh.

Cô buông đũa, nghiêng đầu nhìn anh một lúc rồi cười hì hì: “Để em suy nghĩ!” Thực ra, Hình Lợi Phong là một sự lựa chọn tốt, nhà của hai người ở quê rất gần nhau, cũng coi như biết ngọn biết nguồn. Vả lại, anh tốt nghiệp đại học nhất nhì trong nước, công việc ổn định, lại đẹp trai, lịch sự. Quen nhau đã lâu, cô biết anh rất tốt, tiếc là thiếu cảm giác rung động của tình yêu, chỉ xem anh như một ông anh hàng xóm. Nhưng nói gì thì nói, cảm giác ấy cũng không thể giữ mãi suốt cả đời được.

Hình Lợi Phong cười: “Chẳng đúng đắn chút nào!” Nhìn cô nhú mắt húp canh, thỉnh thoảng lại lè lưỡi vì canh quá nóng, đáng yêu như một cô bé, anh nói tiếp: “Có anh là bạn trai cũng không tệ, em thử nghĩ nhé: một là có tài xế miễn phí đưa đón em đi làm. Hai là có một chân chạy việc, bạn gái mà có chuyện gì, anh nhất định sẽ chạy trước chạy sau không quản ngày đêm. Ba là có cu li miễn phí, sau này em có cái gì cần mang vác, cứ quăng cho anh là được. Bốn là có đầu bếp miễn phí. Năm là có máy rửa chén miễn phí...” Nghe anh nói, cô bật cười lớn: “Nghe cũng được đấy chứ!” Thì ra anh còn có thêm một ưu điểm là tính hài hước nữa! Anh cũng cười, nâng ly lên cụng với ly của cô: “Em cứ suy nghĩ đi. Đàn ông như anh bây giờ, có đốt đèn cũng chưa chắc đã tìm được đâu!” Cô vẫn cười giòn giã: “Em cũng không tốt như anh tưởng đâu, em là người rất ích kỷ đó nha!” Anh phì cười: “Em trả lời như vậy, có phải là tỏ vẻ đồng ý không?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, trầm ngâm một hồi rồi bỗng nhiên nở nụ cười rạng rỡ như hoa: “OK, em đồng ý!” Lại không quên nháy nháy mắt với anh: “Em đã cảnh báo trước rồi, đến lúc đó đừng có nói em gạt anh nha!”

Lúc về đến nhà đã hơn mười giờ, Hình Lợi Phong dừng xe ở lầu dưới rồi xuống mở cửa cho cô. Gió mùa đông bắc thét gào, mang theo cái lạnh thấu xương. Ẩn mình trong chiếc áo khoác dày, cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có lên nhà không?” Quen nhau đã lâu nhưng chưa bao giờ anh lên nhà cô, giờ đã nhận lời làm bạn gái người ta rồi, thì cũng phải phóng khoáng hơn một chút. Hình Lợi Phong cúi đầu cười: “Sao thế, rộng rãi mời anh lên như vậy, có phải trong nhà có bóng điện bị hư hay ống nước bị tắc không? Giờ thì thấy ưu điểm của bạn trai rồi chứ?” Lúc cười, trông anh rất đẹp, hàm răng trắng lấp lánh. Cô nghĩ ngay đến mẫu quảng cáo kem đánh răng: “Răng tốt, thân thể khỏe mạnh!” Ha ha ha, thật hài hước!

Trở về phòng, việc đầu tiên cô làm là bật TV, mở đến một kênh giải trí. Trên màn hình, một đám nghệ sĩ đang chọc cười khán giả. Nhà nhỏ có một cái lợi là chỉ cần bật TV lên, ở đâu, làm gì cũng có thể nghe được. Quăng áo khoác lên ghế, cô bước nhanh vào phòng tắm. Nước nóng từ vòi hoa sen ào ào xối xuống mặt, xuống người, mang lại một cảm giác thật thư thái, dễ chịu. Sữa tắm đã được thay bằng loại hương hoa nhài dịu dịu. Đã chia tay, là đoạn tuyệt hoàn toàn với mọi thứ của dĩ vãng, kể cả những thứ nhỏ nhặt nhất.

Bất chợt có tiếng chuông cửa vang lên, thanh âm nhạt nhòa giữa tiếng TV huyền ảo. Tự nhủ đã trễ như vậy rồi, chắc không có ai tìm mình, nên cô không để tâm, vẫn thong thả xả sạch bọt sữa tắm trên người. Xong xuôi, cô mặc bộ đồ ngủ bước ra ngoài, lấy khăn lau khô tóc. Đến phòng khách, phát giác tiếng chuông cửa quen thuộc vẫn vang lên không ngừng, cô ra cửa, tìm đập rón trong lồng ngực: “Ai đó?” Trễ thế này rồi, trong đầu cô chỉ hiện lên duy nhất một gương mặt. Quả nhiên, giọng anh từ ngoài cửa truyền vào, nghe có chút nôn nóng: “Anh đây, mở cửa nhanh một chút!”

Dĩ nhiên là cô không thể mở cửa, nên hai người cứ như đang giằng co, một người bên trong, một kẻ bên ngoài. Anh cứ bấm chuông liên hồi, tiếng chuông vốn dễ nghe, giờ đập thẳng vào tai như tiếng ồn mười mấy đề xi ben, khiến đầu cô muốn nổ tung. Từ Mặc thở dài, tắt TV, quay trở lại cửa, trầm giọng nói: “Giang Tu Nhân, chúng ta đã kết thúc rồi, cần gì phải làm như vậy chứ? Đến rồi đi dễ dàng không tốt hay sao?” Anh không đáp, cũng ngừng nhấn chuông. Không gian bốn bề lại trở nên yên lặng, có lẽ anh đã đi rồi. Với tính tình của anh, chắc chắn sẽ không dây dưa. Một lúc sau, cô từ từ mở cửa ra. Không ngờ anh vẫn còn đứng đó, nét mặt đầy đau khổ như đang bị giày vò. Cô vội vàng đóng cửa, nhưng anh đã nhanh tay ngăn lại, suýt nữa thì tay bị kẹp. Không thể nào đóng cửa được nữa, cô xoay người định chạy vào phòng ngủ, nhưng mới được vài bước đã bị anh ôm lại. Cô ra sức dùng nắm đấm với anh: “Giang Tu Nhân, buông tay ra ngay cho tôi!” Dĩ nhiên đời nào anh chịu buông, kéo cô thẳng vào phòng ngủ. Trong nháy mắt, cô đã bị anh ném lên giường, lưng chạm vào lớp chăn nệm êm ái. Anh cúi xuống, cả người cô ngợp trong hơi thở của anh. Những nụ hôn như mưa rào sau cơn bão, dồn dập trút xuống. Cô vùng vẫy không ngừng, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được sức mạnh của anh. Cô tránh ra đến đâu, anh áp sát ngay tới đó. Chiếc áo ngủ cô mặc, nút áo đã bị cởi ra gần hết, tay anh thuần thục luồn vào bên trong. Bàn tay lạnh như băng chạm vào da thịt ấm nóng của cô, lướt đến đâu cảm giác mê mê, tê dại lan ra đến đó. Có lẽ biết làm gì cũng vô ích, cả người cô mềm nhũn xuống, mặc anh làm gì thì làm, lòng tràn ngập tức giận lẫn tức tưởi. Cuối cùng, không thể khắc chế được nữa, những giọt lệ thi nhau nhỏ xuống. Nghe được tiếng khóc nghẹn ngào của cô, anh sững lại, dần dần buông lỏng cô ra, nhưng vẫn nằm phía trên cô, mặt ngập tràn vẻ có lỗi, lại lan tỏa một niềm vui..

Tay anh dịu dàng vuốt ve, lau đi nước mắt trên má cô, nhưng càng lau, nước mắt của cô lại càng tuôn mãnh liệt như nước mưa tích tụ hàng ngàn năm. Anh quỳnh lên, dỗ dành: “Mặc Mặc, đừng khóc nữa! Là anh không tốt, em đánh anh là được rồi, đừng khóc!” rồi cầm tay cô lên, ra sức vỗ vào mặt mình. Nhưng cô vẫn cảm thấy rất tức tưởi, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Anh cúi xuống hôn cô mê mải, như muốn xóa sạch đi những giọt nước mắt đang mằn mằn thấm vào đầu lưỡi mình. Ôm cô thật chặt, cảm giác nước mắt thấm ướt áo mình, anh cúi đầu ngửi mùi thơm trên tóc cô, lòng xót xa: “Đừng khóc nữa, cũng tại anh không tốt!” Một hồi lâu sau, cơn nức nở của cô mới tạm ngưng. Giọng anh trầm trầm: “Mặc Mặc, là anh không tốt, anh không tốt! Anh biết lỗi rồi, tha thứ cho anh lần này có được không?” Lần đầu tiên trong đời mở miệng cầu xin người khác, nhưng anh không hối hận, ai bảo anh đáng đời. Cô không nói gì, hơi thở dần dần ổn định. Anh cũng không dám lơ đãng nữa, chỉ nằm yên ôm lấy cô. Với anh bây giờ, như vậy đã là một hạnh phúc không dễ gì mà có rồi.

Từ Mặc giãy dụa định đứng dậy, nhưng lại bị anh giữ rịt lấy. Cô nhẹ giọng nói: “Em muốn đi rửa mặt.” Mới khóc xong, giọng của cô vẫn còn nghẹn ngào. Lúc này, anh mới chịu buông cô ra. Rửa mặt xong, cả người nhẹ nhõm hẳn. Cô đi rót một ly nước, uống một hơi cạn sạch rồi mới trở lại phòng ngủ. Anh vẫn nằm trên giường, nghiêng nhiên như những ngày hai người còn bên nhau. Ngồi lại trên ghế, cô cố tránh xa chiếc giường, nhìn anh: “Giang Tu Nhân, chúng ta cần phải nói chuyện!” Anh cười mệt mỏi, đem gối đặt sau gáy. Râu anh mọc lởm chởm trên cằm, hằn sâu vẻ hốc hác, đôi mắt nhắm nghiền. Cô hạ tầm mắt, từ tốn nói: “Chúng ta không thể tiếp tục như thế này được. Đã chia tay rồi, không phải sao? Anh sẽ có một tình nhân khác thay thế vị trí của em, sẽ quên em nhanh thôi.” Mùi thơm dịu dàng như gió mùa xuân của cô còn ở trên giường, vẫn vút trong khứu giác của anh, khiến anh lơ mơ sắp chìm vào giấc ngủ. Nhưng những lời cô nói như một gáo nước lạnh, khiến anh mở mắt, nhìn cô đăm đăm. Đang cúi đầu, nên cô không thấy điều đó, tiếp tục nói: “Hơn nữa em cũng sẽ có bạn trai mới. Em cũng chỉ là một người bình thường, cũng phải yêu đương, kết hôn, sinh con như người ta. Còn anh thì khác, bây giờ mình không chia tay, sau này cũng phải làm thế, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!”

Anh vẫn nhìn cô chăm chăm, nghe từng từ cô nói, tưởng tượng ra viễn cảnh đó, tim anh quặn đau đến không thở nổi. Anh biết cô đã quyết tâm chia tay. Sợ cô tức giận, không dám xuất hiện trước mặt cô, mỗi ngày anh đều tặng hoa, nhắn tin xin cô tha thứ. Ngày nào anh cũng đậu xe dưới lầu nhà cô, như một gã ngốc ngơ ngác nhìn mãi cho đến khi đèn nhà cô phụt tắt. Hôm nay anh đã thấy Hình Lợi Phong đưa cô về. Thực ra anh đã gặp cảnh tượng đó rất nhiều lần, nhưng lần này thì khác. Hai người cười cười nói nói trong xe, lúc cô xuống xe, Hình Lợi Phong còn hôn lên trán cô, sau đó mới để cho cô về phòng. Anh ta vẫn đứng đó nhìn đèn nhà cô sáng lên mới chịu lái xe đi. Nếu cô để cho anh ta hôn, có nghĩa là tình cảm hai người họ cũng phát triển. Tuy anh và cô bắt đầu từ một tình huống rất cởi mở, nhưng anh vẫn biết cô bảo thủ từ tận trong xương tủy. Bình thường quá lắm là cô chỉ mặc vài bộ đồ hở ra cánh tay, không bao giờ để lộ

ngực hay lưng, đến cả đồ ngủ cũng thế: Tshirt dài, kín từ đầu đến chân. Nhìn cảnh đó, anh chỉ biết ngồi thần trong xe, điều thuốc đang cháy dở dí vào ngón tay từ lúc nào cũng không có cảm giác. Lòng rồi đặc như cháo quánh, lúc lấy lại tinh thần, anh vội vàng lao lên lầu.

Chậm rãi rời giường, anh bước đến ngồi trước mặt cô. Tay ôm eo cô, đầu tựa vào đùi cô, anh lẩm bẩm như người mê sảng: “Mặc Mặc, em không muốn như thế này à? Em tha thứ cho anh lần này, một lần này thôi, có được không?” Cảm giác có một thứ gì đó lạnh buốt chảy xuống, nhanh chóng loang ra lớp quần áo, ẩm ướt dán chặt vào da thịt mình, lòng cô quặn thắt. (Chỗ này là nước mắt của anh) Bao nhiêu ngày tháng ấy, giờ đây đã trở thành dĩ vãng. Từ khi ra trường tới nay, mỗi ngày đi làm tám tiếng, cô luôn nghĩ đến một đoạn văn của một tác gia: “Chiều muộn trở về, thấy cảnh người bên đường thân mật với nhau, đành cố lơ đi. Nhưng mỗi lần thấy một đôi tay trong tay xách một bó rau, một con cá từ chợ bước ra, lòng không khỏi đau xót, thì ra hương vị của cái gọi là thiên trường địa cửu gói trọn trong một bữa canh, một bữa cá lại khó diễn tả thành lời đến thế! Đôi người yêu quần quýt ấy biết đâu sẽ chia tay ngay trong tối nay, nhưng giờ này, khắc này, họ đã có với nhau biết bao ân tình sớm tối.”

Nghe sống mũi cay cay, trong mắt hình như có gì đó lại vừa rơi xuống, cô thầm thở dài, sao mình nhiều nước mắt thế này! Hít sâu một hơi, cô quay đầu, cắn chặt răng mới có thể gằn từng chữ rành rọt: “Không! Em không thể tha thứ cho anh! Anh đi đi! Em không bao giờ muốn gặp anh nữa!”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Hóa ra cô cũng có thể dẫn lòng mình mà kiên quyết được đến thế! Từ khoảnh khắc anh xoay lưng lặng lẽ bước đi, lòng cô chết lặng, mọi cảm giác đều đã tê liệt. Bây giờ thì cô đã biết, chết lặng chính là một cách nói khác của đau vô cùng tận. Cô co mình trong chăn, nơi ấy còn lưu lại mùi của anh, mùi thuốc lá lán lạt, nhưng lại như hun rất mật mảy. Nước mắt bắt giắc là chã tuôn rơi. Giờ đây, cô cũng chẳng còn sức lực để lau đi, đành để chúng mặc sức tung hoành. Đã từng nghĩ đến việc tha thứ cho anh, nhưng tha thứ rồi thì sao? Sẽ lại tái phạm mà thôi!

Thật ra cô không gạt Hình Lợi Phong khi nói mình ích kỷ. Cô yêu Giang Tu Nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không cho anh biết, bởi cô không chấp nhận chia sẻ người mình yêu với người khác. Trước đây chưa yêu thì có thể, nhưng bây giờ thì khác. Nếu muốn đến với nhau thì anh phải thuộc về cô một cách trọn vẹn, nhưng chuyện đó là không thể, cho nên cô tuyệt đối không muốn cho anh biết.

Sáng Chủ nhật, dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt xong, Tử Mặc gọi điện cho Hình Lợi Phong. Bị lời dậy từ trong giấc mộng, anh bắt máy với giọng ngái ngủ: “Alô.” Cô bật cười, nói: “Heo lười, mau rời giường đi!” Lúc này anh mới tỉnh hơn một chút, đánh một cái ngáp: “Sao sớm vậy? Hôm nay là Chủ nhật, không phải đi làm mà!”

Đồng hồ vừa điểm chín giờ, mặt trời mới ló ra từ những đám mây, ánh sáng rất nhạt nhòa, chẳng có chút ấm áp. Trong những ngày đông gió rét thét gào, giờ này quả thực còn sớm, nhưng kệ, giờ đã là bạn gái của người ta rồi, phải có đặc quyền chứ! “Anh dậy đi! Trưa nay mình đi ăn McDonald’s nhé!” Trước đây, mỗi lần đi làm, thấy những đôi trai gái tíu tít kéo nhau đi ăn, cô thấy rất ngưỡng mộ, muốn sau này khi yêu cũng được nắm tay người mình yêu chẳng chút ngại ngùng mà đi ăn. Tuổi thanh xuân có thể rộn tiếng cười vui, có thể đắm lệ rơi, nhưng tuyệt đối không thể để vuột mất!

Đầu dây bên kia, Hình Lợi Phong bật cười. Qua điện thoại, giọng anh trầm khàn đầy quyến rũ, có một lúc nào đó, nghe mà cô cứ ngỡ đó là giọng của người ấy thuở nào: “Là chuyện này à? Chuyện nhỏ! Bạn gái nói thì dĩ nhiên phải nghe lời rồi!” Cô cười: “Đương nhiên!” Có bạn trai quả là tốt! Anh lại ngáp thêm một cái nữa: “Được rồi. Em ăn tạm chút gì đó trước nhé! Một giờ nữa anh qua đón!”

Uống vài ngụm sữa nóng, cổ họng cô dịu lại, cả người ấm lên, tay lại vô thức vuốt ve những đường vân nổi khắc hình con bướm trên chiếc cốc. Hồi bé yêu bướm đến nỗi sau khi chiếc cốc đánh răng bị vỡ, mấy ngày liền không chịu đánh răng, giờ nghĩ lại, thấy làm trẻ con thật là tốt, chẳng trách người ta không muốn lớn lên, bởi người lớn có biết bao nhiêu là chuyện phiền não.

Cô chọn lấy một chiếc áo khoác màu mận chín, ngang eo có một dây lưng cùng màu, cùng chất liệu, phối với áo len màu đen và quần dài. Đồ của cô toàn màu tối, nên mỗi lần Phính Đình nhìn thấy đều cười: “Xin cậu đó, trào lưu bây giờ là màu hồng cơ mà!” Trong chuyện ăn mặc, cô hơi lạc hậu, vì vốn chẳng quan tâm nhiều đến mấy thứ đồ thời thượng.

Lần đầu tiên hẹn nhau với tư cách là bạn gái của Hình Lợi Phong, Tử Mặc thoa sơ một ít son bóng màu hồng, mái tóc uốn xoắn bồng bềnh để xòa xuống vai. Ngày ấy Trầm Tiểu Giai đã cố sống cố chết lôi cô đi làm tóc với lý do để làm lại từ đầu. Nhìn vào trong gương, cô thấy mình có vẻ tươi tỉnh hơn rất nhiều. Đây chính là cái người ta vẫn gọi là không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười, chỉ cần trang điểm sơ sơ thôi là cũng có thể rạng rỡ hẳn lên.

Chưa tới giờ ăn, trong McDonald’s khá vắng khách. Hai người chọn một chiếc bàn sát ngay ngoài đường. Cảnh vật bên ngoài thật đông đúc nhộn nhịp, xe qua người lại ồn ào rộn rã, bên trong yên bình đến độ hầu như tách biệt hẳn với thế giới. Xưa nay trước mặt Hình Lợi Phong chưa bao giờ cô để ý đến hai chữ “hình tượng”, cánh gà được dọn ra là cầm lên gặm liền. Anh cười, đưa cho cô một ly nước ngọt: “Sao tự nhiên lại muốn đi ăn McDonald’s vậy?” Hút căng một ngụm, nuốt xuống ừng ực, rồi cô mới ngước lên trả lời: “Vì em muốn ăn!” Hình Lợi Phong nghiêng đầu suy tư, có lẽ không tìm được câu gì để bác lại cái lý đó, bèn bật cười: “Vậy tối nay em muốn ăn gì?” Trong đầu chưa có sẵn kế hoạch gì, cô mỉm cười, hút thêm một ngụm lớn nước ngọt nữa rồi lắc đầu. Hình như tâm trạng anh rất vui, phá lên cười ha ha.

Đi xem phim xong, về nhà đã hơn 11 giờ. Suốt dọc đường về, hai người mải mê bàn luận về nội dung bộ phim, tấm tắc khen Steven Spielberg quả không hổ danh là đạo diễn thiên tài, búng tay một cái là ra một bộ phim bom tấn cực kỳ đặc sắc. Giữ nguyên nụ cười nhìn Hình Lợi Phong lái xe đi, cô thầm nghĩ ngày đầu tiên hẹn hò như vậy cũng rất suôn sẻ, rất ấm áp rồi, cho dù không có cảm giác tim đập thình thịch. Nhưng cảm giác thì đáng mấy cân mấy lạng? Nếu người mình có cảm giác lại chẳng đoái hoài gì đến mình, thì cần gì đến nó? Những thứ sôi nổi kia đã không còn hợp với mình nữa, dù sao thì những tháng ngày cuồng dại của tuổi trẻ cũng đã qua rồi.

Cô xoay người trở lên phòng, trong thang máy không một bóng người. Giữa mùa đông khắc nghiệt, giờ này người ta đã sớm tìm một nơi ấm áp để đi. Đến trước nhà, cô giật mình – Giang Tu Nhân đang đứng ngay cạnh cửa. Tim cô đập loạn xạ liên hồi, không biết là vì cảm thấy may là hồi này Hình Lợi Phong không lên, hay là sợ anh lên rồi lâm vào tình thế khó xử như bây giờ, hoặc giả là vì người mà mình vẫn hằng mơ hồ mong đợi cuối cùng đã ở ngay trước mắt. Trong nhất thời, cô không hiểu nổi tại sao tim mình lại đập điên cuồng như thế.

Thấy cô, anh bước ra khỏi chỗ tối. Trông anh không còn đáng vẻ bơ phờ như hôm nọ nữa mà thậm chí còn gây hơn. Hôm ấy sau khi anh đi, hai người chẳng liên lạc gì, vậy mà đột nhiên giờ đây lại đứng sờ sờ ngay trước mắt, cô bỗng thấy cảm giác này không thực chút nào.

Anh nhìn cô không dời mắt, nét mặt khó dò: “Chúng ta cần nói chuyện!” Giọng anh vô cùng điềm tĩnh. Thấy ánh mắt anh nhìn mình đau đầu một vẻ không bỏ cuộc, không hiểu sao cô thấy lòng bối rối, có cảm giác rằng vẻ điềm tĩnh này chẳng bình thường chút nào, có lẽ đó chỉ là sự điềm tĩnh trước khi cơn bão tố nổi lên mà thôi.

Cô gật đầu: “Được, anh nói đi!”, không hề có ý định mở cửa. Anh cười cười, nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt, giọng trầm xuống: “Đi chơi vui chứ?” Cô không đáp mà chỉ nhìn anh, trong mắt hiện lên ánh hoang mang. Người đang đứng trước mặt đây, hình như chẳng phải người cô từng biết, chưa bao giờ cô thấy anh có vẻ mặt này cả.

Anh vẫn cười, mắt nheo lại: “Chúng ta thử bàn đến một chuyện nhé, em nói một người đàn ông sẽ từ bỏ bao nhiêu vì một người đàn bà? Giới hạn cuối cùng của anh ta là gì?” Cô không hiểu nổi ánh nhìn của anh, càng không hiểu anh muốn ám chỉ điều gì. Anh vẫn đứng trong ngập nhoáng, nửa sáng nửa tối, ánh đèn hành lang mờ mờ tỏ tỏ hắt xuống bóng anh, khiến cô chợt nhớ đến ánh trăng què nhà ngày trước, một

quầng cong nhỏ nhỏ xanh dịu dịu treo lơ lửng giữa không trung, ánh sáng hắt hiu đến độ những vùng được chiếu sáng chỉ thoáng hiện lơ mơ, nhìn không thấy rõ.

Nụ cười vẫn nở trên môi, anh ung dung nhìn cô: “Ví dụ như, cái người được gọi là bạn trai của em có thể vì em mà từ bỏ những gì? Công việc? Hay tiền đồ tươi sáng? Hay những thứ khác nữa?” Thật chẳng ngờ những lời uy hiếp này lại có thể phát ra từ miệng anh một cách dễ dàng đến vậy! Không ngờ anh lại là người hèn hạ đến thế! “Bốp” một tiếng, bàn tay cô đã để lại dấu trên mặt anh: “Anh là đồ hèn hạ, là đồ...” Không còn từ nào có thể hình dung nổi nữa!

Anh không tránh, chỉ cười, một nụ cười thê lương. Cả đời này chưa bao giờ tức giận đến mức độ này, nhìn dấu tay đỏ in trên má anh, cơn giận trong cô vẫn chẳng thể nào nguôi. Không hiểu sao nụ cười ấy của anh lại như một mũi kim, đâm vào mắt cô nhói buốt. Nắm chặt tay lại, Tử Mặc lãnh đạm nói: “Anh muốn gì?”

Anh xoa xoa má, khoe miệng nhếch một nụ cười khố, nhìn thẳng vào cô: “Em nói anh muốn gì nào?” Cô ngược lên nhìn thẳng vào anh, cả người như sắp bốc hỏa, nắm đấm xiết chặt đến mức cảm giác móng tay đâm vào da thịt đau nhói. Kiểm chế lại thôi thúc muốn đánh anh lần nữa, cô nói dứt khoát: “Không gì cả! Anh đừng nằm mơ nữa!” Anh thông thả bước tới: “Vậy hãy xem anh ta có thể vì em đến mức nào!” Cô nhướn mày, nhìn anh đầy giễu cợt: “Nếu anh ấy nguyện ý thì sao?” Anh dừng lại trước mặt cô: “Anh ta nguyện ý là một chuyện, còn em nguyện ý nhìn anh ta vì mình mà từ bỏ mọi thứ lại là chuyện khác!”

Có quyền có thể quả nhiên là tốt, giờ thì Hình Lợi Phong là thịt là cá, anh ta là dao là thớt rồi! Cô hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn anh. Lần đầu tiên thấy buồn nôn, sao mình có thể dính dấp đến một con người như vậy hơn hai năm cơ chứ? Dạ dày Tử Mặc như đảo lộn, thiếu chút nữa là nôn ra ngay tại chỗ. Quay đầu, không còn muốn thấy anh thêm một lần nào nữa, cô chỉ vào thang máy, hét lên: “Anh cút đi cho tôi!” Anh chẳng xê xích nửa phân, vẫn đứng bên cạnh cô, rất gần, gần đến nỗi có thể ngửi được thứ mùi trên người anh, thứ mùi quen thuộc đến tê thắt từng sợi thần kinh. Không gian yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy nhịp tim anh đập, cũng chẳng bình ổn hơn cô là bao.

“Cạch” một tiếng, có nhà nào đó mở cửa sổ hét lên: “Đã trễ thế này rồi còn hò hét cái gì? Các người ngày mai không đi làm nhưng người khác thì còn phải đi! Có ý thức công cộng một chút có được không?” Cô hoảng hốt bừng tỉnh như từ trong giấc mộng. Trước đây, họ cũng đã từng cãi nhau ở chính chỗ này, nơi đây như trở thành chứng nhân cho những vụ giận dỗi của hai người. Làm lành xong, lại sóng yên biển lặng, được một thời gian rồi lại đau khổ triền miên. Nhưng cho đến hôm nay mọi chuyện đã đi tới bước đường cùng, không còn có thể vãn hồi được nữa. Một nhà văn nào đã từng nói: trên mặt đất vốn làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường. Nhưng khi nói câu ấy có một điều ông không nghĩ đến – bây giờ tất cả mọi nơi đều đã có người đi qua, quá nhiều đường chẳng khác gì không có, bởi đi mãi người ta cũng không thể đến nơi mình muốn, bởi đường là vô tận.

Đã không biết bao nhiêu lần cô mừng tượng lại đêm hôm ấy, cố đoán ý tứ trong lời anh là thật hay chỉ là dọa. Thi thoảng trong những cuộc điện thoại với Hình Lợi Phong, cô nói gần nói xa, muốn thăm dò xem anh có động tĩnh gì không, nhưng rốt cuộc không đánh hơi được điều gì.

Cầm chén trà trong tay, nhìn hơi nước bốc lên, cô trầm ngâm ngồi ngẫm nghĩ lời anh nói. Hươu qua hươu lại bàn tay trước mặt nhưng thấy cô chẳng mấy may phản ứng, Trầm Tiểu Giai mới lay lay: “Sao thế? Sao mới ba giờ chiều mà chị đã ngồi ngẩn ra thế này rồi?” Bị làm cho giật mình khiến nước trà sánh ra ngoài, cô giả bộ nổi giận quát: “Em làm cái gì thế hả?” Trầm Tiểu Giai vẫn dai dẳng: “Bây giờ vẫn chưa tới ngày xuân đâu bà chị ạ, xin chị đó, đừng vậy nữa!” Dám nói móc mình đang tơ xuân à! Cô chộp lấy một mớ giấy tờ ném tới: “Da em ngứa lắm phải không?” Trầm Tiểu Giai cười ha ha chụp lấy, để lại trên bàn: “Vậy nói cho em nghe chị đang nghĩ gì đi, em sẽ không quấy chị nữa.” Cô bật cười liếc Trầm Tiểu Giai: “Đang nghĩ làm cách nào để lột da em đấy!” Cô nàng trêu lại: “Đồ lòng lang dạ sói, có lột da em cũng chẳng đủ cho chị ăn một ngày, sao lòng dạ chị lại đen tối như vậy chứ! Lúc chị ngã bệnh, em hao mòn cả thể xác lẫn tinh thần đi chăm sóc chị đó nha” Tử Mặc cười đầu hàng: “Phải, phải, phải, chị lòng lang dạ sói, được chưa!” Lúc này Trầm Tiểu Giai mới chịu buông tha: “Thôi bỏ đi, coi như chị thành tâm nhận lỗi.” Cô vừa mới uống xong một ngụm nước, cô bạn đồng nghiệp đã lại xán tới: “Tối nay đi mua sắm với em nhé!” Cũng đã lâu rồi cô không đi dạo phố. Hình Lợi Phong gần đây bận ngập đầu, hai tuần nay không gặp, cô cũng chẳng thấy buồn, gặp cũng được mà không gặp cũng chẳng sao. Anh bạn, cô cũng vui vẻ với những tháng ngày một mình. Ngẫm thực mà nói, cũng cảm thấy mang tiếng là bạn gái của người ta mà chẳng xứng chút nào.

Lúc còn bên Giang Tu Nhân, cô lại nhớ nhung nhiều hơn. Có lẽ cũng vì quen với việc anh thường xuyên ở bên cô nên vậy... Tự trách mình rảnh rỗi quá lại đâm ra suy nghĩ lung tung, cô gật đầu với Trầm Tiểu Giai: “Ok!” Đạo một vòng quanh trung tâm mua sắm Thời Đại nhưng rốt cuộc cô cũng có tâm tình mua đồ, chỉ có Trầm Tiểu Giai là thu hoạch rất khá khẩm, mới vài giờ trên tay đã đầy chiến lợi phẩm. Sắp hết năm, đây là lúc người ta ủy lạo chính mình.

Ngồi trên taxi, nghĩ hai ngày nay không gọi cho Hình Lợi Phong, cô đánh điện qua. Chuông reo một hồi lâu mới có người nhắc máy, anh hạ thấp giọng nói: “Tử Mặc, có chuyện gì vậy?” “Không có gì, anh còn đang bận việc à?” Cô liếc nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ rồi. Hình Lợi Phong ừ một tiếng: “Anh còn chưa ăn tối nữa.” Cô cười: “Sao lại làm đến mức bán mạng như vậy? Để em mua cơm đến cho anh.” Dù sao cũng tiện đường đi ngang qua đó, vả lại anh luôn luôn tỏ ra là một người bạn trai tận tâm, giờ cũng đến lúc người làm bạn gái này thể hiện rồi. Hình Lợi Phong chỉ đáp ngắn gọn, có lẽ anh đang rất bận: “Em đến tầng mười lăm chờ anh”. Ghé qua một nhà hàng Đài Loan mua cơm rồi cô đến công ty anh, báo tên với bảo vệ ở cửa rồi đáp thang máy lên. Đại sảnh vẫn sáng trưng, cô ngồi xuống một chiếc ghế đợi. Từ phòng phía cuối hành lang vắng đến tiếng thảo luận xì xầm, có lẽ cuộc họp này còn kéo dài một lúc nữa. Đợi thần cả người một hồi lâu, cô mới nghe tiếng cửa phòng mở ra, tiếng người nghe to dần. Rồi Hình Lợi Phong chạy tới, sừng sừng gãi đầu cười: “Em chờ lâu không?” Cô lắc đầu: “Không, em mới đến được một lát thôi.” Sờ thấy hộp cơm đã nguội ngắt, Tử Mặc cười: “Anh về được chưa? Chúng ta đi ăn thịt dê đi, bên ngoài lạnh lắm!” Vừa quay đầu, thấy người kia, nụ cười của cô cứng lại ở khóe môi.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Một nháy mắt ngắn ngủi sau, cô quay đầu nhìn Hình Lợi Phong: “Chúng ta đi thôi!” Anh gật đầu đáp: “Em chờ một chút, anh đi sắp xếp sơ qua tài liệu của cuộc họp hồi nãy rồi ra liền!” Cô cũng gật đầu cười, dõi mắt nhìn Hình Lợi Phong vào thang máy, cảm giác được sức ép đến nghẹt thở dần dần biến mất, cuối cùng nhịp tim cô mới từ bình ổn trở lại. Nhìn hộp cơm nguội ngắt đặt trên trà kỷ, cô đem ra ngoài bỏ. Ra khỏi cửa, thấy Giang Tu Nhân vẫn còn đứng ở cửa thang máy, bên cạnh không có một bóng người, cô làm như không nhìn thấy, đi lướt qua anh, mắt cũng không liếc lấy nửa cái. Vì vậy mà Tử Mặc không thể nào thấy được giây phút hai người ngang qua nhau, những ngón tay anh giật giật như muốn kéo cô lại, nhưng cuối cùng chúng lại buồn bã buông xuôi.

Gọi xong đồ ăn, đặt menu xuống, thấy Hình Lợi Phong có vẻ sầu muộn, Tử Mặc rung động, nhưng vẫn cười thật tươi hỏi: “Sao thế? Anh không thích ăn lẩu dê à?” Anh cười, nhưng nụ cười đã không còn rạng rỡ như ngày nào: “Dĩ nhiên là không rồi, anh còn phải cố kiềm chế vì quá thích ấy chứ!” Cô dẫu môi, tận dụng đặc quyền của bạn gái, vỗ làm mặt giận: “Vậy sao anh lại trông như đang uống thuốc độc thế kia? Em giận à nha!” Hình Lợi Phong cười to: “Được rồi, được rồi, đừng giận mà!” Giữa cuộc trò chuyện, phục vụ nhà hàng đã bưng đồ ăn ra. “Đạo này anh hơi bận, em không trách anh không dành thời gian cho bạn gái chứ?” Đang gấp rau bỏ vào nồi lẩu, nghe vậy, đột nhiên đôi đũa trên tay cô rớt xuống, làm nước sôi bắn ra tung tóe. Có một giọt rơi xuống tay bỏng rát, nhưng Tử Mặc không còn biết đau là gì nữa, bên tai chỉ văng vẳng lời của Giang Tu Nhân: “Một người đàn ông sẽ từ bỏ bao nhiêu vì một người đàn bà? Giới hạn cuối cùng của anh ta là gì?” Cô cười gượng, vừa lấy muỗng múc đồ ăn ra ngoài, vừa chăm chú nghe Hình Lợi Phong nói: “Năm nay công ty có mấy hạng mục lớn ở Thẩm Quyển, bên Thượng Hải cũng có một cái, nghe ý giám đốc Vu nói thì rất có thể anh sẽ được điều đi, nhưng cũng có thể không, vì dù gì bên này cũng có hạng mục, tất cả đều phải qua tay anh hết.” Ngoài mặt thì được thăng chức, nhưng thực ra là bị giáng chức, một khi quyết định chuyển chuyển được đưa ra, người trong công ty đều ngầm hiểu điều đó.

Anh ta đang hành động sao? Quả là vô liêm sỉ không gì sánh được! Qua làn hơi nước lơ lửng bốc lên từ nồi lẩu, Tử Mặc quan sát Hình Lợi Phong, cảm thấy lúc đang nói chuyện anh lộ ra vẻ thất vọng, hẳn là mọi chuyện không như ý muốn. Đột nhiên cô cảm thấy mình thật hèn hạ, vì để quên người kia mà bắt đầu một

cuộc tình mới, nhưng rồi cũng chẳng thật lòng trong cuộc tình này, chẳng gửi gắm chút tâm tư nào. Mà chính vì dính dáng đến mình cho nên Hình Lợi Phong mới... Có chuyên môn về xây dựng, dựa vào điều kiện của anh, bản lĩnh của anh, đi đâu cũng chẳng cần phải lo vấn đề công việc, nhưng công việc, thù lao và phát huy tài năng không phải bao giờ cũng đi kèm với nhau. Nếu vì cô mà đắc tội với Giang Tu Nhân, như vậy bao nhiêu công sức của anh đổ ra ở công ty này suốt mấy năm qua chẳng phải đều bị uống phí sao, mà thậm chí còn hơn thế nữa? Suy cho cùng thì đó là cả một vấn đề lớn. “Anh ta nguyện ý là một chuyện, còn em đành lòng nhìn anh ta vì mình mà từ bỏ mọi thứ lại là chuyện khác!” Lời Giang Tu Nhân lạnh lùng vang vọng bên tai. Không khí trong nhà hàng rất ấm áp, lại thêm nồi lẩu nóng hôi hổi bên cạnh, nhưng trong lòng cô đảo điên quay cuồng, tay chân lạnh ngắt. Đột nhiên cô hiểu ra, Giang Tu Nhân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, chỉ đến khi nào chính miệng anh ta nói không muốn tiếp tục nữa, trò chơi này mới chính thức hạ màn!

Về đến nhà, Tử Mặc ôm một chiếc gối, co mình lại trên ghế sa lon. Giờ phút này cô cảm thấy lạnh và mệt mỏi vô cùng, giống như một người đang chìm dần trong biển, vắt kiệt chút sức lực cuối cùng để vùng vẫy ngoi lên mong tìm một đường sống, nhưng chỉ thấy trước mắt mênh mông bốn bề đều là sóng biển thét gào, chẳng biết đâu là bờ. Điều hòa trong phòng ngủ đã được chỉnh đến mức cao nhất, nhưng cô vẫn thấy lạnh run. Trước giờ cô vẫn hay sợ lạnh, chỉ cần gió Bắc vừa thổi là cả người đã kín mít từ đầu đến chân. Mùa đông, tay chân bao giờ cũng cồng lại, đó là chuyện thường, nhưng cái lạnh bây giờ thì khác, đó là cái lạnh lan ra từ tận đáy lòng, từng đợt từng đợt, cứ bám lấy cô mãi chẳng dứt.

Trong nhà tối om om, lại vô cùng yên tĩnh. Qua cửa sổ, có thể thấy ánh đèn từ nhà đối diện, màu da cam ấm áp như lửa than trong lò sưởi thời xưa, một màu sắc bình thường thôi, nhưng lại có thể sưởi ấm con người ta. Thứ ánh sáng ấy cũng giống ánh sáng từ chiếc đèn chùm trong phòng khách nhà cũ của cô. Thò tay vào túi xách lấy điện thoại, bấm nút mở khóa, ngón tay cô chậm chậm nhấn một hàng số, những con số quen thuộc. Tuy đã xóa hết trong điện thoại, nhưng chúng vẫn như in trong đầu. Đây là số riêng của anh, trừ một số ít người ra, không có mấy ai được biết. Có lẽ do bị cồng tay mà phải mất một hồi lâu cô mới bấm xong toàn bộ dãy số. Tử Mặc dăm dăm nhìn chúng, chỉ cần một cái ấn phím thôi, mọi chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn. Hít sâu mấy hơi, nhắm mắt lại, rồi cô mới có can đảm nhấn xuống. Điện thoại được kết nối, tiếng nhạc chờ vang lên, bản nhạc mà anh và cô cùng cài ngày trước, rất nhẹ nhàng sâu lắng, nhưng giờ đây nghe cô chẳng thấy êm tai chút nào.

Giọng anh truyền tới, nghe khàn khàn, có chút gì đó pha ngạc nhiên lẫn vui sướng: “Mặc Mặc?” Không muốn nghe giọng nói của người kia, cô đưa ống nghe cách thật xa tai: “Giang Tu Nhân, anh thắng rồi!” Anh dường như lặng đi một lúc rồi mới cất tiếng: “Tốt! Em có một tuần để giải quyết mớ lộn xộn của mình.” Tử Mặc quảng điện thoại ra thật xa, cái gì gọi là “mớ lộn xộn của mình” chứ? Nhưng giờ đây đã quá mệt mỏi, cô chẳng còn hơi đâu để phản bác nữa. Tốt cái quái gì mà tốt? Cô chẳng còn đường nào khác! Cô không thể trở mặt nhìn Hình Lợi Phong vì mình mà phải gánh lấy một kết cục không hay! Hiện tại anh đã gặt hái được chút thành công, nếu bị giáng một cú đến rơi xuống vực thẳm như vậy, e rằng cũng phải mất một khoảng thời gian dài để lấy lại tinh thần, nói gì đến làm lại từ đầu? Có bằng cấp, có bản lĩnh, có năng lực, có chuyên môn thì đã sao? Cả kinh thành có bao nhiêu thiên lý mã, có mấy con có thể gặp được Bá Nhạc (**) mà nên danh? Có bao nhiêu tài năng không gặp thời, đành ôm hận mà chết? Với bản lĩnh của Giang Tu Nhân, nếu muốn gây khó dễ thì Hình Lợi Phong tuyệt đối không đương đầu nổi. Chẳng phải TV chiếu đầy những cảnh chỉ cần một tờ giấy mong manh cũng có thể khiến cho người ta chết không có đất chôn đó sao? Cho dù không có tình yêu nam nữ thì cô vẫn luôn coi anh là một người anh hàng xóm. Thành phố này tuy non xanh, nước biếc, mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng vẫn chẳng thể sánh được với quê hương, và cũng chẳng có người nào sánh bằng đồng hương.

Thời điểm cuối năm, phía khách hàng ít việc, nên đơn đặt hàng tới tay cũng không nhiều. Tuy năm nay sức khỏe không được tốt, phải nghỉ mấy tháng phép, nhưng kết quả làm việc cả năm của Tử Mặc cũng không đến nỗi nào, còn vượt qua cả chỉ tiêu mà Vương Đại Đầu đã giao, nên trong cuộc họp của chủ tịch cùng các giám đốc và phó giám đốc, tên cô còn được đặc biệt nhắc đến với ý khen ngợi. Tử Mặc chẳng dám nhận lấy hư danh này, chỉ cho đó là do may mắn. Ai mà ngờ được những khách hàng mọi năm chỉ đặt hàng với số lượng nhỏ năm nay lại mạnh tay đến vậy chứ! Trước đây, họ bị coi là gánh nặng (*), bị các chuyên viên nghiệp vụ quảng đi, sau đó tới tay cô. Lúc ấy cô cũng chẳng nề hà gì, rảnh thì gửi email trao đổi công việc với đối tác, cung cấp thông tin về sản phẩm mới, hoặc báo giá cho họ. Mới đầu, có lẽ khách hàng còn đang trong giai đoạn khởi nghiệp, lượng đơn đặt hàng vừa ít vừa nhỏ giọt, nhưng cô vẫn đối đãi với họ như khách

hàng lớn, việc hợp tác cứ thế xuôi chèo mát mái diễn ra. Đột nhiên năm nay họ lại đặt hàng rất nhiều, khiến cho những đồng nghiệp khác thấy mà phát thèm. Công việc của nhân viên xuất nhập khẩu khác với những người bên nghiệp vụ, về cơ bản thì lương, thưởng nhiều hơn, nên điều đó có nghĩa là năm nay cô bội thu. Trầm Tiểu Giai làm âm lên, bắt phải khao cho bằng được. Dù gì cũng được chủ tịch khen trước toàn thể công ty, lẽ nào lại nói không, cho nên cô vui vẻ đồng ý.

Có lẽ vì đã lâu không được thoải mái như vậy nên cô uống hơi nhiều, về đến nhà đã say khướt. Chân nam đá chân chiêu đi lấy đồ ngủ rồi mơ mơ màng màng tắm, xong xuôi cô chui vào chăn. Thở ra một cách khoan khoái, Tử Mặc ôm gối bắt đầu miên man. Không biết đã ngủ được bao lâu thì chuông điện thoại âm ỉ vang lên. Vươn tay sờ soạng mãi cũng không quờ trúng điện thoại, thế là cô quyết định mặc kệ, kéo chăn lên ngủ tiếp. Nhưng có người lại không chịu bỏ qua, chuông cứ réo mãi như giục hờn, khiến cô không tài nào ngủ được, đành vén chăn ra, bật điện lên. Cho đến tận khi cô tìm được điện thoại trong túi xách ngoài phòng khách, chuông vẫn còn reo. Chẳng cần nhìn số, cũng biết đó là anh: “Có chuyện gì?” Đồng hồ đã chỉ hơn một giờ. Đường như anh cũng đang say, lời nói đã không còn mạch lạc: “Mau mau mở cửa!” Rón rén đi đến áp tai vào bên cửa, không nghe thấy gì, rồi giọng mất kiên nhẫn của anh vang lên: “Mau lên, không thì anh gõ cửa bây giờ!” lúc này Tử Mặc mới mở cửa một cách đầy miễn cưỡng. Hiện giờ nhà cô đã trở thành hộ gây mất trật tự nhất tầng lầu này, và danh hiệu ấy lần nào cũng là nhờ anh “ban tặng”!

Cô nhớ rất rõ, hôm nay vừa đúng ngày thứ tám. Để mặc anh, cô chui thẳng vào chăn ngủ tiếp. Anh vào phòng tắm, một lát sau đi ra, rồi phần nệm bên cạnh cô bị trũng xuống. Trong nháy mắt, cơn buồn ngủ tan biến, phản ứng đầu tiên của cô là ngồi bật dậy. Anh có vẻ mệt, râu mọc lởm chởm, nhìn cô, khóe miệng phảng phất một nụ cười có vẻ rất thỏa mãn. Cô nhẹ nhàng dịch ra sát mép giường, sau đó ngủ thiếp đi. Hậu quả của việc trùm chăn ngủ trên tràng kỷ đương nhiên là một trận cảm nặng. Đến tận bây giờ, cô vẫn có thể cảm nhận được cơn giận của anh khi rời giường hôm ấy, nếu không vì cô còn đang bệnh, e là đã bị anh giết chết rồi cũng nên. Cô không thêm liếc anh lấy một lần, cảm thì cảm, ho thì ho, đó là chuyện của cô, mắc mớ gì tới anh?

Cuộn mình trên giường, Tử Mặc đưa mắt nhìn căn phòng ngủ xa lạ. Đây là nơi mà cô sẽ phải ở trong những ngày sắp tới sao? Những ngày qua, hai người hầu như chẳng nói gì với nhau. Ban đầu anh nói, cô chẳng thêm để tâm, rồi cuộc dần dần cả hai đều im lặng. Đây không phải là căn hộ trên tòa cao ốc anh vẫn ở, mà là một biệt thự nhỏ. Diện tích không quá lớn, cách bài trí cũng rất hợp với phẩm vị của anh, vừa sáng sủa, đơn giản, lại toát ra vẻ nhẹ nhàng thư thái. Căn nhà rất đẹp, đẹp đến nỗi có thể được đăng lên tạp chí về trang trí nội thất bất kỳ lúc nào, chỉ có điều cũng không có hơi người giống hệt căn hộ trước đây.

Tại sao không phải là căn hộ cũ? Câu hỏi ấy cô không thốt ra, vì có hỏi cũng chỉ vô ích. Bây giờ anh làm chủ, muốn gì làm nấy, cô còn có thể đưa ra ý kiến sao?

Ngủ cả một buổi chiều, thức dậy, Tử Mặc nhắm tính thời gian, đoán có lẽ anh sắp về. Dì Trương chắc cũng đã nấu nướng xong xuôi. Cô cũng thật không ngờ anh vẫn nhớ đến tình xưa nghĩa cũ mà mời dì Trương đến đây. Đưa mắt nhìn xung quanh, hầu như tất cả những đồ dùng có hình bướm của cô đã được đưa về đây. Đang suy đoán, nghe tiếng tay nắm cửa chuyển động, cô vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. Giang Tu Nhân chậm rãi bước vào phòng. Thì ra cô vẫn còn đang ngủ. Anh khẽ cười, nhưng rồi nụ cười ấy lập tức biến mất, thế vào đó là vẻ chua xót vô hạn. Trông cô ngủ thật ngon, gương mặt vốn nhỏ nhắn, nay lại càng gầy thêm, cằm cũng đã trở nên nhọn trông thấy. Có nhiều khi anh ngẫm nghĩ, nhưng mãi cũng chẳng tìm ra đáp án, trên đời này thiếu gì phụ nữ, sao anh lại gặp được cô, mà còn động lòng với cô vô cùng đúng lúc như thế? Nếu là sớm hơn mấy năm, khi còn đang trong độ ăn chơi, với vẻ bề ngoài ấy, cô ắt chẳng thể nào lọt vào mắt anh. Nhưng cuối cùng thì hai người vẫn gặp, không sớm, cũng chẳng muộn, và cô đã chiếm trọn trái tim anh.

HẾT CHƯƠNG 20./.

=====

(*) Thực ra “gánh nặng” ở đây chính xác là: (nặng thủ sơn dụ) – củ khoai nóng đến bỏng tay, đại ý là thứ mà để đạt được nó người ta cũng phải trầy da tróc vẩy, nên người ta vẫn thường e dè.

(**) chuyện Bá Nhạc và thiên lý mã:

(nguồn: www.daichung/92/03_noi_chuyen_ngua.shtm)

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Đạo này anh rất ra dáng một người đàn ông của gia đình, hàng ngày đi làm, tan việc rất đúng giờ. Trước kia sống chung, buổi tối phần lớn anh về rất muộn vì còn có những hoạt động riêng bên ngoài, nhưng bây giờ trông anh như đang ra sức thể hiện thật tốt để lấy lòng cô, dù cho ngày ngày Tử Mặc về mặt thờ ơ không để ý đến mình, anh cũng sẽ có cách để ở ngay bên cạnh. Có lúc, cô ở trong thư phòng lên mạng, anh pha ly nước cho cô rồi im lặng ngồi chơi game gần đó. Hay có khi cô nằm trên sofa đọc sách, anh lại chiếm lấy một góc khác xem tài liệu. Hai người thật yên lặng, nhưng giữa họ lại toát ra một vẻ thân mật lạ kỳ.

Phải hơn một tháng sau, cô mới có đủ dũng khí gọi điện thoại cho Hình Lợi Phong, hẹn gặp nhau ở đâu đó. Sau khi cô chứng tỏ cho anh thấy hai người không thích hợp đến với nhau, anh cũng không câu chấp mà còn tự mình đưa cô về nhà. Có thể là anh che giấu nội tâm rất tốt, hoặc dường như đã sớm biết trước kết quả sẽ như thế này, nên rất bình tĩnh tiếp nhận. Dù vậy, cô vẫn cảm thấy áy náy không yên.

Đón xe giờ tan tầm bao giờ cũng khó nên Tử Mặc đến trễ. Cô đẩy cửa bước vào nhà hàng, từ xa đã thấy anh đang ngồi ở một góc. Tuy giữa hai người chưa thể coi là có tình yêu thực sự, nhưng cô vẫn thấy hơi lúng lúng. Nhắc thấy Tử Mặc, Hình Lợi Phong giờ tay cười vẫy vẫy. “Anh gọi trà sữa cho em rồi!” “Cảm ơn anh!” Cô ngồi xuống, nhìn anh: “Đạo này anh sao rồi?” Hình Lợi Phong bật cười nói, giọng anh vẫn bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Vẫn vậy thôi em! Chuyện công ty vẫn bận rộn như mọi khi, anh đoán có lẽ sang năm sẽ được điều sang chi nhánh công ty ở Thượng Hải.” Nghe hơi hướng trong lời giám đốc Vu nói hôm nay, thì điều đó có nghĩa anh được thăng chức, chứ không phải bị điều đến Thẩm Quyến làm tiêu thụ như tin đồn trong nội bộ thời gian vừa rồi. Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Thượng Hải gần nhà hơn ở đây nhiều, về đây cũng dễ chăm sóc cha mẹ hơn. Dù sao họ cũng đã lớn tuổi rồi.” Cô gật đầu. Có lẽ anh rời đi đến Thượng Hải phát triển cũng tốt. Thấy anh tươi tỉnh hơn rất nhiều, không còn mấy may về âu sầu thiếu ngủ trong quán lẩu bữa nọ nữa, lòng cô yên tâm không ít. Hôm nay anh trò chuyện rất tự nhiên, không có chút gượng gạo nào, điều đó cũng khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái hơn: “Thật ra thì Thượng Hải rất tốt, nếu có cơ hội, em cũng muốn về đó phát triển.” Đang lúc hai người đang trò chuyện, điện thoại Tử Mặc vang lên. Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra nhìn, trên màn ảnh nhấp nháy không ngừng hàng chữ: “Giang Tu Nhân đang gọi.” Vừa nhấn nút trả lời, giọng anh lập tức truyền tới: “Em đang ở đâu?” Bây giờ càng ngày càng thích quản hành tung của người khác rồi đây! Cô liếc Hình Lợi Phong một cái rồi thấp giọng nói: “Đang đi ăn với bạn!” “Nam hay nữ?” Nghe chẳng đoán được trong giọng điệu của anh có ý tứ gì. Không hiểu tại sao, cơn giận đột nhiên nổi lên, cô lạnh lùng nói: “Liên quan gì đến anh!” Cách một tiếng, cô cúp máy.

Ngẩng đầu lên, thấy Hình Lợi Phong đang nhìn, Tử Mặc cười ngượng: “Sao anh không ăn đi?” Hình Lợi Phong hộp một ngụm rượu, đặt ly xuống, nói: “Hai người thế nào rồi?” Tử Mặc nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. Hình Lợi Phong cười hiền lành như một người anh, một nụ cười đầy bao dung, không hề có bất kỳ ý trách móc nào: “Thực ra thì anh đã sớm biết rồi! Em với tổng giám đốc Giang...” Mặt cô đỏ lên, không biết phải giải thích tất cả mọi chuyện ra sao, chỉ sợ dù có giải thích như thế nào thì sau này anh cũng không coi cô là bạn nữa. Cô vội phân bua: “Chuyện không phải như anh nghĩ đâu! Em với anh ấy chẳng qua chỉ là... chẳng qua là...” Anh không nghĩ cô vì tiền hay những thứ khác mà chia tay đấy chứ? Nhưng giả sử anh có nghĩ vậy thì bây giờ cô cũng chẳng làm sao giải thích cho rõ ràng được.

Hình Lợi Phong nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Tử Mặc, không phải như em nghĩ đâu.” Cô không hiểu. Anh từ tốn nói: “Đừng có nghĩ tốt về anh như thế. Thực ra anh cũng chỉ cảm thấy mình đến từng tuổi này thì nên có gia đình rồi thôi. Trong số những cô gái anh biết, em thân thiết nhất, mà chúng ta lại là đồng hương, nên vô hình trung có cảm tình và gần gũi hơn những người khác. Cũng không phải anh chưa từng yêu. Hồi đại học, cũng đã có một thời yêu đương sôi nổi, bất chấp mọi thứ, từng vì một người con gái mà cả đêm

đứng dưới ký túc xá cô ấy gảy ghita, từng vì cô ấy mà đánh nhau, giành chỗ ngồi ở thư viện cho cô ấy, hàng ngày mua đồ ăn sáng cho cô ấy...”

Thì ra, đó là những chuyện lúc còn trẻ ai cũng từng trải qua, giống như những gì cô đã từng chứng kiến hồi học đại học. Nhưng nhìn anh bây giờ, thật không thể tưởng tượng ra một Hình Lợi Phong ngày ấy. Cô yên lặng lắng nghe.

Hình Lợi Phong châm điếu thuốc, hít một hơi: “Anh cứ nghĩ sẽ cùng cô ấy nắm tay nhau đến trọn đời, nên sau khi tốt nghiệp, anh lao đầu vào công việc. Người ta tan giờ làm lúc năm giờ, còn anh làm đến bảy, tám giờ mới nghỉ. Người ta thứ bảy chủ nhật nghỉ ngơi, còn anh mấy ngày đó đều chạy đến công trường theo dõi tình hình. Tất cả chỉ vì mong có thể sớm mua được một ngôi nhà ở đây, sớm kết hôn, sinh con để cái với cô ấy. Em thấy đấy, bây giờ có biết bao nhiêu người cố bám trụ thủ đô, nhưng họ cứ vất vưởng như lục bình trôi, chẳng có gì để bầu vịu, chung quy là vì không có được một ngôi nhà ổn định. Cho nên bất luận có cực khổ đến mấy anh cũng vui vẻ chịu đựng, có cô ấy ở bên, anh thấy làm gì cũng đáng...” Giọng anh dần dần trở nên đau đớn, rồi im bặt. Anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, cười cười, nhưng nụ cười lẻ loi ấy lần đầu tiên cô thấy nơi anh. Từ trước tới giờ Hình Lợi Phong trông lúc nào cũng rất vô tư, rất vui vẻ, khiến cô cứ ngỡ anh luôn là như thế. Anh chậm rãi nói tiếp: “Sau đó có một ngày anh phát hiện cô ấy đã thay đổi. Thực ra thì cô ấy vẫn luôn thay đổi, nhưng đến ngày ấy, lúc ấy, anh mới phát hiện ra. Cô ấy gây lộn với anh, chỉ trích anh không chịu ở bên cô ấy. Em biết đấy, anh muốn làm điều đó biết chừng nào, muốn đi xem phim, muốn đi ăn cùng cô ấy, muốn làm tất cả những gì mà người yêu nhau làm. Nhưng bọn anh cũng còn phải sống nữa chứ, không thể cứ sống trong lãng mạn mãi mà bỏ mặc, không lo nghĩ gì đến tương lai của hai đứa. Anh giải thích thì cô ấy không nghe. Sau đó, ngày nào cũng gây lộn, ban đầu còn nhỏ nhỏ, sau đó lớn dần, rồi càng ngày càng âm ỉ... Anh cứ nghĩ chờ đến một ngày mình có được chút thành tựu thì cô ấy sẽ hiểu.” Anh cười chua chát: “Nhưng không, cô ấy đã không chờ đến ngày đó. Cô ấy thấy đầu tư ở một kẻ mới bước ra ngoài xã hội như anh quá vô ích nên nửa năm sau, cô ấy lên xe hoa với giám đốc công ty!” Từ Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh đèn bên ngoài vẫn không ngừng nhấp nháy. Thì ra trong mỗi ánh đèn nhỏ nhỏ ấy cũng mang theo một câu chuyện. Cô không an ủi Hình Lợi Phong, bởi không biết an ủi ra sao, cũng vì không thể nào an ủi, vì đó đã là một phần trong cuộc đời anh. Dù là khổ, là đau, là yêu, hay là hận, là vui, tất cả đều đã trở thành quá khứ.

“Sau đó, anh không còn muốn yêu nữa, chỉ vui mình vào công việc. Người ta ngày làm tám giờ, anh làm mười, mười hai, thậm chí mười bốn giờ. Cứ thế hết năm này qua năm khác, rồi tới một ngày thấy người ta có đôi có cặp, anh mới chợt vỡ lẽ thì ra mình đã đến tuổi phải có gia đình. Con người ta không thể cứ sống cho mình mãi được, anh còn có cha mẹ nữa, dù không muốn lập gia đình thì anh cũng phải suy nghĩ cho họ. Cha mẹ đã cực khổ cả đời, bây giờ là lúc hưởng phúc, vui vầy với con cháu rồi. Cho nên anh bắt đầu đi coi mắt, rồi em là một trong số những cô gái đó... sau khi biết em, anh vẫn đi coi mắt người khác, và còn không chỉ một người...”

Cô cười nhìn anh, không hề cảm thấy bị tổn thương một chút nào, chỉ có cảm giác anh như một người anh càng trở nên mãnh liệt. Thì ra anh đã từng chịu tổn thương nhiều như vậy, cô thấy thật đau lòng. Hình Lợi Phong là một người vô cùng có trách nhiệm, ai lấy được anh nhất định sẽ rất hạnh phúc. Hôn nhân cũng không hẳn phải có tình yêu cháy bỏng, vì qua sự bào mòn của thời gian, tình cảm có mãnh liệt đến đâu cũng sẽ dần dần tiêu biến, hóa thành dòng suối mát lạnh, làm dịu mát mỗi người trong cuộc sống gia đình.

Hình Lợi Phong dụi tàn thuốc: “Trong số nhiều người như vậy, ở bên em anh thấy thoải mái nhất, cũng hợp rơ nhất. Nhà chúng ta dưới quê gần nhau, cha mẹ hai bên qua lại chăm sóc cho nhau cũng tiện. Hơn nữa em lại là một cô gái tốt. Từ Mặc, con gái thời nay rất nhiều, một nửa thế giới là phái đẹp kia mà, nhưng người tốt thì rất ít, và em chính là một trong số đó! Em có tâm địa hiền lành, sống thật lòng, đâu ra đấy...” Cô phì cười, thấy anh tăng mình lên đến tận chín tầng mây, chẳng còn là người trên mặt đất nữa rồi. Hình Lợi Phong cũng cười: “Anh nói thật đấy. Thế nên anh mới đề nghị chúng ta thử đến với nhau. Anh biết em đã cố gắng, nhưng đến ngày tổng giám đốc mời chúng ta đi dự tiệc cùng, anh mới biết...”

Cô nhìn anh, băn khoăn. Anh biết những gì, và làm sao lại biết được? Như để trả lời cho thắc mắc trong lòng cô, Hình Lợi Phong nói tiếp: “Hôm chúng ta đi nhờ xe của tổng giám đốc, anh thấy trên xe có hai chiếc gối ôm hình bướm, có khăn giấy em hay dùng, có khoai tây chiên và đồ ăn vặt em thích... Mối đầu anh cũng không để ý, vì không thể nào tưởng tượng được hai người lại có quan hệ. Nhưng sau này, khi đến nhà em, vừa vào cửa anh đã có cảm giác rất quen. Mùi hương trong nhà, những chiếc gối hình bướm... Hôm ấy trên

đường lái xe về, anh mới chợt nghĩ ra. Hóa ra những thứ trong xe anh Giang cũng mang phong cách ấy, có mùi hương ấy. Sau đó anh nhớ đến những lần tổng giám đốc cư xử thất thố gần đây, anh ấy chưa bao giờ như vậy, chỉ những khi em có mặt... Lúc đó anh mới ngộ ra, người bạn gái mà anh ấy nói chính là... em, Tử Mặc!”

Cô khẽ thở dài: “Xin lỗi, đáng lẽ em phải nói rõ mọi chuyện với anh, lúc đó em với anh ấy đã chia tay rồi.” Hình Lợi Phong cười: “Tử Mặc, hôm nay anh với em tới đây không phải là để tính toán nợ nần. Anh chưa bao giờ kể về quá khứ của mình cho em nghe, nên em cũng không cần phải giải thích. Vả lại, trong xã hội thời nay, ai mà chẳng có những chuyện đã qua? Nếu em không chê thì hãy xem anh là anh trai, làm người yêu không được thì ít nhất anh em mình cũng có thể thành bạn chứ!”

Cô gạt đầu cười, gọi một tiếng “Anh!” “Ha ha, hay quá. Mất một cô vợ, thêm một cô em gái, tính ra anh vẫn còn lời chán.” Cô bị anh chọc cười, cảm thấy vô cùng dễ chịu, không biết đã bao lâu chưa được cười thoải mái như vậy rồi.

Hình Lợi Phong nhìn cô nói: “Tử Mặc, em có dự định gì chưa?” Nụ cười vụt tắt, cô trầm giọng nói: “Em chưa có dự định gì cả!” Ánh mắt Hình Lợi Phong chợt ánh lên nét tinh quái: “Đừng gạt anh, em yêu anh ấy!” “Kịch” một tiếng, chén trà trong tay cô rớt xuống làm ướt cả một vùng khăn trải bàn, chiếc váy của cô cũng bất hạnh trở thành nạn nhân, bị ướt cả một mảng lớn. Nhân viên phục vụ vội chạy tới, lễ phép hỏi: “Thưa cô, cô có muốn vào phòng rửa tay để lau y phục không?” Vẫn trong trạng thái sững sờ, cô lắc đầu theo bản năng, cười với anh ta. Hình Lợi Phong dụ giọng: “Tử Mặc, nhìn thẳng vào tim mình đi, nếu không yêu, sao em còn dây dưa với anh ấy?” Cô lặng người, không thốt ra lời nào. Minh thể hiện điều đó rõ ràng đến vậy sao?

“Tử Mặc, anh không biết hai người đã đến giai đoạn nào, nhưng em cứ thử cố gắng xem. Nếu em hỏi anh có hối hận vì đã không giữ lấy bạn gái trước đây không, thì anh cho em biết, anh đã từng cầu xin cô ấy, thậm chí quỳ xuống van xin, nhưng cô ấy vẫn dứt khoát đá anh. Cho nên anh tuyệt đối không hối hận, vì đã từng cố gắng. Tuy kết quả chưa chắc đã được như mong muốn nhưng ít ra cũng đã nỗ lực, ngày sau sẽ không ân hận!”

Cô hoang mang, đường đi ở phương nào đây? Trước giờ vẫn luôn né tránh là vì không muốn thừa nhận thực tâm của mình, bởi cô biết sẽ không có kết quả, không có tương lai, chỉ có thể chuốc lấy đau khổ, nhưng bây giờ cô đã yêu thật rồi. Đất trời bao la, biển người rộng lớn, nhưng với cô giờ đây chỉ có mỗi mình người ấy mà thôi!

“Ai có thể đoán trước được ngày mai hả em? Biết đâu sau này Trung Quốc tổ chức tổng tuyển cử, em lại được bầu làm chủ tịch nước thì sao? Nhưng nếu em không thử, không cố gắng, thì thua là cái chắc!”

Cô về đến nhà trong trạng thái hoang mang. Căn nhà tối đen như mực, cô đẩy cửa bước vào, chẳng buồn bật điện, đi lững thững lên lầu. Anh không có nhà, cũng tốt, cô có thể yên ổn mà ngắm nghĩ.

Sau đó cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay, khi tỉnh lại thấy trời đã sáng. Quay người lại thấy anh đang nằm bên cạnh, chợt thấy lòng ấm áp. Lời nói của Hình Lợi Phong cứ quay cuồng trong tâm trí: “Em đừng nghĩ là mình không thể, bởi ai cũng là cô bé lọ lem trong lòng hoàng tử của mình.” Cô không dám chắc. Cô không hiểu rõ con người Giang Tu Nhân. Trước giờ cô vẫn nghĩ đây là một cuộc chiến giữa hai người, cứ dây dưa mãi chẳng qua chỉ để định rõ anh thắng, cô thua mà thôi. Xưa nay trong cuộc chiến giữa hai phái, có mấy khi phần thắng thuộc về bên nữ chứ? Một nhà văn nào đó đã từng nói, đàn ông thiện chiến hơn đàn bà, từ nhỏ họ đã dựng nên được những mô hình máy bay chiến đấu, nên phái yếu chẳng bao giờ có thể thắng nổi. Cô luôn nghĩ, nếu mình cũng giống như những người phụ nữ trước đây anh thường lui tới, cũng thích những món đồ anh tặng, cũng thích quẹt thẻ của anh để thỏa mãn nhu cầu vật chất, thì có phải mọi chuyện đã sớm kết thúc rồi không? Nhưng vì chữ “nếu” đó chẳng bao giờ có thể xảy ra, cho nên cô không tìm được đáp án.

Tiếng chuông báo thức lạnh lùng vang lên từ di động của anh. Bên nhau đã lâu, cô cũng rành một số thói quen của anh. Nếu anh cài chuông buổi sáng, chắc chắn hôm nay có chuyện quan trọng phải dậy sớm. Ý nghĩ đó vừa bật lên trong đầu cô thì anh đã tỉnh, một cánh tay theo thói quen quờ tới chỗ thường ngày vẫn để di động, tắt báo thức. Biết chắc động tác kế tiếp của anh sẽ là tung chăn dậy, cô xoay người qua ôm lấy anh. Anh hơi giật mình, từ từ quay lại. Cô không nhìn vào mắt anh, bởi nếu nhìn sẽ không còn dũng khí

nữa. Cô từ từ đến gần, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Đôi mắt đầy kinh ngạc của anh sau một khắc đã hóa thành hân hoan. Từ lúc dọn qua cho đến bây giờ, cô không để cho anh chạm đến. Hơn một tháng nay, vẫn nằm bên cô nhưng anh không dám manh động, chỉ sợ lại làm cho cô giận. Vậy mà hôm nay cô lại chủ động, việc mà trước đây chưa từng xảy ra... Rất nhanh, anh từ thế bị động chuyển sang chủ động, không phải là vì thấy cô lóng ngóng trong chuyện này, mà bởi vì đợi không kịp nữa... Thật lâu sau, điện thoại kêu lên inh ỏi, nhưng chẳng có ai “chăm sóc” nó. Cô huých anh, giọng nói nửa rên rĩ: “Điện thoại kìa...” Anh hôn lên môi cô, mơ mơ hồ hồ nói: “Không cần để ý đến nó!” Thế nhưng điện thoại vẫn réo như đòi mạng. Tử Mặc hơi thở hỗn loạn nằm trên giường, đến cả gờ tay ra cũng không còn sức, bực bội nói: “Điện thoại anh ồn chết đi được!” Trong giọng cô có tiếng ngân nga sau cơn mê tỉnh, vừa như hờn dỗi vừa như không nề. Lúc này anh mới quơ tay mò mẫm tìm điện thoại dưới sàn phòng. “Alô.” Đầu dây bên kia nói một tràng, anh chỉ ừ à mấy tiếng, quay đầu nhìn cô, nói: “Hôm nay tôi không qua đó được, cậu giải thích với bọn họ giùm, hẹn hôm khác! Hôm nay bất kể có chuyện gì cũng đừng có quấy rầy tôi!”

Cô toàn thân vô lực, đang bình ổn lại hơi thở thì anh lại sát tới. Đã mệt mỏi rồi, cô than thở: “Em mệt lắm rồi!” Anh cúi đầu hôn cô, những nụ hôn nhẹ nhàng như mưa bụi, nhưng lại mang theo ham muốn mãnh liệt. Bên trong xuân ý dạt dào, mặc cho ngoài cửa sổ, gió bắc vẫn thét gào với cái lạnh tê tái của mùa đông.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Mặt trời trưa mùa đông như một chiếc đĩa sáng nhạt màu lơ lửng giữa không trung, lưỡi biếng hắt ra những tia sáng yếu ớt. Trong phòng rất ấm áp khiến người biếng nhác, chỉ muốn cuộn mình trong chăn, chẳng buồn nhúc nhích. Anh vẫn còn đang ngủ say sưa như một đứa trẻ. Hàng lông mày rậm rạp, chiếc mũi thanh tú, cánh môi mỏng, đôi mắt thì thoảng bần ra những tia nhìn khiến người ta phải khiếp sợ, nhưng bình thường lại rất hiền hòa giờ đây đang nhắm nghiền. Rất ít khi cô ngắm anh kỹ như thế này.

Tử Mặc nhẹ nhàng vén chăn dậy. Mặc quần áo xong, quay lại thấy anh đã tỉnh, đang đưa mắt nhìn mình, trên môi nở một nụ cười hứng thú. Tuy thân thể chẳng còn xa lạ gì với nhau nhưng cô vẫn đỏ mặt, làm bộ giận trừng anh một cái: “Không được nhìn nữa!” Anh bật cười, giọng nghe ngai ngái sau giấc ngủ. Cô lờ anh, đi thẳng xuống lầu. Cuộc sống hai người chính là như thế, không cần phải tận lực tung hứng, cũng chẳng phải cố ra vẻ lạnh lùng với nhau, chỉ cần chân thật là chính mình. Một năm vẫn có ba trăm sáu mươi lăm ngày, một ngày vẫn có hai mươi bốn giờ, nhưng mỗi phút giây đi qua lại chẳng hề giống nhau, cứ như rượu càng ủ lâu càng thơm, vừa bước vào cửa người ta đã có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang của nó vậy.

Hôm nay là thứ bảy, cô được nghỉ, rất tự nhiên anh cũng sẽ ở nhà. Cô khe khẽ bật cười, trông anh như một cái đuôi vậy. Màn đêm sắp kéo xuống, ánh trời chiều yếu ớt lấp ló, dường như muốn nán lại nhân gian thêm vài giây nữa. Tối nay cô cho dì Trương nghỉ để tự mình xuống bếp. Đối với cô, nhìn anh ăn ngon lành đồ do chính tay mình nấu cũng là một hạnh phúc. Giờ thì Tử Mặc đã nhận ra trước nay mình thật ngốc, chỉ biết rúc vào vỏ ốc chật hẹp, không chịu mở mắt nhìn ra thế giới bên ngoài. Chỉ cho đến khi được Hình Lợi Phong thức tỉnh, cô mới hiểu rằng trên đường đời, phải có khóc, có cười, có yêu, có hận thì cuộc sống mới đủ đầy. Bây giờ cô yêu Giang Tu Nhân, ừ thì cứ yêu cho hết lòng đi, bởi khắp chân trời góc bể này, chỉ có một người như thế cho cô yêu mà thôi! Nếu cuộc đời là một vở kịch, thì mỗi người đều là diễn viên chính duy nhất trong cuộc đời mình, cho nên cô phải dũng cảm hơn, không thể tự ti mãi nữa. Chính vì cảm thấy hai người không thể đến với nhau, nên cô mới không trao cho anh trọn vẹn. Nhưng giờ cô đã thay đổi cách nghĩ. Người ta có thể yêu một người được bao lâu? Có lẽ là mai, là một, ai mà biết trước được? Ai đó đã từng nói, những người xung quanh ta có lẽ đang chờ đợi một thời điểm thích hợp để gặp nhau. Đến một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, ta sẽ gặp được người ấy, yêu người ấy, và rồi thấy may mắn là đã gặp được người ấy ngay chính tại kiếp này. Vậy thì vì cớ gì cô lại buông tay?

Anh xuống lầu, thấy phòng bếp đang sáng, ánh đèn vàng hắt ra những quầng sáng làm ấm áp lòng người. Mùi thơm lan tỏa tứ phía, không chỉ có mùi của thức ăn mà còn có sự hiện hữu đặc biệt của một thứ hương vị khác, một thứ hương vị ngọt ngào có sức xoa dịu tâm hồn. Anh chậm rãi hít căng lồng ngực. Đây chính là ma lực của cô, khiến anh không tài nào dằn nổi lòng mình.

Anh khẽ khàng kéo cửa, cô vẫn không hay biết gì, miệng đang ngâm nga một giai điệu vô cùng êm tai, nghe rất quen tai nhưng nhỏ quá nên anh nghe không rõ. Đến gần hơn một chút, anh nhận ra ca khúc mà cô đang hát, Do-Re-Mi – một bài trong vở nhạc kịch “The sound of music” của Mỹ do nữ tu sĩ Maria dạy con của nam tước Georg Ludwig Ritter von Trapp hát, một bài hát vô cùng nhí nhảnh, dễ thương. Hồi còn nhỏ, anh đã từng xem qua phim này nên có ấn tượng rất sâu đậm. Không ngờ cô lại hát một bài hồn nhiên như thế, một chỗ sâu nào đó trong đáy lòng anh như được khe khẽ ve vuốt, thấy êm ái khôn tả.

Anh nhẹ nhàng đưa tay ôm eo cô từ phía sau, chiếc eo mảnh khảnh như có thể gãy làm đôi bất kỳ lúc nào. Cúi đầu xuống vai cô, anh thấp giọng nói: “Em đang nấu gì vậy?” Lời nói giữa những người yêu nhau bao giờ cũng đặc biệt dịu dàng. Hơi thở anh phả vào da thịt nhồn nhột, cô lấy cùi chỏ đẩy anh ra: “Anh tránh ra nào!” Không cần nói anh cũng biết, cô đang nấu canh cá. Đây là món cô rất thích, tuy nấu không nhiều, nhưng lần nào thưởng thức cũng để lại cho anh những cảm giác thật mãnh liệt. Canh có màu trắng như sữa, tỏa ra những làn hơi nóng màu trắng nghi ngút, vô cùng thơm ngon. Hôm nay là sinh nhật Tử Mặc, anh tin rằng một người đích thân xuống bếp vào sinh nhật của mình nhất định có ý nghĩa rất đặc biệt.

Vòng tay anh xiết chặt hơn, cô không thể làm gì, đành nói như van vãn: “Chờ em nấu xong rồi ăn cơm, được không anh?” Bây giờ thứ khiến anh cam tâm chịu trôi chính là những lời nói ngọt ngào của cô, chỉ cần cô dịu giọng nũng nịu, tường thành ngàn dặm của anh sẽ lập tức sụp đổ ngay tức khắc.

Lúc ăn cơm, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cô hỏi anh: “Canh cá lần em nằm viện ấy là anh nấu phải không?” Anh ngạc nhiên, mặt hơi đỏ lên, không liếc mắt nhìn cô mà chỉ cầm cúi ăn. Miệng cô nở nụ cười: “Khỏi nói em cũng biết, đích thị là dì Trương nấu rồi!” Anh vội vã tranh công: “Anh cũng có động tay mà, nhưng vì anh không biết nấu, cho nên... cho nên dì Trương đứng bên cạnh dạy anh...” giọng anh ngày càng nhỏ dần. Cô uống một ngụm canh, trầm ngâm một hồi rồi nói: “Thôi được, coi như anh thành thật cung khai, chén bát hôm nay anh chịu trách nhiệm rửa. Nhớ phải rửa vài lượt đó nha!” Anh “ừ” một tiếng, vùi đầu vào bát cơm, không dám lên tiếng phản đối.

Có một lần Phính Đình tới nhà chơi, thấy anh dưới bếp liền ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đợi đến lúc hai người kéo nhau vào thư phòng, cô bạn phá ra cười thành tiếng: “Thật không ngờ anh ta cũng có ngày hôm nay!” Đã lâu không gặp, hai người phần chần lén rất nhiều. Phính Đình trầm ngâm ngồi uống cà phê, cuối cùng mở miệng hỏi: “Mình đã gặp cha mẹ Tôn Bình Hoa rồi!” Tử Mặc ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ mặt bạn vẫn bình thường, có lẽ không có chuyện gì xấu. Phính Đình cười cười: “Họ rất khách sáo với mình, phải nói là quá, quá khách sáo.” Ý tứ trong lời nói của cô Tử Mặc hiểu rõ. Khách sáo lần đầu gặp mặt là chuyện đương nhiên, nhưng gặp bạn gái của con mình mà quá mức khách sáo như vậy có nghĩa là không bằng lòng. Phính Đình nói tiếp: “Mẹ anh ấy, tớ cũng đã từng thấy trên TV, lúc ấy bà trông thật tao nhã, thật dễ gần. Nhưng Tử Mặc à, hóa ra TV lại gạt người, hoặc là họ chỉ tạo nhả với những người khác thôi.” Tình cảnh hôm đó vẫn rõ mồn một trước mắt Phính Đình. Mẹ anh ngồi cách cô rất xa, nở một nụ cười nhạt thếch, cất giọng: “Ít có dịp cô Vu tới đây một lần, vậy thì ngồi thêm một chút nữa đi. Dù sao nơi này cũng khó vào lắm, tôi đã đề nghị bảo vệ phải nghiêm một chút... Nào, uống một hớp trà đi, đây là trà Long Tỉnh của Hàng Châu, mỗi năm chỉ sản xuất một ít thôi, hàng đặc chế đặc cung đấy!” Sàn nhà trải tấm thảm đỏ thẫm, mỗi đường kim mũi chỉ đều làm bằng thủ công, nhìn là biết giá không hề rẻ chút nào. Những đóa hoa kia, đồ khiến người ta phải chói mắt.

Phính Đình không hỏi tại sao cô và anh quay lại với nhau, vả lại cô cũng không cần phải giải thích. Đường tình của hai người gặp nhiều trắc trở, nhưng nhìn ánh mắt thấu suốt của Phính Đình, cô có thể hiểu bạn mình có lẽ cũng trải qua những nỗi khổ tương tự. Suy cho cùng, cuộc đời đều quy về một mối, chuyện đời mỗi người có thể giống nhau, nhưng câu chuyện nào cũng đều có những nét mới của nó. Hôn nhân trong giới thượng lưu trên cơ bản chỉ là những cuộc giao dịch được bọc trong một lớp vỏ hào nhoáng, có khác chẳng chỉ là giao dịch đó thành công hay thất bại. Nhìn chung cánh đàn ông tán đồng những cuộc giao dịch kiểu này, bởi nhiều khi chúng liên quan đến sự hợp tác hoặc phân chia thể lực giữa hai bên gia đình. Mà trong xã hội hiện nay, có gã đàn ông nào không mong đem về nhà một cô vợ hiền dâu thảo? Nếu anh ta cần tình yêu, cần thỏa mãn dục vọng thì có thể ra ngoài tìm những người đàn bà khác. Chức năng của người

vợ không phải để thỏa mãn tình yêu và dục vọng, một người đàn ông thông minh luôn hiểu rõ đạo lý này.

Con đường mà Phính Đình đang đi vô cùng mờ mịt, nhưng sao cô ấy lại không xoay lưng bỏ đi? Vì yêu? Vì những lời hứa hẹn? Nếu vì yêu thì dễ hiểu, bởi một khi yêu đã ăn sâu vào xương tủy rồi thì người ta sẽ không cách nào làm chủ được mình. Nhưng còn hứa hẹn? Đến tận cùng thì những lời hứa hẹn kiểu gì lại có thể khiến người ta kiên trì đến thế?

Nhìn Phính Đình cầm ly cà phê uống một cách rất tao nhã, nụ cười khe khẽ hiện trên môi, cô chợt thấy ngưỡng mộ. Tôn Bình Hoa không như những người khác, vì Phính Đình mà gánh chịu áp lực từ phía gia đình, như vậy anh ta xứng với tình yêu, với sự trân trọng của Phính Đình. Ít ra vào lúc này giữa bọn họ thực sự có tình yêu, nhưng còn cô...

Những ngày về quê, những lời cảm rằm của mẹ cô lại dồn dập bên tai. Vẫn là đề tài muôn thuở: con có bạn trai chưa. Rồi bà kể con gái ông này bà kia nhà hàng xóm kết hôn, đưa kẹo cưới tới nhà; rồi con nhà này nhà nọ cưới vợ, con đã được ba tháng... Tử Mặc chỉ im lặng nghe rồi nói lảng sang chuyện khác. Hôm ấy đưa cô ra sân bay, lúc vào cửa, anh ôm cô, thì thầm vào tai: “Nhớ là phải nhớ anh nghe chưa!” Lúc đó cô chỉ cười cười. Mấy ngày nay hai người vẫn gọi điện cho nhau không ngừng, có lẽ mẹ cô đã đánh hơi được điều gì nên mới nói gần nói xa như vậy. Đang nghĩ ngợi thì điện thoại reo, vừa nhắc máy lên đã nghe anh hỏi: “Bao giờ em về?” Lần nào gọi điện anh cũng đều hỏi câu này, cô đã quen, nhưng hôm nay cảm thấy có gì đó khác biệt, nghe giọng anh có vẻ mệt mỏi. “Còn phải ba bốn ngày nữa à?” Dù cũng nhớ anh nhưng lâu lâu mới về thăm mẹ được một lần, cô chỉ mong nán ná thêm được ngày nào hay ngày ấy. “Về sớm một chút, được không?” Ít khi nào anh nói với cô như vậy, khiến Tử Mặc càng cảm thấy có gì đó không được bình thường. “Anh sao vậy?” Anh im lặng một hồi mới nói: “Em cứ quay lại nhanh một chút là được!” “Nhưng em muốn ở với mẹ lâu hơn...” Cô khẽ khàng nói. Mỗi năm cũng chỉ có dịp này là hai mẹ con được gặp mặt nhau, phải tranh thủ cơ hội. Anh lại im lặng, mãi một lúc sau mới mở miệng: “Anh nhớ em, rất nhớ em...” Giọng nói dịu dàng vô hạn xuyên qua khoảng cách, truyền đến bên tai, rót vào lòng cô. Cho đến sau này khi ngẫm nghĩ lại, cô mới phát hiện ra đây là lần đầu tiên anh biểu lộ rõ như vậy. Giây phút ấy, cô thấy lòng mình ướt ướt. Hơn ba năm rồi, trải qua bao sớm tối bên nhau, cuối cùng cũng đã đổi lấy được những lời này từ chính miệng anh. Niềm hạnh phúc ngọt ngào trong cô bắt giắc dâng tràn, đầy ắp.

Giữa cuộc trò chuyện câu được câu chăng của hai người, Tử Mặc ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nửa đêm thức giấc, thấy trong tay còn cầm máy, dụi mắt nhìn kỹ thì thấy trên màn hình hiển thị còn đang trong cuộc thoại, cô giật mình, vội vàng “Á lô” một tiếng. Giọng anh nghe khà khà: “Mặc Mặc!” Chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra, nếu không anh tuyệt đối sẽ không có biểu hiện thất thường như thế. “Sao vậy? Anh không được khỏe à? Anh bệnh rồi phải không?” Cô cuống quýt hỏi. “Mặc Mặc, mau về đi em... em về nhanh một chút là được...” Lời nói không có trọng tâm của anh càng khiến cô thêm cuống: “Giang Tu Nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không nói, em cúp máy bây giờ đây!” Đầu dây bên kia, anh trầm mặc, thật lâu sau mới nặng nề thốt lên: “Mẹ anh bị bệnh, bác sĩ nói là bị ung thư...” Chưa bao giờ anh tỏ ra ủ ê như thế trước mặt cô. Tuy hai người chỉ trò chuyện qua điện thoại, anh cũng không nói gì, nhưng cô hiểu nỗi lòng của anh lúc này. Cuối cùng, không thể bỏ mặc anh, hôm sau cô cấp tốc về Bắc Kinh. Tối đó, anh như một đứa trẻ bơ vơ, ôm cô chặt như thể sợ hãi một giây sau cô sẽ bỏ mình mà đi, rồi trầm giọng kể về mẹ anh. Đây là lần đầu tiên anh nói về gia đình của mình cho cô nghe. Từ trước đến giờ vẫn cho rằng mình sẽ chẳng dính líu gì đến gia đình anh, nhưng không ngờ từ ngày hôm nay trở đi, điều đó đã thay đổi.

“Ba mẹ anh cùng lớn lên trong một khu nhà, tính khí hai người hoàn toàn trái ngược. Mẹ anh rất dịu dàng, còn cha thì lại vừa táo bạo vừa cứng cỏi, vậy mà họ lại đến với nhau. Ông nội và ông ngoại anh là chiến hữu nên tình yêu của hai người được sự chấp thuận của cả gia đình hai bên. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nghịch ngợm gây chuyện anh đều được mẹ bao che, còn ba anh thì không, ông trừng trị thẳng tay như với kẻ địch, chẳng chút lưu tình. Nếu không nhờ mẹ làm cầu nối, có lẽ ba con anh đã sớm trở mặt với nhau từ tám đời rồi.”

“Nhớ lần anh thi vào Stanford, trong nhà hết như có cách mạng nổ ra. Ba thì đã sớm an bài trường cho anh, nhưng anh không chịu theo sự sắp xếp ấy. Người ta thường nói những đứa như anh chỉ biết dựa hơi cha mẹ, cho nên anh muốn dựa vào bản lĩnh của mình, lên thi vào Stanford, còn giành được học bổng nữa. Ba sống chết cũng không đồng ý cho anh đi nên anh làm căng với ông, tuyệt thực hai ngày. Mẹ đau lòng đến

rơi nước mắt, kêu bảo vệ lên đưa cơm cho anh, lại đi nhờ ông ngoại ra mặt nên chuyện mới được giải quyết êm thấm.”

Anh ôm cô kể miên man cho đến khi chìm vào giấc ngủ, quãng thâm ở mắt tiết lộ sự mệt mỏi rõ rệt. Từ Mặc có thể hiểu tâm trạng anh lúc này, cô đã từng trải qua điều tương tự, có chăng khi ấy cô còn quá nhỏ, chưa biết gì đã phải nếm trải tư vị chia lìa của cái chết rồi. Cô biết, người mắc bệnh ung thư chẳng khác gì bị hành hình. Nhiều năm trước cha cô cũng từng nói, đến cả thủ tướng Chu còn không khỏi, người bình thường sao có khả năng. Tuy khoa học kỹ thuật đã có những bước tiến khổng lồ, nhưng trước mắt vẫn phải bó tay với căn bệnh này.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Từ Mặc không ngờ anh lại muốn đưa cô đi thăm mẹ anh, lại càng không nghĩ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy – tối thứ Sáu, ba ngày sau Tết Nguyên tiêu. Hôm ấy tuyết rơi không nhiều, ngoài trời từng bông tuyết mỏng manh bị gió thổi bay lả tả. Anh về mặt bình thần, vừa lái xe vừa hỏi: “Em muốn ăn gì?” Biết trong khoảng thời gian này tâm tình anh không được tốt nên cô nhường anh chọn: “Anh quyết định đi!” Anh không đáp lại, chiếc xe bon bon chạy giữa con đường đầy tuyết. Hai người yên lặng. Một lúc sau, xe dừng ở trước cổng bệnh viện. Giang Tu Nhân nghiêng đầu: “Anh muốn vào nhìn qua mẹ một chút!” Mấy ngày nay, ngày nào anh cũng vào bệnh viện, nhưng không hề mở miệng yêu cầu cô đi cùng. Giờ đây anh cũng chỉ nhìn cô mà không nói. Trong xe cực kỳ yên tĩnh. Cô hiểu ẩn ý trong lời anh không biết phải làm sao, chỉ quay đầu, mắt đối mắt: “Anh muốn em trả lời sao đây?” Anh cười, nhưng nụ cười không nhập vào đáy mắt: “Anh hi vọng em đi mà không cần anh phải nói!” Nếu anh đã nghĩ vậy, việc gì cô phải câu nệ? Cứ coi như đi thăm mẹ của bạn đi!

Tháo dây an toàn, cô đẩy cửa xe, xoay người. Anh cũng bước ra khỏi xe. Thang máy nhích lên từng tầng một, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu lanh canh làm người ta đứng nhấp nhúm không yên. Cô nắm chặt bàn tay phải đang đặt trong túi áo khoác, nơi đầu ngón tay tiếp xúc với lòng bàn tay nham nháp mồ hôi. Thang máy dừng tại khu bệnh chuyên biệt. Hành lang tĩnh mịch vốn vô cùng rộng rãi giờ bày đầy hoa tươi. Anh đi trước cô hai bước, thì thoảng quay đầu liếc cô một cái rồi lại quay đi. Chỉ là vài bước chân nho nhỏ nhưng cô thấy như xa cách vạn dặm. Một cô y tá đi ngang qua, cất tiếng chào: “Anh Giang, anh đã đến rồi à?” Cuối cùng họ đến trước một cửa phòng, anh dừng lại, quay đầu kéo tay cô: “Vào thôi, Mặc Mặc!” Chỉ cách một cánh cửa thôi mà như là hai thế giới, cô thấy hơi do dự, cũng có cảm giác sợ sợ. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa, cuối cùng thì cô vẫn cùng anh bước vào.

Căn phòng rất rộng, cửa sổ và cửa ra sân thượng được phủ rèm màu cà phê, bốn phía cũng bày đầy hoa. Dưới chân là lớp thảm rất dày, bước trên đó có cảm giác như đang đi trên mây. Qua khỏi cửa mới có thể thấy được giường bệnh. Mẹ anh đang ngồi dựa trên giường đọc sách, mái tóc được bới ra sau làm lộ vầng trán nhăn nhui, cặp mày thanh mảnh, chiếc mũi thanh tú, trông rất đoan trang quý phái. Trông bà không giống một người đang bệnh nặng chút nào. Thấy anh, bà cười hiền hòa, dịu dàng nói: “Cuối cùng con cũng đến...” Để ý thấy con trai còn dắt theo một cô gái nữa, câu nói của bà ngừng giữa chừng, nhưng ngay sau đó bà lại nở một nụ cười với cô. Bất giác, cô thấy nhẹ cả người. Anh vẫn cầm tay cô, gọi “Mẹ” một tiếng rồi quay sang cô giới thiệu: “Đây là Từ Mặc” Cô gật đầu: “Cháu chào bác.” Mẹ anh cười cười: “Từ Mặc, chào cháu, ngồi xuống đi!” Nét kinh ngạc lúc mới vừa thấy cô đã tan biến.

Anh ngồi với cô trên xô pha trò chuyện cùng mẹ: “Bên ngoài tuyết đang rơi mẹ ạ!” Mẹ anh nói: “Có lớn không? Mẹ cứ tưởng là con không tới chứ! Sau này gặp phải thời tiết như vậy, con không cần tới nữa. Ở đây có chuyên gia, có bác sĩ, có y tá, lại có người trông mẹ, người nào người nấy được việc hơn con nhiều!” “Vâng vâng vâng, là con vô dụng nhất!” Không tiện chen miệng vào, cô chỉ ngồi yên, thầm đánh giá tình cảm hai mẹ con anh quả thực rất tốt. Rồi bà nói: “Con đi kêu người ta pha một ấm trà lại đây. Từ Mặc,

cháu muốn uống sữa hay gì nào?” “Không sao, cô ấy uống trà cũng được!” Anh đáp lại rồi đi ra ngoài. Cô biết, mẹ anh làm như vậy là có chủ ý. “Hai đứa ở biệt thự đó có được không?” Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu, thấy mẹ anh khẽ mỉm cười nhìn mình, cũng cười đáp lại: “Dạ, rất tốt ạ.” “Tính nó như thế, cháu có chịu nổi không?” Cô chỉ cười trừ, không biết trả lời như thế nào. Bà Giang nói tiếp: “Tính nó với ba nó là từ một khuôn đúc ra, bướng không chịu nổi. Lúc trước ông ấy không cho nó ra nước ngoài học, thấy trong nước học cũng không thua kém gì, vậy mà nó vẫn quyết đi cho bằng được, giấu nhà đi thi. Lúc biết được, ông ấy nổi cơn thịnh nộ, lấy cái gạt tàn đập nó, cũng may là chỉ trúng vai. Sau đó nhốt nó vào trong phòng, cấm không cho ra ngoài, thế là nó cũng nhất quyết bỏ cơm, nửa điểm cũng không chịu thỏa hiệp.” Tưởng tượng ra cảnh đó, cô không khỏi mỉm cười. Đúng lúc này, anh mở cửa bước vào: “Hai người đang nói gì đấy?” Bà cười: “Đương nhiên là kể chuyện xấu của con hồi nhỏ rồi!” Anh trở nên hơi lúng túng: “Chuyện xấu gì? Mẹ, mẹ tha cho con đi, coi chừng mẹ hù người ta sợ chạy mất bây giờ!” Chuyện xấu hồi nhỏ của anh tính ra cũng không ít, cho nên chỉ có thể xuống nước năn nỉ mẹ.

Hai người ngồi thêm một hồi nữa rồi bà đuổi anh về. Ra khỏi bệnh viện, trông anh có vẻ rất vui, lúc lên xe cất tiếng hỏi: “Mẹ anh nói gì vậy?” Cô nhìn cảnh vật bên ngoài, đáp: “Có gì đâu!” Hồi nãy mới nói được vài câu, anh đã trở lại rồi. Thấy một nhà hàng, bụng đã đói meo, cô hỏi: “Thế chúng ta có còn cần ăn cơm không đây?” Anh bật cười: “Cần chứ, ai bảo không cần đâu!”

Thời gian trôi qua thật nhanh. Anh đang vào giai đoạn bận bù đầu với công việc, những chuyến công tác trọng yếu thì đi là không thể tránh khỏi, nhưng có thể thoái thác được thì liền thoái thác. Dù vậy, những cuộc điện thoại hàng ngày với mẹ vẫn được duy trì. Cô không hỏi nhiều về bệnh tình của bà, chỉ biết là bây giờ còn đang trong giai đoạn trị liệu bằng hóa chất. Có nhiều lúc, sự quan tâm chỉ cần giữ trong lòng, đâu nhất thiết phải biểu lộ ra bằng lời nói.

Cô bước vào phòng lấy đồ đi tắm thì thấy anh đang nói chuyện qua điện thoại với mẹ: “Mẹ, mẹ cũng biết tính con rồi đấy. Bây giờ cái gì con cũng có thể nghe ba, nhưng chuyện này thì tuyệt đối không có đường thương lượng.” Hình như có chuyện gì đó mà nghe giọng anh rất gay gắt. Anh ngẩng đầu, thấy cô vào liền ngừng lại: “Được rồi, con không nói nhiều nữa. Mai con lại qua thăm mẹ. Mẹ nhớ ăn thêm một chút gì đó đi, bác sĩ nói gần đây khẩu vị của mẹ rất kém...”

Tắm xong đi ra ngoài, thấy anh xoa người trên ghế có vẻ mỏi mệt, cô lay lay, muốn anh đi ngủ. Anh túm lấy tay cô, kéo vào lòng ôm thật chặt, ngón tay lơ đãng cuốn cuốn một lọn tóc dài, đầu tựa vào vai cô. Lúc này đây, cảm giác bất lực lan tràn mọi góc ngách trong thân thể anh. Hóa ra, trên đời này cũng có chuyện mà anh không có cách nào làm được. “Sao lại phải như vậy chứ?” Anh trầm giọng nói, trông thật quẫn bách. Từ trước tới nay, anh luôn luôn tràn trề sức sống, vạn sự đều thuận lợi, chưa từng thấy một Giang Tu Nhân bất lực như vậy. Lòng cô thất lại, tùy ý anh ôm chặt mình.

Hôm nay, mẹ anh phái người đến tìm cô. Suốt dọc đường đi, dù bên ngoài tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng vẫn nhấp nhúm không yên. Trên TV có rất nhiều cảnh gia đình nhà trai không chấp thuận người mà con mình chọn, đến gặp cô gái, đưa ra một khoản tiền với điều kiện cô phải biến mất. Chuyện đó sẽ không xảy ra với chính cô chứ? Vậy thì quá là hèn kém rồi!

Đến nơi, người đưa cô tới cung kính mở cửa, mời cô vào. Bên trong phòng vẫn bày đầy hoa tươi thuộc đủ các loài, bước chân vào có cảm giác như đang lạc vào biển hoa, chỉ khác là trong hương hoa có lẫn mùi thuốc, nhắc người ta nhớ đây là bệnh viện. Mẹ anh ngồi trên xô pha, trên bàn trà là một bình hoa mà có lẽ bà đang cảm đỡ trước khi cô đến. Thấy cô, bà cười tươi: “Lại đây, bác không quấy rầy cháu làm việc chứ?” Cô cười: “Dạ không!” Mặc dù mẹ anh không ngạo mạn khinh người như trên TV vẫn chiếu, nhưng cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên. “Thư ký Lưu, thay ấm trà giúp tôi nhé!” Rất nhanh, người vận âu phục phẳng phiu vừa đưa cô tới kia đã bưng lên một ấm trà đặt trên bàn, rót ra hai chén đặt trước mặt hai người, sau đó lui ra ngoài.

“Cha của bác thích uống trà nên rất hay nói về nghệ thuật pha trà bác. Cũng là pha, nhưng nước đầu tiên là đắng, nước thứ hai ngọt, sau nước thứ ba thì đậm đà, đến nước thứ năm thì mất đi mùi vị.” Lần đầu tiên nghe nói về kinh nghiệm pha trà, tuy nghe cũng hay nhưng cô vẫn không hiểu tại sao mẹ anh lại nói những chuyện này với mình.

Bà Giang nâng chén trà lên: “Cháu uống một ngụm thử xem.” Cô làm theo lời bà, thấy quả nhiên là đắng. Bà nói tiếp: “Bác sống một đời rồi, nghiệm ra hôn nhân và tình yêu không khác với pha trà là mấy, có khi

đắng, lúc ngọt ngào, lâu rồi thì sẽ chẳng còn vị gì cả.”

“Cháu đừng thấy bác thì sợ. Bác cũng chỉ là một người mẹ bình thường, biết Tu Nhân thích cháu nên muốn hiểu cháu hơn mà thôi.” Cô ngẩng đầu, thấy mẹ anh vẫn cười hiền lành, tuyệt không giống những vai ác trong phim, lạnh lùng, cao ngạo. Sao vậy kìa, có phải diễn lắm rồi không? Nếu bà cũng y như vậy, ít ra còn nằm trong dự liệu, nhưng bà lại dịu dàng, dễ gần thế này, không khỏi khiến cô bối rối.

“Cái tính ngang ngạnh của Tu Nhân cũng chỉ có cháu thu phục được thôi. Người ta nói mỗi thứ đều có khắc tinh của mình, quả là có lý. Cháu biết đấy, những năm qua nó lêu lổng bên ngoài, chúng tôi cũng không có cách nào quản được, chỉ biết nhắm mắt mở một mắt. Nhưng nói gì thì nói, bác chưa từng gặp những người phụ nữ bên ngoài của nó bao giờ, cháu là người đầu tiên nó dẫn đến trước mặt bác đấy.” Ngạc nhiên biết anh đối với mình là hết lòng, cô thấy thật ngọt ngào.

“Trước kia nó tuổi trẻ háo thắng, được nhiều người cưng nựng nên sống rất buông thả. Về nước, làm ra tiền một cái là mua ngay chiếc xe hơi giá hai trăm vạn, ngày ngày đi khắp nơi. Chuyện đến tai ba nó, thế là ông ấy tìm nó về giáo huấn cho một bữa rồi kêu thư ký xử lý xe. Nó không chịu, hai người vừa thấy mặt đã y như đấu bò, đến tận bây giờ cũng không nói chuyện đàng hoàng với nhau. Bác lần nào cũng phải làm người hòa giải.”

Thấy chén trà của bà đã cạn, cô bưng ấm lên châm lại cho đầy. Mẹ anh đón lấy, uống vài hớp rồi nhìn cô: “Bây giờ, nó đã điềm tĩnh hơn xưa nhiều, sự nghiệp cũng khá. Người ta cứ nói nó thành công là dựa vào cha, nhưng thật sự thì có tiếng mà không có miếng. Tính ông ấy như vậy, đời nào nhúng tay giúp nó, mỗi lần gặp không giảng cho nó một bài đã là tốt lắm rồi.”

Cô không tiện cắt ngang, chỉ yên vị làm người nghe. “Bác biết cháu với nó qua lại cũng được hai năm rồi, chưa có ai bên nó được lâu như vậy. Nếu cháu nghĩ bác không có tư tưởng phong kiến thì cháu làm to. Bác chỉ có mỗi một mụn con, cho nên chỉ muốn nó được vui vẻ. Vả lại với tính nó, muốn ép cái đầu cứng như bò của nó xuống gặm cỏ còn khó hơn làm nước sông Hoàng chảy ngược. Qua trận bệnh này, bác cũng nghĩ thông rồi. Chuyện đời vô thường, chỉ cần Tu Nhân chọn cháu, bác cũng sẽ không phản đối.”

Trời đất! Sao lại như thế này? Có phải cô quá cực đoan rồi hay không, coi cha mẹ của ai cũng như cha mẹ Tôn Bình Hoa? Tử Mặc không thể nói được gì nữa.

“Cháu thì sao? Cháu đối với Tu Nhân thế nào? Có yêu nó không?” Đây là lời của một bà mẹ đang hỏi người yêu của con bà sao? Cô trầm ngâm giây lát, hít một hơi sâu rồi ngẩng đầu nhìn bà, ánh mắt trong veo: “Cháu cũng không biết, cháu chỉ biết bây giờ cháu yêu anh ấy, muốn được bên anh ấy. Cháu sẽ yêu anh ấy đến ngày nào không còn có thể yêu anh ấy được mới thôi!”

Như thế là đã đủ, không phải sao? Nếu cứ mở miệng ra là nói trọn đời trọn kiếp thì thật giả dối, bởi ai có thể biết được chuyện ngày sau. Nhưng cứ theo thực lòng mình, yêu cho đến khi mọi chuyện thay đổi, đến khi không còn có thể yêu nữa, thì đó cũng đủ rồi. Mà mọi thứ rất có thể thay đổi trong thời gian ngắn, một năm hai năm, nhưng cũng có thể là cả đời, đến tận khi nhắm mắt xuôi tay.

Mẹ anh cười. Tuy thư ký đã điều tra về cô vô cùng tường tận, nhưng bà phát hiện chỉ cần nhìn vào mắt cô sẽ hiểu cô là người như thế nào. Một người có đôi mắt trong veo như nước, không chút giả dối như thế nhất định là có một tâm hồn trong sáng. Có thể nghèo về vật chất đấy, nhưng nội tâm thì chắc chắn sẽ khác. Nếu không thì sao “thằng con chẳng ra gì” theo như lời của chồng bà lại có thể vì cô mà dừng bước, quỳ lạy cho đến tận bây giờ, thậm chí còn cầm đầu vào chứ? Nghĩ đến ông chồng cố chấp, bà thở dài. Cứ luôn miệng mắng con là đầu bò, lại chẳng biết cái tính bướng bỉnh của nó hoàn toàn là do di truyền từ chính mình mà ra!

24. Chương 24

Chương 24

Hôm nay Tử Mặc xách một bình giữ nhiệt đi thăm mẹ anh. Lần trước các bác sĩ cho biết sau khi trị liệu bằng hóa chất, khẩu vị của bà Giang vẫn không tốt, anh đã nói, chẳng biết là hữu tâm hay vô ý: “Mặc Mặc nấu canh ngon lắm, lần sau để cô ấy nấu mang tới đây cho mẹ.” Cô chỉ biết đứng ngẩn ra bên cạnh, thừa nhận không được, mà phủ nhận cũng không xong. Từ hôm ấy, lòng cô vẫn canh cánh chuyện này. Thứ bảy được nghỉ, cô liền đi mua nguyên liệu về nấu canh đem đến bệnh viện. Trên hành lang, cô y tá chuyên chăm sóc mẹ anh đi ngang qua thấy cô liền cất tiếng chào: “Chị đến rồi à!” Ngày thường theo anh tới đây được mấy lần nên cũng có chút quen biết, cô cười gật đầu lại.

Đang định đẩy cửa bước vào, chợt nghe thấy bên trong phòng có người đang nói chuyện, là tiếng hai người phụ nữ, tuy cách cánh cửa khép hờ nhưng nghe vẫn rất rõ ràng, cô đang tính lui ra thì nghe thấy giọng bà Giang truyền tới: “Chị biết ý Tu Nhân chứ, chị đã nói với nó là chia tay với cô gái họ Triệu đó đi, nhưng chuyện đó khó lắm, tính nó bướng như vậy mà.”

“Trước giờ Tu Nhân có nghiêm túc trong chuyện tình cảm đâu, không thì nó đã không buông thả như thế rồi. Khó lắm nó mới cải biến, đều là nhờ cô Triệu kia, chị cũng thấy yên tâm. Nhưng e là cha nó sẽ không đồng ý, tư tưởng cố chấp của ông ấy đâu phải một sớm một chiều, dễ gì thay đổi. Chắc sắp sửa một trận long trời lở đất nữa rồi...”

“Với anh rể thì chẳng có nước thương lượng rồi, ông của Tu Nhân đã chọn sẵn cháu dâu từ lâu, hai nhà lại là chiến hữu... chị cũng hiểu anh rể nhất còn gì, anh ấy xưa nay coi trọng nhất là lời hứa...”

Mẹ anh khẽ ừ một tiếng: “Có câu không thù không thành cha con, quả nhiên ứng với hai cha con nhà này. Mấy năm nay, thấy bên nhà họ Tống không ngó ngang gì đến Tu Nhân, chị cứ ngỡ họ không ưa vì nó quá phóng túng. Có được mỗi một mụn con, chỉ cần nó thấy thích thì chị cũng theo ý nó. Mấy năm qua Tống Linh Linh cũng bien biệt ở nước ngoài, cứ tưởng vụ này chìm rồi. Ai ngờ chị ngã bệnh, gia đình bên ấy đến thăm rồi khơi lại...”

“Lần trước cùng đi uống trà với Kiều phu nhân, em thấy Tống Linh Linh rồi. Trông con bé rất thời thượng. Em cũng có nhận ra đâu, đến khi Kiều phu nhân nói mới biết. Con bé mới từ Mỹ du học về...”

Tử Mặc vẫn lẳng lặng đứng như đang nghe chuyện của người khác, tận một hồi lâu sau mới rùng mình. Hóa ra từ đầu tới cuối cô chỉ là người thứ ba mà thôi, anh đã sớm có vị hôn thê rồi! Vậy mà anh chưa bao giờ nhắc đến... Nhưng việc gì anh phải nói chuyện này với cô? Cô là gì của anh nào? Vậy không phải tốt sao? Hai người môn đăng hộ đối, đều là con nhà danh giá. Cô nên chúc mừng anh mới đúng!

Cô rời cánh cửa, bước lững thững trên hành lang dài dằng dặc. Lại gặp cô y tá ban nãy, trên mặt cô vẫn là nụ cười điềm tĩnh, đưa bình giữ nhiệt trong tay ra: “Nhờ chị mang cho bệnh nhân giúp em, bây giờ bà ấy đang nghỉ ngơi.” Không nhìn ánh mắt cô y tá, Tử Mặc xoay người rời đi. Bên ngoài trời đang đổ mưa, tuyết vẫn rơi không ngừng. Gió thổi vù vù tung vạt áo cô bay bay. Hơi thở cô phả ra hóa thành những cụm trắng xóa trước mặt. Mùa xuân vẫn chưa đến nữa sao? Sao lại lạnh như thế này? Thành phố này đúng là chẳng có gì tốt, mùa đông thì tới sớm, mùa xuân lại tới muộn, gió bụi không ngừng, chẳng bằng thị trấn nhỏ quê cô, sông nước hữu tình, bốn mùa đều là xuân.

Anh về nhà sớm, trong không khí còn thoang thoảng mùi thơm của thức ăn, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, gọi mấy cú điện thoại cũng không thấy bắt máy. Sắc trời càng ngày càng tối đen. Anh đi đi lại lại trong phòng, căn nhà quá đối yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ đều đều tích tắc truyền vào trong tai khiến lòng người càng thêm phiền não. Mở TV ra, chuyển kênh liên tục, lúc quảng điều khiển sang một bên, nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười giờ, anh chộp lấy chìa khóa trên ghế, vọt ra ngoài. Xe vừa ra khỏi cổng biệt thự đã thấy trên đường có một dáng người nhỏ nhắn, đầu cúi gằm xuống, đang bước đi với tốc độ chậm như rùa. Anh phát hỏa, người đàn bà ngốc nghếch này, lẽ nào cô không biết tuyết đang rơi nhiều sao?

Xe thắng gấp ngay bên cạnh cô. Tử Mặc gần như không còn cảm giác nữa, vẫn chậm rãi bước đi. Anh đẩy cửa xuống xe, giận dữ nói: “Em điên à, không thấy tuyết đang rơi sao?” Lúc này cô mới như sự tỉnh, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn anh: “Là anh à?”

Anh chỉ lo để ý toàn thân cô đang ướt đầm nên không chú ý có điều gì đó không ổn, bắt lấy tay cô: “Cái gì mà là anh? Trừ anh ra còn ai khác?” Quảng Tử Mặc lên xe, anh vội vã lấy khăn giấy lau cho cô. Mặt cô lạnh như băng, tóc ướt nhẹp, áo khoác ngoài cũng chẳng hơn gì. Vừa cởi ra cho cô, anh vừa mắng: “Rốt cuộc em vừa đi đâu? Sao anh gọi nhiều như vậy mà không bắt máy?” Cô không trả lời, chỉ ngồi yên không nhúc nhích. Cả áo len bên trong của cô cũng ướt, anh ngừng lại, vội vàng khởi động xe. Ôm cô lên lầu, đưa cô vào phòng tắm, mở nước nóng, chỉ một lát cả phòng tắm đã ngập trong hơi nước. Dem quần áo tới, thấy cô vẫn ngồi y nguyên trong bồn tắm, y phục còn nguyên trên người, anh ném quần áo trên tay vào giỏ đựng đồ sạch, chạy tới trước mặt cô: “Rốt cuộc là em làm sao? Ngã bệnh rồi à?” Tự hành hạ mình như vậy không đỡ bệnh cũng khó! Không bắt được taxi thì ít ra cũng phải biết gọi anh tới đón chứ! Trong nhà đâu phải chỉ có một chiếc xe, bảo cô đi học lái, cô không chịu! Định thuê tài xế đưa đón cô hàng ngày, cô cũng sống chết không chịu, nói làm thế là quá rêu rao. Trước giờ vẫn để tùy theo ý cô, giờ xem ra không thuê tài xế là không được rồi!

Đưa tay cởi giùm cô chiếc áo len, cô thấp giọng nói: “Để em tự làm.” Anh thử nhiệt độ nước, thấy vừa đủ liền cầm vòi sen gội đầu cho cô. Dòng nước ấm áp từ từ thấm vào da thịt, cô chợt rung mình. Anh đang dùng đầu gối xoa tóc cho cô, cũng nhận thấy điều đó: “Em sao vậy?” Cô ngẩng ra một hồi, cầm lấy vòi sen: “Để em, em tự làm.” Anh bật cười. Da mặt người phụ nữ này lúc nào cũng mỏng nên rất khó tiếp nhận sự tiếp xúc táo bạo của anh. “Được, anh đi ra ngoài. Em mau tắm đi, để nước lạnh là bị cảm đó.”

Cô tắm rất lâu, cũng phải đến một tiếng đồng hồ. Anh lo cô ngủ quên trong đó nên cứ cách một lát lại lên lầu mở cửa nhìn. Xong xuôi, cô mặc áo choàng trắng bước ra, nhận lấy chiếc khăn khô từ anh, ngồi trước bàn trang điểm chậm rãi lau tóc. Quan sát một hồi, anh cảm thấy có điều gì đó khác biệt nhưng không biết cụ thể là ở đâu, định hỏi cho rõ nhưng thấy cô có vẻ rất mệt mỏi nên thôi, quyết định đi tắm. Lúc anh tắm xong thì cô đã ngủ. Bước lại bên giường sờ trán cô, thấy nóng nóng, anh liền xuống thư phòng ở lầu dưới tìm hộp thuốc, lấy ra hai viên. Trở lại phòng, cô vẫn nằm yên, hơi thở đều đều, chứng tỏ đang ngủ rất say. Làn tóc đen nhánh vương trên gối trắng, làm bật lên khuôn mặt linh lợi đang ửng hồng vì nóng. Anh cúi người, trên người cô có hương thơm thanh thanh sau khi tắm, nghe rất dễ chịu. Thực ra trên người anh cũng có mùi này, nhưng hương thơm từ cô không hiểu sao lại đặc biệt tươi mát, rung động lòng người. Chợt cô trở mình, dây lưng chiếc áo choàng tắm trên người khẽ lỏng ra, làm lộ ra những đường cong thấp thoáng phía dưới. Anh thấy miệng mình khô khốc, vội vàng dời tầm mắt, khẽ lay cô: “Mặc Mặc, uống thuốc đi!” Cô ậm ừ rồi lại xoay người, tiếp tục ngủ. Anh thấy dở khóc dở cười, nhưng không thể để mặc như thế được, bèn đặt cốc nước và thuốc xuống, nâng cô dậy: “Ngoan nào, mau uống thuốc đi, không thì chắc chắn mai em sẽ đổ bệnh đó!” Nghe mà cô cứ ngỡ mình đang nằm mơ, vì hồi bé, cha cô luôn dỗ dành cô uống thuốc như thế. Ước gì được ở mãi trong mộng, trở lại tuổi thơ ấu vô ưu vô lo, để được cha mẹ cưng chiều, nâng niu thì hay biết mấy!

Anh vỗ vỗ má cô: “Mặc Mặc, nhất định phải uống thuốc.” Rốt cuộc cô cũng tỉnh lại, mông lung mở mắt nhìn anh. Anh cười: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi! Nào, uống thuốc đi!” Cô ngoan ngoãn hé miệng, ngậm thuốc vào rồi uống một hớp nước, nuốt trôi thuốc. Anh hài lòng đặt cô trở lại giường, đắp lại chăn, dịu dàng nói: “Em ngủ đi.” Cảm giác sau khi hoàn thành tốt đẹp một công trình xây dựng chưa chắc đã khiến anh thỏa mãn như lúc này. Cô mở to mắt nhìn anh. Đang định xem giấy tờ, quay đầu lại, thấy cô vẫn đang nhìn anh, cười: “Hôm nay em hơi kỳ cục phải không?” Thấy cô ỷ lại vào mình như thế, tâm tình anh đột nhiên tốt lên một cách kỳ lạ, buông giấy tờ, leo lên giường ôm cô: “Anh có thấy thế đâu, em mau ngủ đi!” Cách một tiếng, tắt điện, trong phòng tối om.

Cô vùi đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập từng nhịp, từng nhịp một chậm rãi. Mùi vị của anh ngập tràn tứ phía. Lòng cô chợt cay xè. Thì ra con đường này cũng đã đến đoạn cuối rồi, mọi con đường nào rồi cũng có điểm kết thúc! Cảm giác được sự bất an của cô lần bàn tay nhỏ bé đang không ngừng du tẩu trên người mình, anh hít sâu một hơi, ghé vào tai cô: “Em không muốn ngủ phải không?” Cô không trả lời, chỉ xoay đầu, chặn lại miệng anh, đầu lưỡi mềm mại vươn vào bên trong, cùng anh chơi trò đuổi bắt. Ngập ngừng một giây đồng hồ, sau đó anh lập tức trở nên chủ động, tay nhanh chóng cởi chiếc áo choàng trên người cô, vuốt ve làn da nõn nà, làm dậy lên từng đợt lửa mãnh liệt. Môi anh bắt gặp trượt đến bờ ngực cô, nhẩn nhá không rời. “A...” Tiếng rên rỉ không kèm nén được bật ra khỏi miệng cô, vang vọng trong căn phòng tối đen, tĩnh mịch. Động tác anh ngày càng cuồng nhiệt, như thể muốn bức ra những tiếng rên rỉ đầy mê hoặc của cô trong cơn thổ dốc...

Cô rời giường rất muộn, lúc này anh đã đi ra ngoài, để lại một mẩu giấy nơi đầu giường: “Em dậy xong nhớ ăn sáng, uống thuốc nhé!” Nỗi chua xót quen thuộc lại dâng lên trong lòng, cô lắc đầu, từ từ ngồi dậy. Tắm rửa, thay đồ, bước xuống lầu, cô mới biết dì Trương đã đến. Thấy cô xuống, bà vội vàng chạy tới: “Sao cô lại xuống đây! Cậu Giang nói cô bệnh, kêu tôi hôm nay qua chăm sóc cô.” Thường thì thứ Bảy, Chủ nhật, dì Trương được nghỉ. Cô ngồi xuống: “Không sao đâu ạ, cháu chỉ bị cảm một xíu thôi.” Dì Trương bưng tới một chén cháo trắng và mấy đĩa thức ăn: “Cậu Giang đã kêu tôi chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ, cô ăn đi. Còn có cả thuốc nữa, cậu ấy dặn tôi nhất định phải xem cô uống.” Thì ra anh cũng biết cô sợ nhất là uống thuốc, từ trước tới giờ có thể trốn được thì nhất định cô sẽ trốn.

Tối hôm qua không ăn uống gì, lại phải đi bộ từ trạm xe bus về mất một đoạn khá dài nên hiện giờ cô rất đói bụng, ăn liền hai chén cháo. Ăn xong, lại uống hết số thuốc dì Trương đưa cho. Vừa đặt chén xuống, hệt như có thần giao cách cảm, anh đã gọi điện sang: “Em đỡ hơn chút nào chưa?” Cô nhỏ nhẹ ừ một tiếng. “Vậy em nghỉ ngơi nhiều một chút, chiều anh sẽ về.” Ừ xong, cô cúp máy.

Đứng trước cửa sổ, nhìn những bông tuyết không ngừng rơi xuống, cô thấy thời gian trôi thật nhanh, nhưng cũng lại chậm vô cùng. Đã từng có một mùa đông tuyết rơi, hai người rúc trên giường cùng trải qua những ngày giá rét, nhớ lại mà cảm thấy như mới ngày hôm qua. Lại có một mùa đông, hai người cùng ở trần cổ què cô, ăn lẩu nóng giữa trời gió rét, anh hứng thú nói như vậy thật là đặc sắc. Thì ra mọi chuyện đã qua lâu đến vậy rồi, lâu đến dường như cô cũng quên mất.

Đưa tay mở cửa sổ ra, gió bắc ào ào thổi vào, quất vào mặt đau rát, không chỉ lạnh trên mặt mà dường như cả trong lòng cũng rét run lên. Lạnh, lạnh đến thấu xương, nhưng cả người cô giờ đây lại tỉnh táo đến dị thường.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

“Cậu có biết Tống Tinh Linh không?” Cô nhìn dòng xe như nước bên ngoài cửa sổ. Giữa một chiều mùa đông không khí trong lành, ngồi trong một quán cà phê ngắm người xe qua lại, nghe độc tấu dương cầm thì quả là hưởng thụ.

Phính Đình ưu nhã uống một ngụm cà phê, đặt ly xuống rồi mới đáp: “Không phải Tống Tinh Linh mới từ Mỹ về đó chứ? Cô nàng này gần đây rất nổi danh, có bằng cấp, có gia thế, lại có sắc đẹp, không gây xôn xao sao được!” Bóng dáng cô ta liên tục xuất hiện trong các bữa tiệc xã giao. Thủ đô này tuy lớn nhưng cũng thật nhỏ, đi đâu cô cũng gặp Tống Tinh Linh.

Đến cả Phính Đình cũng nói vậy, xem ra cô ta cũng rất khá. “Có lúc mình nghĩ, mình và anh ấy rốt cuộc là gì của nhau? Anh ấy rốt cuộc thật lòng với mình được bao nhiêu?” Thấy Phính Đình đag chăm chú nhìn mình, cô nhún vai nói tiếp: “Nhưng rồi cũng chẳng tìm được đáp án.” Anh thậm chí còn chưa từng nói yêu cô.

Phính Đình nói như vừa an ủi, lại như pha chút ngưỡng mộ: “Cậu đó, có phúc mà không biết mình có phúc. Anh ấy đã vì cậu mà từ bỏ cả rừng mỹ nữ rồi, còn chưa thấy đủ sao? Cậu không biết trước kia Giang Tu Nhân như thế nào đâu, vậy mà bây giờ trông anh ấy hệt như người đàn ông đã có gia đình rồi ấy. Cậu còn muốn anh ấy thế nào nữa?” Đàn ông mà chịu cột chặt mình vào một chỗ, không nghĩ ngờ gì là anh ta yêu ghê gớm lắm rồi, bởi có mấy người làm được như thế đâu, bên ngoài là cả một thế giới đang hấp dẫn gọi mời kia mà! Có nhiều khi không hứa hẹn gì cũng lại là một kiểu hứa hẹn, bởi đã quá yêu nên sợ hứa rồi sẽ không thực hiện được, chẳng thà lấy hành động ra chứng minh.

Phính Đình bỗng nhiên ngừng lại. Theo ánh mắt bạn, Tử Mặc nhìn thấy một cô gái xinh đẹp với đôi mắt rất sáng và những đường cong duyên dáng, trên người toàn đồ hiệu Chanel đang đi về phía này, có lẽ là có hẹn với bạn. Thấy Phính Đình, cô nàng mỉm cười thay cho lời chào, đi lướt qua, để lại một làn gió thơm

ngát. Mặt Phính Đình đầy vẻ kinh ngạc, Tử Mặc cất tiếng hỏi: “Cậu biết cô ấy à?” Khóe miệng cô bạn khẽ cong lên, nửa cười nửa không nói: “Thảo nào người ta nói ngày đừng nhắc người, đêm đừng nhắc quỷ. Cậu biết cô ấy là ai không, chính là Tống Linh Linh mà chúng ta vừa nói đấy!”

Tử Mặc hơi ngạc nhiên, vội nhìn lại hướng Tống Linh Linh vừa đi, nhưng tầm nhìn bị che bởi một số đồ trang trí trong quán nên cô chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng thanh mảnh với dáng điệu cực kỳ thướt tha. “Thật à?” Phính Đình lườm nguýt: “Thật như trứng luộc, dám cá với cậu đấy. Mình gặp cô ta trong các dịp xã giao mấy lần rồi.” Uống thêm một ngụm cà phê nữa, thấy thần sắc Tử Mặc là lạ, Phính Đình đột nhiên nhớ đến chuyện cô vừa hỏi: “Tự dưng cậu lại hỏi về Tống Linh Linh làm gì?” Cô cười chua chát: “Cậu biết cô ấy là ai không?” Phính Đình nhìn cô, chẳng hiểu gì cả: “Cậu có ý gì?” Nụ cười Tử Mặc càng thêm chói mắt: “Cô ấy là vị hôn thê đích thực của Giang Tu Nhân! Cũng chính là người được gọi là tình địch của mình!” Phính Đình giật mình, quay đầu nhìn đi nhìn lại mấy lần hướng Tống Linh Linh vừa đi: “Cô ấy à? Sao có thể như vậy được?”

“Sao lại không thể chứ?” Cô bình thản vặn lại. Phính Đình bị câu hỏi của cô làm cho ngẩn ngơ, lát sau mới đáp: “Mình chưa từng nghe Bình Hoa nhắc đến bao giờ. Nếu chuyện đó là thật, sao mấy lão ấy lại không biết cho được?” Cô lơ đãng nói: “Thật! Mình nghe mẹ anh ấy nói, rằng ông của Tu Nhân đã chọn...” rồi đem chuyện ở bệnh viện ra kể từ đầu tới đuôi.

“Vậy cậu định làm gì bây giờ?” Cô còn có thể làm gì nữa??? Tử Mặc chỉ biết cười khổ: “Không ngờ được đến cuối cùng mình lại là người thứ ba phải không?” Phính Đình tuy dai dẳng với Tôn Bình Hoa, nhưng rất cuộc vẫn là người đến trước, còn người cha mẹ anh ta giới thiệu là kẻ đến sau, chỉ có thể âm ỉc làm người thứ ba. Còn cô thì ngược lại, bất luận anh với Tống Linh Linh là như thế nào, tóm lại cô vẫn là kẻ đến sau. Người ta lại nổi trội như thế, chỉ mỗi so về gia thế thôi cũng đã bỏ xa cô, cuộc chiến này chưa cần đánh đã biết thắng thua rồi.

Anh bước vào nhà, ném cặp trên ghế, tìm thấy cô trong bếp như thường lệ. Đạo gần đây, cô rất thích tự mình nấu nướng, dì Trương chỉ việc đi mua đồ ăn về. Anh sợ cô vất vả, đã mấy lần đề cập đến chuyện này nhưng không có hiệu quả nên đành thôi. Rón rén bước tới sau ôm cô, anh hỏi: “Em nấu gì thế?” Cô không rảnh tay, cũng không quay đầu lại: “Măng ” Anh bật cười, lòng thấy ngọt như uống mật: “Sao biết anh thích ăn món này?” “Vậy à? Em có biết anh thích đâu, nếu biết đã sớm nấu cho anh ăn rồi!” Cô nói giỡn, thực ra đây là do mẹ anh cho cô biết, lại còn chỉ cô cách nấu, giờ đây cô chẳng qua là đang muốn thực hành một chút mà thôi.

Vòng tay anh xiết lại, đến khi nghe được tiếng kêu của cô mới hung hăng nói: “Em nói lại một lần nữa thử xem!” Cô bật cười: “Được rồi, em không dám nữa. Nồi măng sắp cháy rồi đây này...” Lúc này anh mới nhẹ nhàng nói lỏng ra.

Khi ăn cơm, hai người ngồi đối diện. Khẩu vị của anh rất tốt, ăn sạch hết những gì cô nấu, lại kể cho cô nghe về chuyện ông nội anh: “Ông của anh thích ăn nhất là món này. Hồi ấy đây là món sở trường của bà nội, nhưng vào thời ấy, hai người phải chia lìa, không được sống gần nhau, cho nên mỗi lần ông trở lại, bà đều làm món này. Măng tươi phải đến mùa mới có, cho nên năm nào bà cũng đào sẵn, đem phơi thành măng khô...” Thì ra còn có chuyện như vậy nữa. Hai người ngồi trên xô pha trong thư phòng, trên chiếc bàn thủy tinh là hai chén trà xanh bốc hơi nghi ngút. Trong không khí lan tỏa một hương vị ngọt ngào. Anh kể tiếp: “Trong ấn tượng của anh, ông nội là một người cực kỳ nóng tính, nhưng bà không bao giờ tranh cãi với ông, chỉ im lặng làm việc nhà. Mỗi lần ông nóng lên, bà lại lặng lẽ tránh đi một nơi, chờ ông hết giận mới trở về. Anh chưa bao giờ thấy ông bà đổ mắt tía tai với nhau bao giờ. Cô của anh vẫn luôn nhỏ to rằng bà đừng nhần nhện ông quá, nhưng bà nói không sao, nhịn mà ông ấy thấy khá hơn thì bà có thể nhịn cả đời được. Nhiều khi nghĩ lại, anh thấy bà quen chịu đựng quá, chuyện gì cũng tự gánh lấy vào mình. Nhưng đối với bà, khổ nhất chính là khoảng thời gian ông ở trong quân ngũ, không biết sống chết ra sao. Nhiều năm như vậy mà bà còn chịu được, huống hồ bây giờ ông ở ngay bên cạnh, ngày đêm làm bạn với bà, cho nên những chuyện nhỏ nhặt như vậy, sao bà lại không thể nhường nhịn được cơ chứ? Vả lại có lẽ trong lòng bà cũng không cảm thấy khuất tất gì, bà lúc nào cũng chờ ông hết giận rồi lại cười xòa đến bên ông.”

Cô tìm một tư thế thoải mái, đầu gối vào đùi anh, ôm một chiếc gối mềm mại hình bướm với tông màu sáng, rất ấm áp và dễ chịu. Tay anh quần lấy tóc cô, nắm ngón tay xòe thành chiếc lược, lơ đãng chải. “Sau đó có một năm, bà nội đổ bệnh rất nặng. Bác sĩ nói có lẽ bà không qua khỏi, ông liền bạo phát, ba mẹ anh,

rồi đến cả cô cũng không ngăn nổi. Nhưng từ đó trở đi, anh không hề thấy ông nổi nóng một lần nào nữa. Ngày ngày ông đến chăm sóc bà, đút cho bà ăn, kêu nhà bếp đổi món liên tục, cũng chẳng chịu cho ai động vào bà, tự ông làm hết. Cứ như vậy kéo dài năm năm. Trong năm năm ấy, ông cũng từ một người khỏe mạnh biến thành tiêu tụy, già nua, cho đến khi chính ông cũng trở thành một bệnh nhân.”

“Lúc ấy anh còn rất nhỏ nên không cứ thắc mắc mãi, tại sao tính tình ông đột ngột thay đổi, trở nên tốt như vậy, tại sao ông lại đối xử với bà hoàn toàn khác hẳn trước đây? Ngày nào ông cũng bưng chén cơm ngồi trước giường đút cho bà ăn, dỗ dành bà uống thuốc, chọc cho bà cười... Đến cả anh ông cũng chẳng đối tốt như vậy!” Giọng anh dần dần trầm xuống, đưa mắt nhìn thẳng vào cô, chậm rãi cúi đầu hôn trán cô, anh kể tiếp: “Sau đó bệnh tình của bà kéo dài cho đến khi không thể cứu vãn được nữa, ông ngày đêm ở sát bên cạnh, nắm chặt tay bà. Cô và mẹ anh khuyên như thế nào ông cũng chẳng chịu buông ra. Cứ như vậy, ông ở bên bà cho đến tận giây phút cuối cùng...” Thanh âm của anh trở nên nghẹn ngào. Cô khẽ ngẩng đầu lên, anh quay mặt sang một bên như không muốn để cô nhìn thấy. Nhưng Tử Mặc vẫn thấy được trong mắt của anh có gì đó đang lóng lánh. Cô lặng lẽ kéo áo anh, thấp giọng hỏi: “Sau đó thì sao?” Tay anh nhẹ nhàng vươn tới, rất lớn, rất ấm áp, đan chặt vào mười ngón tay cô, chậm rãi đưa lên nhẹ nhàng hôn: “Sau đó... sau đó chưa tới nửa năm, ông nội của anh cũng qua đời. Ông ra đi rất thanh thản, rất vui vẻ...”

Câu chuyện anh kể khiến cô chợt nhớ tới một ca khúc của Tô Nhuê – “Nắm tay”: “Bởi yêu những gì em yêu, mơ những gì em mơ, nên đau nỗi đau của em, hạnh phúc với những gì em hạnh phúc. Vì đi con đường em đi, khổ những gì em khổ, nên vui niềm vui em vui, theo đuổi những gì em theo đuổi. Bởi không dám nghe lời thề, không dám tin hứa hẹn, nên an lòng khi thấy em im lặng, tự nhủ rằng vận mệnh tương lai sẽ chẳng gió mưa, sẽ không lặn đạn. Cho nên an lòng nắm tay em mà chẳng phân vân liệu bàn tay ấy có nắm lại tay mình. Con đường kiếp trước chẳng dễ đi, nhưng đã có người làm bạn. Con đường kiếp này còn lắm gập ghềnh, nên hãy nắm tay nhau, kiếp sau ta lại chung lối...” (hic, nói chung nghĩa lời hát này là như thế, mọi người hiểu tạm như vậy nhé, iCy thực không đủ trình độ lẫn kiên nhẫn để chuyển sang tiếng Việt sao cho nó xuôi tai *khóc*)

Giọng hát kiên định mà tang thương ấy như đã nếm trải mọi tư vị cuộc đời, kinh qua nỗi đau tình nhân thế, cho nên mới có thể sâu lắng và thấu hiểu đến vậy. Thì ra đã nắm tay nhau rồi thì bất luận cuộc sống có đắng cay hay ngọt bùi cũng phải có nhau, để đến tuổi xế chiều nhìn lại, trong lòng không cảm thấy tiếc nuối.

Hai người nấn ná trong thư phòng rất lâu. Lúc này đây, cô cảm thấy gần anh hơn bao giờ hết, đầu gối trên đùi anh mà nghe lòng tĩnh lặng. Cũng giống như khi còn bé, nắm bàn tay to lớn của cha, cô cảm thấy tất thấy trên đời này thật tươi đẹp, chẳng có gì đáng sợ, sau đó yên tâm ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cô không biết khi nào anh sẽ nói với mình về chuyện Tống Linh Linh. Không muốn chủ động mở miệng, chỉ có thể chờ, ngày qua ngày pháp phủng không yên. Thấy Trần Tiểu Giai lúc nào cũng cười tươi như hoa, có thể thấy cô nàng với bạn trai rất khăng khít. Vị trưởng phòng Tịch không thể thành đôi với cô cũng đã bén duyên với bạn học cũ. Cho nên mới nói, duyên đến thì thành, không đến thì có gương mặt nhìn cũng vô ích.

Điện thoại lạnh lạnh reo lên, người gọi là Phính Đình. Cô bắt máy: “Alô!” Phính Đình thăm dò: “Dạo này có bận không?” Cô cười: “Không bận lắm!” “Muốn đi mua sắm không?” Thời trang xuân đã được tung ra, Phính Đình xưa nay thích mua sắm nên dĩ nhiên không bỏ qua dịp này. Suy nghĩ một lát rồi cô trả lời: “Ừ, đi!” Hai người hẹn địa điểm gặp mặt, sau đó cúp điện thoại. Cô gọi cho anh báo tối nay không về nhà ăn cơm. Biết cô với Phính Đình ra ngoài mua sắm, anh mới đồng ý: “Được rồi, mua xong gọi cho anh để anh đi đón.” Định cúp máy thì anh lại nói: “Thẻ ngân hàng lần trước anh đưa cho em có ở đó chứ? Nhớ mua nhiều chút nhé!” Lần trước anh làm cho mấy tấm thẻ, cô chưa dùng tới, cũng không nhớ để ở đâu. Nghe anh nhắc đến, cô ậm ừ mấy tiếng, sau đó cúp máy.

Theo chân một người đẹp như Phính Đình, các nhân viên bán hàng cũng phục vụ niềm nở hơn nhiều, chẳng giống trước kia khi cô đi một mình, mà thường là xem chứ không mua. Một đám nhân viên tíu tít xúm quanh Phính Đình, chỉ một giờ đồng hồ sau cô nàng đã có trong tay rất nhiều chiến lợi phẩm.

Lại đi lượn một vòng nữa, thấy cũng đủ rồi nên cô gọi điện cho anh đến đón mình ở shop. Phính Đình đang thử đồ. Chợt đám nhân viên bán hàng chào một người khách mới tới với khuôn mặt tươi cười: “Xin chào cô Tống, mấy ngày cô không tới rồi, chỗ chúng tôi gần đây có nhập về thêm rất nhiều đồ mới.” Người được

gọi là cô Tống kia nói: “Đem đến cho tôi xem thử một chút!” Trong giọng nói êm ái có pha vẻ cao ngạo. Nhân viên bán hàng vội vàng lấy hàng tá đồ đi qua. Tử Mặc đang ngồi ghế tạp chí ra coi, trong nhất thời ánh mắt lướt tới người kia, không khỏi kinh ngạc. Đó là Tống Linh Linh. Cô nàng đang ngắm nghía y phục, trông có vẻ hài lòng, quay đầu hỏi nhân viên bán hàng: “Chỉ có màu này thôi à?” “Dạ, còn có màu vàng nhạt nữa. Giờ đang là thời trang mùa xuân nên tông màu hơi sáng một chút.” Tống Linh Linh nhìn lại y phục rồi nói: “Gói lại giùm tôi mấy bộ này nhé!” Ngay lúc đó, Phính Đình trong bộ đồ thử bước ra: “Tử Mặc, cậu thấy sao?” Trên người cô là một bộ váy liền thân lóng lánh với eo lưng rất cao, làm tôn lên những đường nét gợi cảm của Phính Đình, trông vừa cao quý vừa xinh đẹp. Tử Mặc gật đầu: “Đẹp lắm!” Cô bạn bật cười: “Bộ nào cậu cũng nói đẹp! Hôm nay tớ mà phá sản là tại cậu đó!” Tử Mặc cũng bật cười: “Nói cậu đẹp cũng có tội! Đúng là khó chiều!”

Phính Đình cúi cho cô một bộ váy màu xanh: “Cậu mặc thử xem! Da cậu trắng, mặc màu xanh rất đẹp, lại gợi cảm nữa!” Hai chữ gợi cảm đó nghe thật xa vời với cô, Tử Mặc lắc đầu, nhưng Phính Đình vẫn nhất quyết đẩy cô vào phòng thử đồ.

Chiếc váy mang phong cách cổ điển với tay lỡ, thân cao và đường viền đăng ten, mặc xong, kiểm tra dây khóa kéo rồi cô mới đẩy cửa bước ra. Mắt Phính Đình sáng lên: “Mình cũng có mắt chọn đấy chứ, biết ngay cậu mặc bộ này sẽ đẹp mà!” Một cô nhân viên cũng bước tới phụ họa: “Đúng vậy, cô đây mặc rất đẹp.” Cô nhìn vào gương, quả nhiên không hổ là hàng hiệu, chỉ một chiếc váy đơn giản thôi mà mặc lên rất đẹp. Chợt giọng Tống Linh Linh vang lên: “Còn bộ nào giống bộ cô kia đang mặc không?” Nhân viên bán hàng trả lời: “Dạ không, thưa cô Tống. Kiểu này chỉ có hai bộ duy nhất, một ở Bắc Kinh và một ở Thượng Hải thôi.” Tống Linh Linh chỉ biết ừ hử, không nói gì. Cô nhân viên bán hàng kia là một người giàu kinh nghiệm, vừa nhìn đã biết người đang mặc thử đồ kia trên người chẳng có thứ đồ hiệu nào, biết ngay là chỉ thử không mua, bèn bước tới hỏi: “Cô đây có muốn mua hay không? Nếu không thì cô Tống muốn thử một chút!” Tuy lời nói khá lịch sự, chẳng có ai là không nhận thấy ý tứ ẩn chứa trong đó.

Phính Đình cười lạnh, không thèm liếc cô ta, nói: “Chúng tôi có nói là không mua à?” Vu Phính Đình là khách quen ở đây nên cô nhân viên kia cũng biết, mà Tống Linh Linh dù mới chỉ ghé qua mấy lần nhưng lần nào cũng đều mua rất nhiều nên dĩ nhiên bọn họ cũng muốn ơ bẻ. Thấy vậy, Tử Mặc kéo Phính Đình lại, ý bảo cô đừng nói nữa. Thật ra cô thấy chuyện này cũng thường thôi, đâu cần thiết phải gây với người ta. Tuy bộ váy này rất đẹp, nhưng giá của nó cũng khiến người ta phát sợ rồi, cần gì vì chút nóng giận mà tiêu phí tiền?

Phính Đình không nghe, đang định tiếp tục thì chợt thanh âm Giang Tu Nhân truyền tới: “Bộ váy này trông cũng được!” Hai người ngạc nhiên quay đầu lại, anh chẳng biết đã đến từ lúc nào, đang tựa người vào cây cột thủy tinh nhìn cô. Anh bước tới, ngắm nghía vài lượt rồi cười: “Rất có khiếu thẩm mỹ, bộ này hợp với em lắm!” Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, cô biết anh đã bị chọc giận, có lẽ đã đứng ở đây khá lâu và chứng kiến màn kia rồi, liền vội nói: “Em không thích bộ này lắm, để em đi thay ra!” Anh vuốt tóc cô, thấp giọng nói: “Nhưng anh thích!” Ôm lấy cô, anh xoay sang lạnh lùng nói với nhân viên bán hàng: “Đem tất cả đồ mới nhất chỗ các cô, size nhỏ nhất, mỗi bộ một màu, gói lại hết cho tôi!”

26. Chương 26 (end)

CHƯƠNG 26

Sau này cô nhớ lại tình cảnh ở shop thời trang cao cấp hôm đó, trừ tên tội khôi họa thủ là anh ra, tất cả đều bị chấn kinh, dĩ nhiên là bao gồm cả Tống Linh Linh.

Tình cảm vốn là chuyện của riêng hai người, không có cái gọi là đến trước hay đến sau, cũng chẳng thể chuyển nhượng, cho nên Tử Mặc không cảm thấy thẹn với lòng mình. Chỉ có điều ba người trong cuộc sẽ cảm thấy khó xử. Phính Đình chỉ để lại cho cô một câu: “Tử Mặc, nếu có một người đối với mình được như anh Giang nhà cậu, mình cũng thấy đáng!” Thế rồi cuối cùng rồi cũng có người phá vỡ thế cục bế tắc ấy –

Tống Linh Linh. Cô nàng hẹn gặp cô, nói thẳng vào vấn đề: “Thì ra là cô!” Tử Mặc chỉ cười trừ. Thật ra cô không có ấn tượng xấu với Tống Linh Linh. Khi con người ta có được tất thấy những gì mà những người phụ nữ khác đều mơ ước thì cũng khó tránh khỏi trở nên kiêu kỳ. Và lại, hôm đó ở trong shop, từ đầu đến cuối cô ấy cũng không làm gì quá đáng, chỉ hỏi nhân viên cửa hàng xem còn có bộ nào như thế nữa hay không, tất cả đều do cô nhân viên kia tự cáo mượn oai hùm mà ra.

“Tôi là vợ chưa cưới của Giang Tu Nhân!” Tống Linh Linh lẳng lặng nhìn cô, lời nói mang vẻ đề phòng. Tuy vậy khi chẳng thấy vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt Tử Mặc như mong đợi, chính cô lại kinh ngạc: “Cô đã biết rồi sao?” Tử Mặc uống một ngụm trà, nụ cười vẫn ở trên môi, trả lời: “Đúng vậy.”

“Hôm nay cô tới đây không phải muốn đưa cho tôi một tờ chi phiếu, kêu tôi tránh xa anh ấy hay sao?” Trên TV hay trong tiểu thuyết cũng đều có tình tiết này. Tống Linh Linh cúi đầu, trông như đang rất buồn cười: “Nếu tôi làm như vậy thật thì sao?” Đột nhiên Tống Linh Linh cảm thấy cô gái này không giống như mình đã tưởng tượng, chẳng trách có thể ở bên Giang Tu Nhân lâu như vậy mà lại chẳng có dấu hiệu chia tay.

“Vậy thì phải xem con số cô đưa ra rồi!” Tử Mặc vẫn cười: “Chỉ sợ cô đưa ra không nổi con số này thôi!” Có lẽ với những người khác, có nhiều thứ có thể mua được bằng tiền, có cao giá đến mấy rồi cũng sẽ có một mức nào đó, nhưng với cô thì khác. Chỉ cần một ngày anh và cô chưa chia tay, đó chính là vô giá. Nếu anh buông tay, thì tất cả sẽ chẳng còn đáng giá một xu.

Tống Linh Linh uống mấy ngụm cà phê, cười: “Để cho cô phải thất vọng rồi, tôi cũng không có ý như cô nói đâu. Dù sao thì cô cũng biết tính toán, ắt sẽ biết ở bên anh ấy sẽ được lợi nhiều hơn, vượt xa con số tôi có thể trả.” Nghe đến đây, Tử Mặc bối rối không hiểu, vậy rốt cuộc hôm nay cô gái này hẹn cô tới đây là vì chuyện gì? Mời cô uống trà tán gẫu sao?

Tống Linh Linh nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở chút thôi. Cô và anh ấy không thể có kết quả, bác Giang tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu. Cho dù hai người có kết hôn được, nhưng kết thúc vẫn sẽ là ly hôn mà thôi. Cô và chúng tôi thuộc hai thế giới khác nhau, hoàn cảnh sống từ nhỏ cũng khác, dù có đến được với nhau thì sau này cũng sẽ không ngừng xảy ra bất đồng. Trong nhóm chúng tôi cũng có trường hợp giống như cô vậy, theo tôi biết thì chẳng có mấy ai hạnh phúc. Sự chênh lệch giữa hào quang bên ngoài và thực tế lớn lắm. Nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ tìm người có hoàn cảnh như mình.”

Không thể phủ nhận Tống Linh Linh nói rất có lý, cũng gần giống với suy nghĩ trước đây của cô. Nhưng giờ Tử Mặc đã thay đổi rồi, cũng giống như Hình Lợi Phong nói, không thử thì làm sao biết không thể hay có thể? Thà rằng thử, dẫu thất bại cũng sẽ không hối tiếc!

Nhìn Tống Linh Linh, cô chân thành nói: “Cảm ơn cô. Có thể nói với tôi những lời này, chứng tỏ cô là một người tốt.” Dù Tống Linh Linh đến để thị uy, nhưng ít ra cô cũng rất quang minh lỗi lạc.

“Chỉ có điều chúng ta cũng không biết sau này chuyện gì sẽ xảy ra, không phải sao? Cứ coi như môn đăng hộ đối đi, nhưng người ta vẫn ly hôn đầy ra đó thôi.” Nếu giữa cô và anh là một ván cược thì cô đã trót đặt cược, không cách nào đổi ý được nữa rồi.

Tống Linh Linh cười: “Chỉ hi vọng những lời thề non hẹn biển hôm nay của hai người rồi sẽ không trở thành dĩ vãng của ngày sau.” Trong nụ cười ấy không hề có sự chế nhạo, cũng chẳng có ẩn ý gì, chỉ đơn thuần là một nụ cười. Điều đó khiến cô thấy rằng Tống Linh Linh thực ra cũng không cao ngạo như vẻ bề ngoài, nếu không vì gặp sai thời điểm, sai hoàn cảnh, sai phương thức, có lẽ hai người đã có thể là bạn.

Anh với cô cũng chẳng có gì gọi là thề non hẹn biển, mãi chẳng đổi thay, nhưng điều này cũng chẳng cần thiết phải nói cho người khác biết. Giờ mà cô có thể với trời anh chưa từng nói ba chữ “Anh yêu em” với mình, chắc cũng chẳng ai tin!

“Cô có sẵn lòng đứng trước mặt các vị trưởng bối ước định sẽ kết hôn cùng anh ấy không?” Cô hỏi lại Tống Linh Linh, trực giác mách bảo rằng một cô gái như thế tuyệt sẽ không chấp nhận nghe theo sự sắp xếp của cha mẹ.

“Tôi sẵn lòng là một chuyện, còn tôi không muốn lại là một chuyện khác!” Tống Linh Linh nhướn cặp mày thanh tú đáp lại. Tử Mặc cười, giờ thì cô đã hiểu cô gái này chẳng qua chỉ không cam lòng làm kẻ bại trận mà thôi. Có lẽ cô ấy tức giận là vì Giang Tu Nhân đã phớt lờ mình, nhưng bất luận là gì đi nữa, Tử Mặc

cũng đã quyết: “Tôi cũng vậy! Xem ra chúng ta có chung suy nghĩ! Cô sẵn lòng tiếp tục ước định của người lớn là chuyện của cô, còn tôi với anh ấy là chuyện của chúng tôi!”

Nếu có một ngày duyên phận của anh và cô chấm dứt, thì đó là chuyện riêng của hai người. Cũng có thể một ngày nào đó, anh yêu Tống Linh Linh và muốn kết hôn với cô ấy, thì đó cũng là chuyện giữa anh và Tống Linh Linh. Không cần phải giải thích với người thứ ba, cũng chẳng cần người thứ ba thông hiểu! Trong cuộc đời này, có rất nhiều thứ mà có lẽ cả đời này chúng ta không thể có được, cho nên không có cũng chẳng sao, cũng sẽ chẳng có gì tiếc nuối. Có những thứ đã từng thuộc về ta nhưng cuối cùng lại vượt mất đi, dĩ nhiên là sẽ nuối tiếc, nhưng chỉ cần khi chúng còn trong tay ta, ta cố gắng trân trọng, ta phần đầu, thì dù có tiếc nuối cũng sẽ thấy cam lòng.

Xe Tống Linh Linh vừa rời đi thì anh đã đến đón cô. Trời đang đổ mưa, những giọt mưa tí tách rơi trên mặt đất như có một bàn tay nhỏ bé nào đó đang nhịp lên những phím đàn, tạo nên những khúc nhạc lay động lòng người. Anh vừa lái xe, vừa quay sang nhìn cô: “Có chuyện gì vui sao? Anh thấy em có vẻ rất vui!” Cô chỉ cười, không đáp. Cứ ngỡ mình sẽ lui bước, như một con rùa rút đầu vừa gặp chuyện đã chui vào mai, bảo vệ mình một cách mù quáng, nhưng cuối cùng thì cô cũng đã dần thân như một loại bản năng, tìm cách bảo vệ những gì thuộc về mình.

Đột nhiên một ý tưởng tình nghịch lóe ra trong đầu, cô quay sang nhìn anh nói: “Hôm nay em đi uống trà với Tống Linh Linh!” Anh ngẩn ra, bẻ tay lái vào ven đường, dừng xe lại. Không khí yên lặng khoảng một phút đồng hồ, sau đó anh mở miệng đầy bất an: “Cô ấy nói gì với em không?” Cô chớp chớp mắt nhìn anh: “Có, nói rất, rất nhiều.” Anh hơi cuống lên, vội nắm lấy tay cô, bất giác dùng lực khiến cô thấy đau: “Em đừng nghe cô ấy, anh chưa từng thừa nhận chuyện với cô ta!” Tử Mặc dịu dàng nhìn người đàn ông trước mắt mình, trong lòng từng đợt sóng ngọt ngào tuôn trào, luồn lách đến mọi ngóc ngách cơ thể. Cô từ tốn: “Em biết... Em biết!” Anh thở phào một hơi, trong mắt có một điều gì đó khó nói được thành lời, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, khàn giọng nói: “Anh vốn định giải quyết xong xuôi rồi mới cho em biết.” Cô thấp giọng “Ừ” một tiếng. Giờ đây chẳng có gì quan trọng nữa, bởi anh đang ở bên cô, bằng xương bằng thịt, đó mới là điều quan trọng.

Giọng anh chậm rãi vang lên: “Trước kia ông nội của anh và ông của cô ấy là chiến hữu, có một lần ông anh bị thương, suýt chút nữa không qua khỏi, nhờ có ông cô ấy công ra khỏi chiến trường mới thoát. Sau đó khi có gia đình, ông anh mới nói đùa rằng nếu hai nhà có con trai và con gái thì để cho chúng lấy nhau. Nhưng rồi cả hai người đều có con trai, cho nên đành chờ đến đời cháu làm thông gia.”

“Cứ như vậy, hai nhà vẫn giữ lời nói đùa năm ấy. Sau đó đến thời loạn lạc, ông bà anh bị điều xuống cơ sở rèn luyện, ba anh cũng bị cho là người theo cánh hữu. Ông nhà bên đó thì đã qua đời sớm rồi nên vô sự, hai nhà không còn liên lạc nữa. Mãi cho đến khi ông nội anh được rửa oan, lúc đó mới nối lại liên lạc. Vẫn tưởng là nói đùa, ai dè ba mẹ Tống Linh Linh lại...”

Cô nhẹ nhàng vươn tới hôn anh, đôi môi mềm mại hòa quyện lấy hơi thở mạnh mẽ của anh. Anh cũng không cam yếu thế, rất nhanh chuyển từ khách sang chủ. Trong chuyện này, dĩ nhiên khoảng cách giữa cô với anh là một trời một vực, chỉ cần anh muốn, anh có thể sử dụng vô số kỹ xảo. Cho đến khi cả hai đều sắp không thở nổi, anh mới lưu luyến buông cô ra. Lúc này cô mới chợt nhận ra là hai người đang ở trong xe, cũng may bên ngoài trời đang mưa, người qua đường cũng vội vã, nếu họ có thấy có lẽ cũng chỉ thoáng qua mà thôi. Trên vỉa hè có một đôi đầu tóc bạc phơ, ông cụ cầm một cây dù đen, nắm tay bà cụ đi khoan thai, thỉnh thoảng họ lại quay đầu nhìn nhau cười. Cơn mưa, dòng người, dòng xe, dường như hết thảy trên thế gian này chẳng liên quan gì đến họ. Mắt cô chợt ướt ươn. Hệt như có thần giao cách cảm, anh quay đầu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, mười ngón tay đan vào nhau: “Sau này chúng ta cũng sẽ như thế!” Thì ra anh có thể nhìn thấu được đáy sâu trong lòng cô, biết cô nghĩ gì, cần gì. Như vậy là đã quá đủ rồi, chẳng phải sao? Đâu nhất thiết phải là thiên trường địa cửu?

~THE END~

27. Chương Ngoại Truyện 1

CẢM ƠN ĐÃ CHO EM GẶP ĐƯỢC ANH

Anh đứng trước cửa, bấm chuông hết lần này đến lần khác cũng không nghe trong phòng có động tĩnh gì, chắc chắn là người anh đang nóng lòng muốn gặp vẫn còn đang giận dữ rồi. Lấy điện thoại ra bấm thật lực, vẫn chỉ nghe thấy giai điệu quen thuộc kia vang lên, nhưng rồi lại nhanh chóng bị tắt đi hết như vô số lần trước.

Ngước nhìn lên, trời đã chạng vạng. Bây giờ chỉ còn một chiều cuối cùng, hơi vô lại một chút, đó là đợi cho đến đêm khuya, cứ bấm chuông không ngớt cho cô cảm thấy có lỗi với hàng xóm mà ra mở cửa. Tuy cô cố chấp với anh, nhưng lại thiện lương với những người khác hết như con cừu nhỏ, nên chắc chắn phải đầu hàng thôi.

Đã nắm chắc là mưu đồ sẽ khả thi, nhưng mà chờ đến tận đêm thì cũng thật khổ. Chiều nay cô lửa giận phừng phừng xông vào phòng làm việc của anh, một nụ cười bất quả tang nở trên môi cô, giống như anh đã phạm tội ác tày trời không bằng. Cô thư ký đang báo cáo dở công việc, thấy thế vội lặng lẽ lui ra, trước khi đi khỏi còn không quên ân cần đóng cửa phòng làm việc lại giùm họ.

Cô quăng một chiếc túi mà cô cầm trong tay nãy giờ vào người anh: « Giang Tu Nhân!!! Chuyện tốt mà anh đã làm đây ! » Cũng may là đã thân kinh bách chiến nên anh lẹ làng chụp được. Cô càng điên tiết, tiện tay cầm một cuốn tạp chí trên kệ ném tới. Anh nguyền thề trong lòng, xem ra cô nàng thực sự tức giận rồi, liền vội vàng hồi tưởng lại xem mấy ngày qua mình đã làm cái gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng thấy mình làm sai chuyện gì cả.

Bắt được cuốn tạp chí, anh liền vội vàng kèm theo một bộ mặt cười : « Lão phật gia à, rốt cuộc là ai đắc tội với em thế ? Anh thì có làm cái gì đâu ! » Cô chỉ thẳng vào mũi anh, tức giận nói : « Anh...Anh... » nhưng lấp bắp mãi cũng chẳng thêm được câu gì khác, mắt cô ngân ngấn nước. Anh vội vàng cẩn thận « hầu hạ » cô từng li từng tí một : « Uống ngụm nước cho tiêu giận đã nào, đừng có vì tức giận mà ảnh hưởng đến thân thể nha ! » Hình như chợt nhớ ra điều gì đó, cô liền chậm rãi ngồi xuống ghế salon, một tay khế sờ bụng, một tay nhận lấy ly nước anh đưa, uống một hơi cạn sạch.

Ngẩng đầu lên thấy anh đang cười nhìn mình, cơn tức giận vừa xep xuống lập tức nổi lên : « Anh là cái đồ bại hoại... ». Anh nhìn cô đầy vẻ vô tội : « Em yêu, thật sự là anh không biết mình đã làm sai chuyện gì nữa, nếu là tử tù thì cũng phải cho người ta biết mình phạm tội gì chứ, nếu không chẳng phải là chết quá oan ức sao ! »

Cô tức giận : « Anh lại còn viện cái lý này ra nữa sao ? » rồi vùng dậy đi ra ngoài. Anh vội vàng kéo tay cô lại, giọng ần nần hỏi cải: « Được rồi, được rồi, coi như anh sai được chưa ? » Cô oán hận nhìn anh một cái, nói : « Muốn biết anh làm sai cái gì thì tự đi lục cái túi của em khắc thấy ! » dứt lời liền xoay người bước đi.

Anh vội vàng chạy vào bàn làm việc lấy túi vừa vội vàng đuổi theo, lúc chạy ra được đến nơi thì cô đã vào thang máy rồi. Bất chấp điệu bộ gấp gáp của anh, cô ấn nút. Anh sai thêm bước chạy, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa thang máy khép lại ngay trước mặt, lòng càng thêm buồn bực – rốt cuộc mình đã làm cái gì ??? Vội kéo khóa chiếc túi ra, đập vào mắt anh trước tiên là một tờ kết quả siêu âm, có in những biểu đồ mà anh xem không hiểu tí nào. Ánh mắt anh lướt đến góc trái của tờ giấy, ở đó in rõ ràng mấy chữ : Kết quả siêu âm : đã có thai.

Anh cảm thấy nhịp tim mình tức khắc gia tốc, cứ « thành thành » giống như muốn phá lồng ngực mà ra vậy, mồ hôi nhanh chóng túa ra lòng bàn tay – cô đã mang thai con anh rồi ! Anh thấy như xung quanh mình có hàng ngàn hàng vạn bông pháo hoa nổ ra lách tách, sung sướng đến độ không thể nào hình dung nổi. Phản ứng đầu tiên của anh là lập tức ấn nút thang máy lia lịa – thực ra nhấn một lần cũng đã đủ rồi, đèn cũng báo là thang đang lên, chỉ cần ngăn ngui mấy giây là sẽ tới thôi, nhưng anh vẫn không thể nào chờ nổi. Lúc anh chạy như bay ra đến ngoài đại sảnh thì cô đã biến mất chẳng có chút tung tích. Bắt được cánh tay người bảo vệ ở cửa sảnh, anh hỏi dồn : « Vừa rồi anh có thấy cô Triệu không ? Cô gái mặc áo khoác màu lam ấy... » Người bảo vệ bị anh làm cho sợ, có lẽ là chưa bao giờ tận mắt thấy sếp tổng « thân mật » lẫn bối rối như thế, vội vã chỉ về một phía, nói : « Cô ấy... vừa mới đón xe, đi về hướng đó »

Gọi vào di động, cô không bắt máy. Quay lại biệt thự, cũng chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Anh biết tại sao cô lại tức giận – cô vẫn chưa chấp nhận lời cầu hôn của anh là vì vẫn hi vọng được cha anh chấp thuận. Cô đã mất cha từ hồi còn rất nhỏ rồi, nên cực kỳ hi vọng anh sẽ sống hòa thuận được với cha, không muốn vì cô mà quan hệ giữa hai cha con anh càng ngày càng xấu đi. Ông già thì vẫn nhất quyết không chịu khuất phục – từ trước tới nay bao giờ cũng thế, bất cứ cái gì mà con ông thấy tốt, thấy được là ông nhất định phản đối tới cùng.

Nhưng không phải bây giờ ông già cũng đã ngầm đồng ý rồi hay sao, cứ ba ngày hai bận bà má lại gọi điện tới kêu bọn họ đến đó ăn cơm. Nếu ông già mà không gật đầu, bà má anh làm gì có lá gan đó, mà cho dù bà có đi nữa thì lúc hai người đến ông sẽ trưng ra cái bộ mặt khó coi ngay, chứ đâu có bình thản như vậy ! Nhưng vì ông già không chịu hé miệng nên cô cứ đinh ninh ông phản đối hôn sự của bọn họ, cho dù anh có nói tổng ra thì cũng vô ích. Thực ra thì anh rất hiểu, cô muốn nhận được lời chúc phúc của ba anh, chứ không muốn làm ông không vui.

Anh từng nói giỡn bên tai cô : « Đừng để ý đến ông già nữa, chúng ta cứ tiền trăm hậu tấu đi. Sinh một đứa bé mũm mĩm, rồi sau đó ôm đến trước mặt ba để nó gọi ông, cho ông già tức ngất luôn... » Cứ nghĩ đến cái cảnh đó là anh lại khoái. Lúc ấy cô đang giở tạp chí, nghe anh nói vậy liền ngẩng lên liếc anh một cái : « Tiền trăm hậu tấu cái đầu anh á, ai thèm sinh cho anh, thích sinh thì đi tìm người khác mà sinh ! »

Hình như đề tài này có nguy cơ thất bại, anh vội vàng ôm lấy cô, dụ dỗ nói : « Nhưng mà anh cần em sinh cơ, con của chúng ta chắc chắn sẽ là người ưu tú nhất ». Cô cười nhưng không cười ngắc đầu, lấy tay véo má anh : « Mau thành thật khai báo cho em, có phải bên ngoài có cả một hàng dài trẻ con đang chờ gọi anh bằng cha không ? » Anh bật cười : « Sao lại có chuyện đó được ? Anh là người như thế sao ? »

Cô đẩy anh ra, liếc xéo anh một cái rồi phun ra câu nói kinh điển của Trầm Tiểu Giai : « Đàn ông mà đáng tin thì heo nái cũng biết leo cây ». Anh sắp lại : « Được rồi, anh biết rồi, em là heo nái chứ gì, không cần phải nhấn mạnh thêm nữa đâu... » Cô thụi mạnh cho anh một quyền, muốn đẩy anh ra. Anh không hề nhúc nhích mà còn vô lại sắp tới gần hơn, nói : « Anh đây dĩ nhiên cũng là heo rồi. Nào, lại đây, chúng ta cùng nhau sinh một chú heo con ... » Hơi thở anh nóng rực, ướm át ập tới, cô vùng vẫy mãi không được, đành phải chiều theo ý anh...

Trăm phần trăm là anh cố ý làm cho cô có thai. Hôm đó sinh nhật cô trùng vào ngày thứ Sáu, cho nên cô xin nghỉ một ngày. Thứ Năm, hai người kéo hành lý lên chuyến bay đi đến đảo Phổ Cát. Không biết có phải vì trời quá xanh, nước quá biếc, phong cảnh quá đẹp hay không mà cô cứ để mặc anh muốn làm gì thì làm, về đến nhà mới phát hiện ra có uống thuốc tránh thai thì cũng chẳng kịp nữa rồi. Thế là cô bỏ qua, rồi sau đó bận bịu công việc, liền quên bống đi luôn.

Cô không để ý, nhưng Trầm Tiểu Giai thì lại phát hiện có vấn đề. Lúc đi ăn trưa, cô nàng ngồi đối diện, sẫm soi cô hồi lâu mới hỏi : « Sao dạo này bao tử của chị lớn vậy ? Trưa nào cũng ăn hai chén bột, mới về phòng làm việc lại bắt đầu chén hết bánh ngọt cho tới khoai tây chiên... Chị đang nuôi giun à ? » Lúc đó cô mới phát giác có cái gì đó không ổn. Trước giờ cô cũng ăn ít nhưng chia làm nhiều bữa nhỏ, còn bây giờ thì hoàn toàn khác – bây giờ cô thuần túy là thèm ăn, cái gì cũng muốn ăn, thậm chí sáng ra thấy người ta ăn bánh bao ở đằng xa cô cũng chớp chớp miệng. Trên đời này có không ít người tham ăn, nhưng tham đến cỡ đó lại có thể là cô sao?

Đột nhiên nhớ tới chuyện kia, cô trầm nghĩ, không phải mình trúng thưởng đấy chứ ! Làm gì có chuyện trúng hợp như vậy ? Trước kia lúc tán chuyện với Trầm Tiểu Giai về nội dung các bộ phim truyền hình, cô còn cười nhạo những nhà biên kịch : « Hai vai chính mới gần gũi có một lần mà đã trúng thưởng, làm gì có chuyện thần kỳ như thế chứ ? Nếu dễ vậy, sao trên TV người ta còn phát đây những mẫu quảng cáo chữa vô sinh làm gì ? » Chuyện trúng thưởng trên phim là do người ta diễn, nhưng còn cô thì... đừng có nói là thật nha !?

Cô vội vàng xin phép Vương Đại Đầu cho cô nghỉ nửa buổi. Thực ra kể từ lúc Vương Đại Đầu nhìn thấy ảnh cùng bài viết về anh trên một tạp chí, anh ta liền thay đổi thái độ, không còn động viên cô : « Cố làm việc cho thật tốt nhé, sao này vị trí của anh sẽ là của em », mà hễ cứ rỗi rãi là lại đi chọc cô : « Để lúc nào anh tìm cho em một công việc nhé ? Yêu cầu không cao, chỉ cần no ấm là tốt rồi. Anh không yêu cầu em phải lo gánh vác kinh tế gia đình đâu ! » Mỗi một lần như vậy cô đều phải dở khóc dở cười.

Nhưng cũng chính vì điều kiện làm việc rất dễ chịu, có Trầm Tiểu Giai cùng rất nhiều đồng nghiệp thân thiết mà cô vẫn muốn tiếp tục đi làm. Anh thì chỉ mong sao ngày nào cô cũng ở nhà, đã không ít lần anh đề cập đến chuyện cô xin nghỉ việc. Nói hoài, cô liền cố ý nghiêm mặt nói : « Muốn em ở nhà làm bà cô già có chồng, ngày ngày hầu hạ đại gia anh hả, đừng có mơ ! » Anh cười khì khì : « Chẳng trách Khổng phu tử nói « Đàn bà và tiểu nhân đều khó nuôi », haiz, cứ hầu hạ bốn đại gia như hầu hạ khách hàng là được rồi, anh chỉ nghĩ cho em thôi mà ! »

Cô lườm anh, mắt long lanh cười : « Biết khó nuôi sao anh còn dám nuôi ? » Anh khoanh tay ôm ngực, liếc xéo cô : « Tại anh thấy em ăn cơm lúc nào cũng như gà mổ thóc í, lấy em chắc chắn anh sẽ tiết kiệm được bao nhiêu là dầu, là gạo. Lỡ mà em chuồn rồi, đến lúc đó anh phải cưới một cô nàng tham ăn vô địch, ăn cho chết anh thì sao ? Em có chịu trách nhiệm được không ? »

Anh thừa nhận chuyện khi ấy một nửa là do ý loạn tình mê, một nửa là cố ý. Trước đó vài ngày, ở sân bay anh tình cờ gặp một người bạn nói khó. Anh ta đang ôm trong tay một đứa bé, cười rạng rỡ. Nhìn cái vẻ đắc ý mà người cha trẻ kia nhìn anh, giống như đứa bé là cả thế giới với anh ta vậy. Đứa bé trông thật đáng yêu, đôi mắt ngây thơ như chú chim non, cất tiếng non nớt gọi : « Cha... Cha » Giây phút đó, anh cực kỳ ngưỡng mộ anh ta, một sự ngưỡng mộ khó diễn tả bằng lời.

Anh hiểu tại sao cô lại tức giận, vì anh đã tự tiện làm vậy mà không được sự đồng ý của cô, nhưng cũng không thể đổ toàn bộ lên đầu anh hết được. Dù anh cũng hi vọng mình sẽ gặp may mắn, nhưng làm sao anh dám chắc một trăm phần trăm chứ ! Giờ phút này anh chỉ có thể đứng ngoài cửa năn nỉ cô : « Mặc Mặc, đừng giận nữa mà ! Là anh sai, lần sau anh không dám nữa đâu ! » Một thanh âm oán hận ở bên trong truyền ra : « Lại còn lần sau nữa ! » Anh vội vàng ra sức lắc đầu xua tay : « Không có, không có lần sau nữa ! » rồi nhẹ giọng cầu khẩn : « Em xem, đã trễ như vậy rồi, nhất định là em rất đói bụng. Em không suy nghĩ cho mình cũng phải suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng nữa chứ, chắc chắn là nó đói lắm rồi đó ! »

Cô không nói lời nào trong một hồi lâu. Anh lập tức tiếp tục : « Chúng ta đi ăn cơm đi, không thì gọi đồ ăn cũng được ». Thực ra thì cô đã đói đến độ da bụng cũng có thể dính vào da lưng rồi, đã mấy tháng cô không sống ở căn phòng này, lần trước giận dỗi bỏ về đây chưa được mấy tiếng đã bị anh dỗ dành quay về nhà, giờ đây chỉ còn sót lại có mấy gói bánh quy đã sắp hết hạn sử dụng. Mở thì cũng mở ra rồi, nhưng vẫn không dám ăn, cho nên cô đành an vị ở trên ghế, ôm cái bụng đang sôi sùng sục, nhìn gói bánh trên bàn mà phát bực. Mà giờ đây anh lại đứng ngoài liệt kê toàn những món ngon, chỉ nghe thôi đã chảy nước miếng rồi. Cô vốn định kiên trì thêm một lúc nữa, nhưng nuốt cả một bụng nước miếng xong, mới chợt phát hiện sao mình lại phải tự dày dạn mình như thế. Cho nên cô chậm rãi bước ra cạnh cửa, hé ra một khe nhỏ : « Những món anh vừa nói, em đều muốn ăn cả » Anh mừng rỡ, vội vàng nhấc cơ hội chèn tay vào khe : « Được, được, cả nhà chúng ta cùng đi ăn nhé »

Cô cực kỳ rộng lượng, mở cửa ra lệnh : « Anh đi mua về đây cho em ! » Anh tròn tròn mắt, như vậy có khác gì vẫn bị nhốt ở ngoài đâu, anh liền mau chóng thay đổi chiến thuật : « Như vậy thì lúc mua về đồ ăn nguội ngắt rồi, không ngon đâu » Hình như anh nói cũng có lý. Thấy cô có vẻ dao động, anh lập tức phát động tiến công dồn dập hơn : « Được rồi, là anh không đúng, là anh sai rồi. Mặc Mặc, đừng giận nữa mà, được không ? Chúng ta đi ăn đi ». Vừa nói, anh vừa lấy tay sờ bụng cô, hưng phấn nói : « Con cưng, ta là cha của con đây, là cha đó, cha, cha... »

Cô lại nhớ tới vụ này, cơn giận vẫn chưa tiêu, lấy tay đập vào anh : « Thằng thần thì được khoan hồng, ngoan cố sẽ bị nghiêm trị, nói mau, có phải anh cố ý không ? » Anh quanh co : « Không có... » nhưng thấy hình như cô lại có khuynh hướng giận dữ nữa, liền vội vàng gặt đầu : « Có một chút xú » Thấy cô vẫn có vẻ không tin, anh đành đầu hàng : « Được rồi, anh thừa nhận là anh cố ý » rồi ôm lấy cô, đi ra cửa. Lúc sắp đi, anh còn không quên hung hăng nhìn trừng trừng cánh cửa kia một cái. Lần nào cũng bị đóng ở bên ngoài, cứ chờ xem lần sau ta xử lý mi như thế nào nhá !

Từ sau khi mang thai, cô bắt đầu xin nghỉ ở nhà. Bụng cô dần dần nổi rõ hơn, còn người thì cũng càng ngày càng lười. Hôm đó khí trời u ám, cô ăn trưa xong lại rúc vào phòng, gối đầu lên một cái gối hình con bướm cực to, bắt đầu lơ mơ ngủ. Anh đẩy cửa vào, sợ làm ồn đến cô nên rón ra rón rén bước lên giường, nằm bên cạnh cô. Bây giờ chỉ cần có xú thời gian rảnh rỗi, anh đều muốn ở bên cạnh cô, tựa hồ ngắm cô và cái bụng của cô đã là một niềm hạnh phúc lớn lao với anh.

Cô mới ngủ được chốc lát thì nghe tiếng chuông điện thoại di động của mình vang lên. Cô lười biếng lấy tay đẩy anh : « Điện thoại » Anh lấy điện thoại trên chiếc tủ đầu giường đưa cho cô. Gắng gượng mở đôi mắt lơ mơ ra thì thấy điện thoại xuất hiện dòng chữ : « Chủ nhà gọi điện tới » Cô không sao nghĩ ra được lý do chủ nhà lại tìm mình, tiền thuê nhà thì cuối mỗi năm mới đóng một lần, nhưng bây giờ mới là tháng Năm, còn rất sớm mà.

Nhấn nút trả lời, thanh âm của bà chủ nhà truyền tới : « Cô Triệu phải không ? » Cô đáp lời : « Dạ phải, chào dì Vương » Đầu dây bên kia có vẻ ngượng ngùng nói : « Cô Triệu à, thật ngại quá. Tôi phải báo cho cô biết là tôi không cho thuê phòng nữa. Tôi sẽ hoàn lại cho cô tiền thuê nguyên cả năm » Cô kinh ngạc : « Tại sao vậy ? Sao đang yên đang lành dì lại không cho thuê nữa ? » Chủ nhà giải thích : « Con tôi muốn ra nước ngoài học, người làm cha mẹ như chúng tôi dù sao cũng phải giúp nó có tiền xuất ngoại chứ... cho nên phải đem bán hết nhà cửa đi. Thật sự là ngại quá, cô Triệu à, cô tốt như vậy mà... »

Thì ra là như vậy ! Cô vội nói : « Không sao » Cúp máy, lòng cô dâng lên một nỗi bùi ngùi. Thật ra thì cô muốn giữ lại căn phòng đó để làm một nơi trú ngụ dự phòng. Dù bây giờ cô đang ở cùng anh, nhưng căn phòng kia cho cô có cảm giác rằng ít nhất còn có một chỗ thực sự thuộc về mình. Cô có thể núp bên trong đó mà tùy ý làm xằng, cho nên bất luận bao nhiêu lần Trầm Tiểu Giai than rằng cô thật phí phạm, số tiền đó chi bằng để dành mời cô nàng ăn cơm tốt hơn, nhưng cô vẫn kiên trì giữ lại. Giờ thì chủ nhà muốn bán đi, cô còn biết làm gì được nữa.

Có rất nhiều nguyên do khiến cô quyến luyến không nỡ xa rời nó. Bao nhiêu năm một mình bôn ba lưu lạc ở thành phố này, chỉ có mỗi lần trở lại căn phòng đó cô mới cảm thấy lòng ấm áp, tựa hồ cuối cùng cô cũng có một nơi nho nhỏ thuộc về mình, có thể cho mình một cảm giác bình yên giữa cái thành phố xa lạ rộng lớn này.

Mà căn phòng ấy cũng đã lưu lại biết bao dấu ấn của chuyện tình cô và anh— lần đầu anh hôn cô, lần đầu gây lộn, lần đầu cô đánh anh, lần đầu làm hòa... Bao nhiêu kỷ niệm đó như một cuộn phim cứ chậm chậm lướt qua trước mắt cô, giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, mà cũng giống như là đã lâu cả một đời rồi.

Tay anh dịu dàng vuốt ve bụng cô, chan chứa trân trọng và yêu thương vô bờ. Cô quay đầu nhìn vào mắt anh, hạnh phúc dâng đầy nơi khóe môi. Có anh, còn có con, cô sẽ không bao giờ còn phải lệ thuộc vào căn phòng kia nữa, bởi vì ở đâu có bọn họ, ở đó sẽ là nhà.

May mắn thay cô đã gặp được anh. Kì diệu thay ông trời đã xui khiến cho cô gặp được anh. Có đôi khi tình yêu và hạnh phúc rất bình dị - anh đưa tay ra, và cô nắm lấy, chỉ cần thế thôi !

THE END

NGOẠI TRUYỆN 2

CĂN PHÒNG HÒA GIẢI

Ngủ nguyên một ngày, tối đến tinh thần tốt hẳn lên, cô ôm gối ngồi dựa vào sofa xem TV. Chuyển kênh một vòng không thấy có gì hay, cô dừng lại ở một tiết mục đang nói về vấn đề công chứng trước hôn nhân. Trong đó có chuyện về một cô gái đẹp tìm được một người đàn ông có tiền, thẻ non hẹn biển, nhưng đến khi kết hôn, nhà trai yêu cầu hai người phải đi công chứng trước hôn nhân. Nhà gái không chịu nên làm ầm lên... Trên TV có chiếu nguyên một màn nhốn nháo đó.

Đang xem say sưa thì anh đẩy cửa vào, bước tới sau ghé ôm cô, hỏi: “Sao em không ngủ nữa?” Cô gạt tay anh ra, tức giận nói: “Ngày nào cũng không ngủ thì ăn, không ăn thì ngủ, em có phải heo đầu!” Kể từ sau khi mang thai, anh liền buộc cô phải bỏ việc. Nhắc đến chuyện này, cô vẫn còn thấy rất ám ức. Mỗi cuối năm là lúc hưởng phần trăm công việc, cô đã làm sang giữa năm rồi, sáu tháng đầu lại làm khá tốt, chắc chắn khoản tiền thưởng sẽ khiến Trầm Tiểu Giai hâm mộ đến mức vừa dậm chân vừa kèo nhèo: “Khao đi, khao đi...” Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó cũng đã thấy vui vui, vậy mà giờ chẳng còn gì nữa... Cứ nghĩ đến là tức, người ta mang thai cũng vẫn phải đi làm đó thôi. Hồi đó ở phòng bên có một chị mang thai nhưng vẫn đi làm cho đến cận ngày sinh dự tính, kết quả là đau bụng ngay tại phòng làm việc, phải gọi 120 đưa đi bệnh viện. Lúc sinh xong còn nói đùa: “Đây gọi là công việc, sinh con lưỡng toàn.” Cô cũng đâu phải mọc thêm một cái sừng, làm gì anh phải chiều đến mức đó!

Đương nhiên anh biết cô còn giận vụ công việc nên cười dỗ dành: “Đâu có, em tuyệt đối đâu có giống heo. Heo làm sao sung sướng được như em?” Vốn định trêu anh một cái thật dữ tợn, nhưng nghe vậy cô không khỏi bật cười, lòng nhẹ đi không ít.

Xem cô gái trên TV đang nước mắt rùng rùng, Tử Mặc ngẩng đầu hỏi: “Sao anh không nghĩ đến chuyện đi công chứng trước hôn nhân với em?” Giang Tu Nhân cố nhịn cười: “Sao anh lại phải làm thế?” Cô chớp đôi mắt to tròn, chỉ vào TV: “Anh coi kìa, đàn ông có tiền toàn như thế...” Ánh mắt anh dời đến màn hình TV rồi quay trở lại, ôm cô, như thể chuyện đó chẳng xứng bận tâm. Cô dùng cùi chỏ huých anh, tình nghịch nói: “Thấy muộn chưa, ai kêu anh trước khi kết hôn không đi công chứng? Bây giờ thì hối hận chưa?” Anh bật cười khúc khích, phụ họa: “Phải, phải, làm sao bây giờ được nhỉ? Vậy thì cả đời này anh không thể ly hôn rồi, nếu không một nửa tài sản cũng chẳng còn.” Cô cười tươi roi rói: “Anh nói coi, một nửa tài sản của anh là bao nhiêu?” Chưa bao giờ cô quan tâm đến sự nghiệp, tiền tài của anh nên đương nhiên không biết. Anh nhay nhay vành tai cô: “Em biết để làm gì?” Cô cười: “Chờ đến ngày em chán anh rồi thì sẽ ly hôn, ôm tiền của anh đi tìm xuân mới.” Miệng anh đột nhiên cắn mạnh khiến tai cô vừa đau vừa tê dại: “Em dám à!” Cô muốn đẩy anh ra nhưng không thành: “Sao lại không?” Anh bật cười: “Biết anh là gì không? Có nghe cái gì gọi là kéo kéo chưa? Đời này em là của anh chắc rồi.” Tiền bạc, chỉ cần còn hơi thở là vẫn có thể kiếm được. Khi một người đàn ông đã yêu, anh ta sẽ chẳng bao giờ đòi người phụ nữ của mình phải đi công chứng trước hôn nhân. Ly hôn, đối phương lấy đi một nửa tài sản thì đã làm sao? Đàn ông có bản lĩnh vẫn có thể kiếm ra gấp bội số đó như thường.

Đẩy mãi không ra, cô đành đầu hàng, mặc cho anh ôm, xem TV một hồi rồi lại nói: “Nếu em là cô gái kia thì đã chạy tới cho anh ta hai cái tát, sau đó hiên ngang bước đi. Khóc lóc như vậy có đáng không? Chỉ phí nước mắt!” Giang Tu Nhân bật cười, anh có thể tưởng tượng ra, loại tình cảm vụ lợi như vậy cô tuyệt đối không cần.

Anh bấm chuyển kênh, cô liền phản đối: “Sao lại chuyển, xem không tốt sao? Còn học thêm được chút kiến thức.” Anh bật sang một kênh đang phát chương trình dạy quốc họa: “Muốn học thì học cái này này, để dưỡng thai...” Cô cười: “Em cũng đang dưỡng thai còn gì, dạy con anh khôn ngoan một chút, đỡ sa bẫy mỹ nhân. Loại chuyện này dĩ nhiên là phải bắt đầu từ khi còn trong bụng rồi.” Anh thấy buồn cười, đúng là chuyện gì cô cũng để ý.

Xem một lúc, lại thấy lơ mơ buồn ngủ, cô tìm một tư thế thoải mái trên đùi anh, chờ cơn buồn ngủ đột kích. Tay vỗ nhẹ nhẹ trên bụng cô, bỗng nhiên anh nghĩ đến một vấn đề: “Mặc Mặc, tại sao em đồng ý lời cầu hôn của anh?” Từ sau khi mang thai, hầu như ngày nào anh cũng hỏi một lần, dần dần về sau cô chẳng buồn từ chối trả lời, trực tiếp lấy chân đá anh như đuổi tà: “Tránh ra nào, cản trở đường đi của em.”

Cô nhắm mắt lại, bật cười: “Đó là vì em vĩ đại, biết không? Coi như em bới thùng rác ra được anh, để anh khỏi đi làm bẩn người khác.” Hai tay anh khê khàng chộp lấy cổ cô, làm bộ tức giận: “Em nói anh là gì? Rác rưởi? Thử nói lại một lần xem nào!” Cô chớp đôi mắt trong như nước, nói rất thành thật: “Thật đó. Em nghĩ thay vì để anh đi hại người khác, không bằng tới hại em. Coi như em cống hiến cho quốc gia một lần, hi sinh bản thân vậy!” Anh vừa tức lại vừa buồn cười, phát vào mõng cô một cái: “Vì con, anh bỏ qua đấy nhé. Không thì nhất định anh phải vấy bẩn em, để em khỏi uống công gánh cái mỹ danh vì nước cống hiến!”

Cô cười khúc khích, dụi dụi vào người anh mấy cái, nghe mùi hương quen thuộc trên người anh, từ từ chìm vào giấc ngủ...

Sau khi mang thai, cô ăn uống rất ham, ngày ngày muốn ăn cái này ăn cái nọ, còn anh thì chịu trách nhiệm không quán gió mưa thỏa mãn yêu cầu của cô. Hôm ấy, hai người vừa đi ăn xong, đang chuẩn bị về nhà. Xe đi ngang qua khu vực gần nhà cô ở trước kia, thấy khu phố quen thuộc, cô ghé vào cửa sổ xe nhìn đắm chiêu. Chợt anh đổi hướng, đi vào cư xá. Cô quay đầu nói: “Mình vào đây làm gì, không phải là chủ nhà đã bán phòng rồi sao?” Vụ dọn nhà là do anh lo, bản thân cô chẳng có đồ đạc gì đáng giá, thứ duy nhất cô muốn là những đồ có hình bướm, cô có hỏi qua một lần thì anh nói đã xử lý tốt. Thế là không hỏi nữa.

Anh cười: “Chúng ta lên lầu xem một chút, tiện thể cho con biết đây là nơi ba mẹ nó lần đầu tiên xoxo...” Chưa nói xong, đã bị cô bịt miệng, sắc mặt đỏ ửng: “Giang Tu Nhân, anh không muốn sống nữa có phải không?” Tử Mặc là như thế, cứ nhắc đến những chuyện này là mặt đỏ tới tận mang tai.

Anh dắt tay cô lên lầu. Chủ nhà mới không thay cửa, vẫn là cánh cửa màu nâu âm trầm mang đến cảm giác quen thuộc sâu sắc. Không vào được bên trong nên hai người đứng ngoài hành lang lẳng lặng ngắm. Cô tựa vào ngực anh, nhìn một lát rồi thỏa mãn nói: “Chúng mình về thôi.” Anh cười: “Về? Sao phải về, đây là phòng của chúng ta, em không muốn vào xem một chút à?”

Cô quay đầu, chỉ thấy trong mắt anh là yêu thương vô hạn, chợt hiểu thì ra người mua phòng chính là anh. Anh lấy chìa khóa từ túi áo ra đưa cho cô một cái, tay kia giơ giơ một cái khác, cười khoái trá: “Nhìn nhé, lần sau em không nhốt anh ở ngoài được nữa đâu.” Nhìn anh, cô thấy mắt hơi ươn ướt. Đúng là một kẻ ngốc mà, bản thân làm bất động sản, nhà cửa có thừa, vậy mà lại còn mua phòng từ tay người khác, hơn nữa lại còn là phòng cũ, vị trí không đẹp, cho dù là mua để đầu tư cũng chẳng đáng. Ngốc như vậy, thật chẳng biết tiền của anh làm sao mà kiếm được.

Bên trong không thay đổi chút nào, đồ đạc của cô vẫn ở nguyên vị trí cũ, giống như đang đợi chủ nhân quay lại bất kỳ lúc nào. Trong phòng rất sạch sẽ, không dính một hạt bụi. Xem ra anh không chỉ mua phòng mà còn thuê người đến quét dọn thường xuyên.

Cô xoay người, yên lặng ôm lấy anh. Bụng cô hơi nhô lên, như vậy có cảm giác người một nhà đang ôm nhau. Lặng im mà hơn vạn lời nói. Một lúc lâu sau, anh kéo tay cô lên, dúi vào đó mấy cái chìa dự bị: “Nơi này vĩnh viễn sẽ là căn cứ cho em khi tức giận.” Thật ra thì, có những lúc hồi tưởng lại cảnh hai người bất hòa, đứng ngoài cửa vất óc nghĩ cách dỗ dành cô cũng là một hạnh phúc.

Trên đường đời, trong cuộc sống thường nhật, ai có thể bảo đảm sẽ vĩnh viễn hòa hảo, như keo như sơn? Anh sẵn lòng đứng ngoài cửa dỗ dành những lúc cô tức giận. Tuy những chiêu dỗ dành của anh không được cao minh cho lắm, nhưng anh nghĩ trừ phi là heo, không thì luyện thêm vài năm nhất định sẽ có tiến bộ.

p/s: Công chứng trước hôn nhân: trước khi kết hôn có thể đi chứng nhận tài sản riêng của hai người, phần nào được công nhận là tài sản riêng thì sau khi ly hôn sẽ vẫn thuộc sở hữu riêng của người đó.

NGOẠI TRUYỆN 3. PHỤ THÂN ĐẠI NHÂN

Bà Giang “A” lên một tiếng, giọng đầy vui sướng: “Mấy tháng nữa hả con?” Ông Giang ngồi trên xô pha như đang chăm chú đọc báo, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên thẳng tắp. Thăng nhóc này mỗi lần gọi điện về, chẳng có khi nào tìm ông cả. Thịnh thoảng ông bắt máy, nó chỉ gọi “ba” một tiếng qua loa, sau đó hỏi ngay “Mẹ con đâu?” Từ nhỏ nó đã thân với mẹ, hề gặp ông là lại cãi, cứ y như nó không phải ruột thịt của ông vậy, nghĩ mà tức. Khi nghe được lời nói đó của vợ, ông lập cập ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, đồng tai nghe. Một lát sau, bà Giang cười tít mắt cúp điện thoại, ngẩng đầu lên chỉ thấy ông chồng vội vàng vàng cúi đầu làm bộ đang đọc báo, bà nghĩ thầm: “Để tôi xem ông nhịn được tới lúc nào mới chịu mở miệng.”

Ông xem báo mấy lần, làm bộ hắng giọng mấy tiếng, nhưng vẫn thấy bà vợ chẳng có phản ứng nào. Trong lòng ngứa ngáy, bán tín bán nghi, rõ ràng mới vừa nãy còn nói điện thoại với thăng nhóc kia, nào là mấy tháng rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt, gì gì đó. Nhất định là sắp sinh rồi, nói cách khác là ông sắp được bế cháu. Ông lại làm bộ ho vài cái.

Bà Giang uống vài ngụm trà, cuối cùng không kềm được nữa, bật cười: “Cái ông già này, thôi đừng giả bộ nữa, có phải muốn biết con gọi điện về nói gì không?” Ông ngẩng đầu lên, gỡ mắt kính xuống, làm ra vẻ thờ ơ: “Nói cái gì?” Bà đáp: “Con nó nói Tử Mặc có thai, được hơn một tháng rồi, nói là hết năm nay có thể bế cháu.” Ông “Ừ” một tiếng, lại đeo mắt kính vào đọc báo. Động tác, vẻ mặt chẳng có gì khác hồi nãy, nhưng miệng khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian. Bà Giang cẩn thận lắng nghe, rõ ràng là “nước Hồng Hồ, sóng sau xô sóng trước...” Bà khẽ mỉm cười, đã lâu không thấy ông vui như vậy, thế mà còn giả bộ. Vợ chồng bầu bạn đã mấy chục năm, lúc nào ông vui là lại thích ngâm mấy câu này, bà biết.

Trên bàn ăn, ông vừa ngồi xuống lại đứng lên. Bà nói: “Sao vậy? Ăn cơm đi.” Thấy ông lấy từ tủ ra một chai Mao Đài, bà vội ngăn lại: “Bác sĩ Vương nói ông huyết áp cao, không thể uống rượu.” Ông đẩy tay bà ra: “Chỉ một chén nhỏ thôi.” Lúc này bà mới đồng ý: “Đã nói một chén nhỏ là một chén nhỏ thôi đấy, không được uống thêm!”

Ông hớp một ngụm nhỏ, “khà” một tiếng, quay đầu nhìn bà: “Mai kêu thăng nhóc sang ăn cơm đi.” Bà đáp lại một tiếng. Ông vừa hớp thêm ngụm nữa, như lại nhớ ra cái gì đó: “Bao giờ kêu họ hàng thân thích

làm hai bàn? Đúng là trật tự đảo điên rồi, thằng nhóc này chuyên môn làm mấy chuyện bừa bãi, chẳng ra quy củ gì.” Bà Giang cũng không phản bác, chỉ “Ừm” một tiếng, trong đầu nghĩ: “Còn không phải tại ông không chịu tỏ thái độ, chỉ biết trách người khác!”

Từ phòng ăn nhìn ra xa xa, thấy trong vườn cây cối um tùm, hoa cảnh sum sê. Trong hồ, hoa sen duyên dáng đua nở...

NGOẠI TRUYỆN 2

CĂN PHÒNG HÒA GIẢI

Ngủ nguyên một ngày, tối đến tinh thần tốt hẳn lên, cô ôm gối ngồi dựa vào sô pha xem TV. Chuyển kênh một vòng không thấy có gì hay, cô dừng lại ở một tiết mục đang nói về vấn đề công chứng trước hôn nhân. Trong đó có chuyện về một cô gái đẹp tìm được một người đàn ông có tiền, thề non hẹn biển, nhưng đến khi kết hôn, nhà trai yêu cầu hai người phải đi công chứng trước hôn nhân. Nhà gái không chịu nên làm ầm lên... Trên TV có chiếu nguyên một màn nhốn nháo đó.

Đang xem say sưa thì anh đẩy cửa vào, bước tới sau ghé ôm cô, hỏi: “Sao em không ngủ nữa?” Cô gạt tay anh ra, tức giận nói: “Ngày nào cũng không ngủ thì ăn, không ăn thì ngủ, em có phải heo dậu!” Kể từ sau khi mang thai, anh liền buộc cô phải bỏ việc. Nhắc đến chuyện này, cô vẫn còn thấy rất ảm ức. Mỗi cuối năm là lúc hưởng phần trăm công việc, cô đã làm sang giữa năm rồi, sáu tháng đầu lại làm khá tốt, chắc chắn khoản tiền thưởng sẽ khiến Trầm Tiểu Giai hâm mộ đến mức vừa dậm chân vừa kèo nhèo: “Khao đi, khao đi...” Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó cũng đã thấy vui vui, vậy mà giờ chẳng còn gì nữa... Cứ nghĩ đến là tức, người ta mang thai cũng vẫn phải đi làm đó thôi. Hồi đó ở phòng bên có một chị mang thai nhưng vẫn đi làm cho đến cận ngày sinh dự tính, kết quả là đau bụng ngay tại phòng làm việc, phải gọi 120 đưa đi bệnh viện. Lúc sinh xong còn nói đùa: “Đây gọi là công việc, sinh con lưỡng toàn.” Cô cũng đâu phải mọc thêm một cái sừng, làm gì anh phải chiều đến mức đó!

Đương nhiên anh biết cô còn giận vụ công việc nên cười dỗ dành: “Dậu có, em tuyệt đối đâu có giống heo. Heo làm sao sung sướng được như em?” Vốn định trêu anh một cái thật dữ tợn, nhưng nghe vậy cô không khỏi bật cười, lòng nhẹ đi không ít.

Xem cô gái trên TV đang nước mắt rùng rùng, Tử Mặc ngẩng đầu hỏi: “Sao anh không nghĩ đến chuyện đi công chứng trước hôn nhân với em?” Giang Tu Nhân cố nhịn cười: “Sao anh lại phải làm thế?” Cô chớp đôi mắt to tròn, chỉ vào TV: “Anh coi kìa, đàn ông có tiền toàn như thế...” Ánh mắt anh dời đến màn hình TV rồi quay trở lại, ôm cô, như thể chuyện đó chẳng xứng bận tâm. Cô dùng cùi chỏ huých anh, tỉnh nghịch nói: “Thấy muộn chưa, ai kêu anh trước khi kết hôn không đi công chứng? Bây giờ thì hối hận chưa?” Anh bật cười khúc khích, phụ họa: “Phải, phải, làm sao bây giờ được nhỉ? Vậy thì cả đời này anh không thể ly hôn rồi, nếu không một nửa tài sản cũng chẳng còn.” Cô cười tươi roi rói: “Anh nói coi, một nửa tài sản của anh là bao nhiêu?” Chưa bao giờ cô quan tâm đến sự nghiệp, tiền tài của anh nên đương nhiên không biết. Anh nhay nhay vành tai cô: “Em biết để làm gì?” Cô cười: “Chờ đến ngày em chán anh rồi thì sẽ ly hôn, ôm tiền của anh đi tìm xuân mới.” Miệng anh đột nhiên cắn mạnh khiến tai cô vừa đau vừa tê dại: “Em dám à!” Cô muốn đẩy anh ra nhưng không thành: “Sao lại không?” Anh bật cười: “Biết anh là gì không? Có nghe cái gì gọi là kéo kéo chưa? Đời này em là của anh chắc rồi.” Tiền bạc, chỉ cần còn hơi thở là vẫn có thể kiếm được. Khi một người đàn ông đã yêu, anh ta sẽ chẳng bao giờ đòi người phụ nữ của mình phải đi công chứng trước hôn nhân. Ly hôn, đối phương lấy đi một nửa tài sản thì đã làm sao? Đàn ông có bản lĩnh vẫn có thể kiếm ra gấp bội số đó như thường.

Đẩy mãi không ra, cô đành đầu hàng, mặc cho anh ôm, xem TV một hồi rồi lại nói: “Nếu em là cô gái kia thì đã chạy tới cho anh ta hai cái tát, sau đó hiên ngang bước đi. Khóc lóc như vậy có đáng không? Chỉ phí nước mắt!” Giang Tu Nhân bật cười, anh có thể tưởng tượng ra, loại tình cảm vụ lợi như vậy cô tuyệt đối không cần.

Anh bấm chuyển kênh, cô liền phản đối: “Sao lại chuyển, xem không tốt sao? Còn học thêm được chút kiến thức.” Anh bật sang một kênh đang phát chương trình dạy quốc họa: “Muốn học thì học cái này này, để dưỡng thai...” Cô cười: “Em cũng đang dưỡng thai còn gì, dạy con anh khôn ngoan một chút, đỡ sa bầy mỹ nhân. Loại chuyện này dĩ nhiên là phải bắt đầu từ khi còn trong bụng rồi.” Anh thấy buồn cười, đúng là chuyện gì cô cũng để ý.

Xem một lúc, lại thấy lơ mơ buồn ngủ, cô tìm một tư thế thoải mái trên đùi anh, chờ cơn buồn ngủ đột kích. Tay vỗ nhẹ nhẹ trên bụng cô, bỗng nhiên anh nghĩ đến một vấn đề: “Mặc Mặc, tại sao em đồng ý lời cầu hôn của anh?” Từ sau khi mang thai, hầu như ngày nào anh cũng hỏi một lần, dần dần về sau cô chẳng buồn từ chối trả lời, trực tiếp lấy chân đá anh như đuổi tà: “Tránh ra nào, cản trở đường đi của em.”

Cô nhắm mắt lại, bật cười: “Đó là vì em vĩ đại, biết không? Coi như em bối thùng rác ra được anh, để anh khỏi đi làm bẩn người khác.” Hai tay anh khẽ khàng chộp lấy cổ cô, làm bộ tức giận: “Em nói anh là gì? Rác rưởi? Thử nói lại một lần xem nào!” Cô chớp đôi mắt trong như nước, nói rất thành thật: “Thật đó. Em nghĩ thay vì để anh đi hại người khác, không bằng tới hại em. Coi như em cống hiến cho quốc gia một lần, hi sinh bản thân vậy!” Anh vừa tức lại vừa buồn cười, phát vào mũi cô một cái: “Vì con, anh bỏ qua đấy nhé. Không thì nhất định anh phải vấy bẩn em, để em khỏi uống công gánh cái mỹ danh vì nước cống hiến!”

Cô cười khúc khích, dụi dụi vào người anh mấy cái, nghe mùi hương quen thuộc trên người anh, từ từ chìm vào giấc ngủ...

Sau khi mang thai, cô ăn uống rất ham, ngày ngày muốn ăn cái này ăn cái nọ, còn anh thì chịu trách nhiệm không quản gió mưa thỏa mãn yêu cầu của cô. Hôm ấy, hai người vừa đi ăn xong, đang chuẩn bị về nhà. Xe đi ngang qua khu vực gần nhà cô ở trước kia, thấy khu phố quen thuộc, cô ghé vào cửa sổ xe nhìn chăm chú. Chợt anh đổi hướng, đi vào cư xá. Cô quay đầu nói: “Mình vào đây làm gì, không phải là chủ nhà đã bán phòng rồi sao?” Vụ dọn nhà là do anh lo, bản thân cô chẳng có đồ đạc gì đáng giá, thứ duy nhất cô muốn là những đồ có hình bướm, cô có hỏi qua một lần thì anh nói đã xử lý tốt. Thế là không hỏi nữa.

Anh cười: “Chúng ta lên lầu xem một chút, tiện thể cho con biết đây là nơi ba mẹ nó lần đầu tiên xoxo...” Chưa nói xong, đã bị cô bịt miệng, sắc mặt đỏ ửng: “Giang Tu Nhân, anh không muốn sống nữa có phải không?” Từ Mặc là như thế, cứ nhắc đến những chuyện này là mặt đỏ tới tận mang tai.

Anh dắt tay cô lên lầu. Chủ nhà mới không thay cửa, vẫn là cánh cửa màu nâu âm trầm mang đến cảm giác quen thuộc sâu sắc. Không vào được bên trong nên hai người đứng ngoài hành lang lẳng lặng ngắm. Cô tựa vào ngực anh, nhìn một lát rồi thỏa mãn nói: “Chúng mình về thôi.” Anh cười: “Về? Sao phải về, đây là phòng của chúng ta, em không muốn vào xem một chút à?”

Cô quay đầu, chỉ thấy trong mắt anh là yêu thương vô hạn, chợt hiểu thì ra người mua phòng chính là anh. Anh lấy chìa khóa từ túi áo ra đưa cho cô một cái, tay kia giơ giơ một cái khác, cười khoái trá: “Nhìn nhé, lần sau em không nhốt anh ở ngoài được nữa đâu.” Nhìn anh, cô thấy mắt hơi ươn ướt. Đúng là một kẻ ngốc mà, bản thân làm bất động sản, nhà cửa có thừa, vậy mà lại còn mua phòng từ tay người khác, hơn nữa lại còn là phòng cũ, vị trí không đẹp, cho dù là mua để đầu tư cũng chẳng đáng. Ngốc như vậy, thật chẳng biết tiền của anh làm sao mà kiếm được.

Bên trong không thay đổi chút nào, đồ đạc của cô vẫn ở nguyên vị trí cũ, giống như đang đợi chủ nhân quay lại bất kỳ lúc nào. Trong phòng rất sạch sẽ, không dính một hạt bụi. Xem ra anh không chỉ mua phòng mà còn thuê người đến quét dọn thường xuyên.

Cô xoay người, yên lặng ôm lấy anh. Bụng cô hơi nhô lên, như vậy có cảm giác người một nhà đang ôm nhau. Lặng im mà hơn vạn lời nói. Một lúc lâu sau, anh kéo tay cô lên, dúi vào đó mấy cái chìa dự bị: “Nơi này vĩnh viễn sẽ là căn cứ cho em khi tức giận.” Thật ra thì, có những lúc hồi tưởng lại cảnh hai người bắt hòa, đứng ngoài cửa vắt óc nghĩ cách dỗ dành cô cũng là một hạnh phúc.

Trên đường đời, trong cuộc sống thường nhật, ai có thể bảo đảm sẽ vĩnh viễn hòa hảo, như keo như sơn? Anh sẵn lòng đứng ngoài cửa dỗ dành những lúc cô tức giận. Tuy những chiêu dỗ dành của anh không được cao minh cho lắm, nhưng anh nghĩ trừ phi là heo, không thì luyện thêm vài năm nhất định sẽ có tiến bộ.

p/s: Công chứng trước hôn nhân: trước khi kết hôn có thể đi chứng nhận tài sản riêng của hai người, phần nào được công nhận là tài sản riêng thì sau khi ly hôn sẽ vẫn thuộc sở hữu riêng của người đó.

NGOẠI TRUYỆN 3. PHỤ THÂN ĐẠI NHÂN

Bà Giang “A” lên một tiếng, giọng đầy vui sướng: “Mấy tháng nữa hả con?” Ông Giang ngồi trên xô pha

như đang chăm chú đọc báo, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên thẳng tắp. Thằng nhóc này mỗi lần gọi điện về, chẳng có khi nào tìm ông cả. Thịnh thoảng ông bắt máy, nó chỉ gọi “ba” một tiếng qua loa, sau đó hỏi ngay “Mẹ con đâu?” Từ nhỏ nó đã thân với mẹ, hề gặp ông là lại cãi, cứ y như nó không phải ruột thịt của ông vậy, nghĩ mà tức. Khi nghe được lời nói đó của vợ, ông lập cập ngổng đầu lên khỏi tờ báo, đồng tai nghe. Một lát sau, bà Giang cười tít mắt cúp điện thoại, ngẩng đầu lên chỉ thấy ông chồng vội vàng vàng cúi đầu làm bộ đang đọc báo, bà nghĩ thầm: “Để tôi xem ông nhịn được tới lúc nào mới chịu mở miệng.”

Ông xem báo mấy lần, làm bộ háng giọng mấy tiếng, nhưng vẫn thấy bà vợ chẳng có phản ứng nào. Trong lòng ngứa ngáy, bán tín bán nghi, rõ ràng mới vừa nãy còn nói điện thoại với thằng nhóc kia, nào là mấy tháng rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt, gì gì đó. Nhất định là sắp sinh rồi, nói cách khác là ông sắp được bế cháu. Ông lại làm bộ ho vài cái.

Bà Giang uống vài ngụm trà, cuối cùng không kềm được nữa, bật cười: “Cái ông già này, thôi đừng giả bộ nữa, có phải muốn biết con gọi điện về nói gì không?” Ông ngẩng đầu lên, gỡ mắt kính xuống, làm ra vẻ thờ ơ: “Nói cái gì?” Bà đáp: “Con nó nói Tử Mặc có thai, được hơn một tháng rồi, nói là hết năm nay có thể bế cháu.” Ông “Ừ” một tiếng, lại đeo mắt kính vào đọc báo. Động tác, vẻ mặt chẳng có gì khác hồi nãy, nhưng miệng khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian. Bà Giang cẩn thận lắng nghe, rõ ràng là “nước Hồng Hồ, sóng sau xô sóng trước...” Bà khẽ mỉm cười, đã lâu không thấy ông vui như vậy, thế mà còn giả bộ. Vợ chồng bầu bạn đã mấy chục năm, lúc nào ông vui là lại thích ngâm mấy câu này, bà biết.

Trên bàn ăn, ông vừa ngồi xuống lại đứng lên. Bà nói: “Sao vậy? Ăn cơm đi.” Thấy ông lấy từ tủ ra một chai Mao Đài, bà vội ngăn lại: “Bác sĩ Vương nói ông huyết áp cao, không thể uống rượu.” Ông đẩy tay bà ra: “Chỉ một chén nhỏ thôi.” Lúc này bà mới đồng ý: “Đã nói một chén nhỏ là một chén nhỏ thôi đấy, không được uống thêm!”

Ông hớp một ngụm nhỏ, “khà” một tiếng, quay đầu nhìn bà: “Mai kêu thằng nhóc sang ăn cơm đi.” Bà đáp lại một tiếng. Ông vừa hớp thêm ngụm nữa, như lại nhớ ra cái gì đó: “Bao giờ kêu họ hàng thân thích làm hai bàn? Đúng là trật tự đảo điên rồi, thằng nhóc này chuyên môn làm mấy chuyện bữa bãi, chẳng ra quy củ gì.” Bà Giang cũng không phản bác, chỉ “Ừm” một tiếng, trong đầu nghĩ: “Còn không phải tại ông không chịu tỏ thái độ, chỉ biết trách người khác!”

Từ phòng ăn nhìn ra xa xa, thấy trong vườn cây cối um tùm, hoa cảnh sum sê. Trong hồ, hoa sen duyên dáng đua nở...

28. Chương Ngoại Truyện 2

NGOẠI TRUYỆN 4. CON ĐÀU CÓ HƯ

Trong phòng tắm mịt mù hơi nước, Tử Mặc thử độ ấm của nước, sau đó ôm Đa Đa đặt vào trong bồn tắm. Đứa trẻ thấy nước như mèo thấy cá, đến cả nước miếng cũng nhổ ra, thích chí đưa tay đập đập làm nước bắn ra tung tóe. Cô nghiêm mặt lại, cảnh cáo: “Không được té nước!” Vốn đã hơi sợ mẹ, giờ thấy sắc mặt cô tối sầm lại như vậy, cậu bé hơn ba tuổi cũng biết lựa chiều gió, cười khanh khách về rất vô tội, động tác khê khằng hơn một ít rồi nhỏ nhẹ gọi: “Ba—ba—ba ơi!”

Tử Mặc lại lên cơn giận, cũng tại suốt ngày được cái tên Giang Tu Nhân kia nuông chiều cho nên quen thân làm ông vua nhỏ rồi! Cô cười véo đôi má phúng phính của con, cảm giác như trong tay là một cục bông có độ đàn hồi, hơi nổi cáu: “Nghe kỹ cho mẹ đây, kêu ba cũng vô ích thôi!”

Cũng tại anh, ngày nào tắm với con cũng bày trò thủy chiến khiến nguyên cả phòng tắm lênh láng như nước tràn Kim Sơn, trông vô cùng thê thảm. Tối qua, bước vào phòng tắm thấy nước ngập đầy sàn, cô thật sự không thể nhịn được nữa, quát lên: “Ngày mai để em tắm cho Đa Đa!” Thế nhưng hai kẻ một lớn một nhỏ kia lại về cùng một phe, dùng ánh mắt vô tội nhìn cô, trên người quần hai chiếc khăn lông xanh trắng hết như hai con chim cánh cụt từ một khuôn đúc ra, cùng nhau quay đi làm ra vẻ phớt lờ cô, nghĩ mà phát bực.

Trong bồn tắm toàn là bong bóng, Đa Đa phồng miệng thổi từng cái, từng cái một. Thấy sắc mặt cô khá hơn, cậu nhóc lại bắt đầu quây. Đến khi thích chí, lại cười khanh khách lấy tay vỗ lung tung, chơi đến mê mải. Chiếc quần lụa trắng trên người Tử Mặc trong nháy mắt bị ướt mem, dính dính dán chặt vào người rất khó chịu. Cô cởi luôn ra, bước vào bồn tắm chung với con. Bồn tắm được thiết kế thành một hình tròn lớn, chia làm hai nửa nông và sâu. Đa Đa mím môi cười nhìn cô một hồi lâu, sau đó cất giọng non nớt tò mò hỏi: “Mẹ, sao mẹ không có chim?” Tử Mặc ngớ ra, ngẩng phắt đầu lên nhìn con, sững sờ. Mãi sau cô mới hoàn hồn, máu toàn thân dồn cả lên não, giận dữ hét lên: “Giang Tu Nhân...” Rốt cuộc thì cô cũng biết được cái gì gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn rồi! Một mình mình dè thì thôi, giờ lại còn đi dạy con thành ra thế này nữa, nó còn chưa đầy bốn tuổi, mới có hơn ba tuổi rưỡi! Cô thật sự muốn điên lên rồi!

Anh ở bên ngoài nghe thấy tiếng cô, tưởng có chuyện gì xảy ra liền đẩy cửa xông vào, thấy hai mẹ con đang ngồi trong bồn tắm bèn lúng túng hỏi: “Sao, đã xảy ra chuyện gì?” Kể gây họa vẫn vô tư cười khanh khách, dùng ngón tay bé xíu chỉ vào mẹ, mách: “Ba ơi, mẹ không có chim kìa.” Anh vội vã xông tới bưng lấy miệng con, luống cuống nói: “Ấy... Ấy... Cái này... Cái này...”

Mặt cô đỏ như máu, mắt phừng phực lửa, vẻ anh-thảm-rời. Anh chợt dạ đến nỗi không dám đối mặt với cô nữa. Nhưng Giang Đa Đa, đứa con yêu quý, đứa con dễ thương, đứa con anh cưng nhất lại chọn cách bán đứng ba mình, vùng thoát khỏi bàn tay đang bịt miệng của anh, tiếp tục hăm hờ nói: “Ba, mẹ không có chim...”

Xong rồi! Xong rồi! Anh chết quá thảm! Anh gần như có thể thấy được thảm cảnh mấy ngày tiếp theo của mình rồi!

NGOẠI TRUYỆN 5

HẬU QUẢ CỦA CHUYỆN XEM MẮT

Cô đang dắt con cùng xếp hàng ở trước khu vui chơi, tuy hôm nay không đông nghịt như trong các dịp lễ nhưng nơi đây cũng có rất nhiều người. Bỗng nhiên anh ghé sát lại, chua giọng: “Cái gã đứng đằng trước kia sao cứ nhìn em chăm chăm vậy?” Cô đang cúi đầu giúp con lau tay, không thềm nhìn anh. Người này bây giờ mắc chứng vọng tưởng rồi, ra ngoài bao giờ cũng cảm thấy có người đang nhìn cô. Tử Mặc không dám tự nhận mình là người đẹp tuyệt sắc gì đến nỗi có thể làm cho nhiều người quay đầu nhìn mình. Anh thì luôn muốn cô ở nhà, tốt nhất là cứ như Tiểu Long Nữ ở rịt nơi cổ mộ, chẳng rời đi nửa bước, như thế mới khiến anh an lòng, vừa ý. Được một lát sau, anh lại nói: “Gã đó còn đang nhìn em kìa.” Hình như sợ cô không tin, anh nhấn mạnh lần nữa: “Thật là đang nhìn em đó.” Vợ mình đẹp đến vậy sao? Anh vừa gỡ cặp kính mát xuống, bắn hai tia nhìn lạnh lùng thẳng về phía người đàn ông kia, vừa đưa tay ôm lấy cô, công khai quyền sở hữu. Lúc này cô mới ngước lên, nhìn lướt qua người đó. Trông khá quen mặt, nhưng không có ấn tượng gì đặc biệt cả, chắc là không quen. Anh ta cũng đưa người nhà tới, một bé gái và một phụ nữ xinh đẹp đang đứng bên cạnh. Quả là một gia đình đẹp đẽ, nhưng đúng thật là người kia đang nhìn cô.

“Em là Triệu Tử Mặc phải không?” người kia ngập ngừng hỏi. Không ngờ anh ta biết tên mình, cô hơi sửng sốt, ngại ngần hỏi: “Anh là?” Người đàn ông bật cười, giọng trong trẻo: “Tôi là Trần Thiếu Côn, còn nhớ chứ?” Cô nhanh chóng lục lọi trong trí nhớ cái tên này. Quen biết trong công tác? Hình như không phải. Là bạn trong đời thường? Cô gần như không có bạn là nam giới. Lẽ nào là bạn học? Không, chắc chắn là không. Chết người nhất là ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của ai đó đang ở ngay cạnh, bàn tay đặt trên hông cô cũng xiết chặt hơn như có ý trừng phạt. Rồi bất chợt cô nhớ ra, đây là một đồng hương trước đây mẹ cô đã từng giới thiệu. Vì anh ta làm việc tại Bắc Kinh, nhờ mẹ cô cùng cha mẹ anh ta ra sức mai mối nên hai người có đi ăn với nhau một vài lần, nhưng sau đó có lẽ vì sự lãnh đạm của cô nên đường ai nấy bước. Bao nhiêu năm ở Bắc Kinh chưa từng gặp lại, không ngờ hôm nay lại đụng nhau ở Disneyland. Trần Thiếu Côn trước đó đã chú ý đến cô nhưng chưa mở miệng. Nhìn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, trông cô vô cùng khác với người mà anh từng biết. Rạng rỡ hơn rất nhiều, lúc cười mắt môi dịu dàng đầm thắm, phong thái mê người. Còn nhớ năm đó lúc mời cô đi ăn qua sự giới thiệu của cha mẹ, anh không thích kiểu xem mắt đầy gượng ép này. Dù sao điều kiện của anh cũng rất tốt, tìm bạn gái ở Bắc Kinh là chuyện dễ như trở bàn tay, cần gì phải đi ăn xem mắt. Nhưng do cha mẹ thúc giục nhiều lần, cuối cùng anh mới miễn cưỡng gọi điện hẹn gặp. Vóc người thanh tú, dung nhan trên trung bình, không trang điểm, trông rất mộc. Chưa hết bữa ăn, anh khám phá ra cô rất trầm lặng, ít nói, đa phần là anh hỏi gì thì đáp nấy, không nói gì thêm. Lúc ấy anh có ý định thử tiến tới, hẹn cô đi ăn thêm hai lần nữa, nhưng lần nào cô cũng khá

lạnh nhạt, trong khi đó anh luôn có không ít phái nữ vây quanh nên cũng nguội lạnh dần. Cuối cùng hện cô thêm vài lần nữa, cô đều nói bận làm thêm giờ, anh cũng đoán cô không thích mình nên từ đó trở đi thôi không liên lạc. Mấy năm qua, những lúc rỗi thì thoáng nhớ đến cô, anh lại tự hỏi tại sao cô gái ấy lại đứng đưng với mình như thế, vì thời đó có nhà có xe như anh cũng được coi là cực kỳ sáng giá.

Cô nhanh chóng gạt đầu cười: “Chào anh, mọi người cũng đến đây à?” Trần Thiếu Côn bật cười, khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như ánh mặt trời: “Ừ, đã lâu không gặp. Hồi này suýt nữa còn không nhận ra em.” nói đoạn cầm tay bé gái lên giới thiệu: “Đây là con gái tôi, còn đây là vợ tôi.” Cô chào họ, cũng giới thiệu sơ qua, sau đó hai bên tách ra với những hoạt động riêng của mình.

Chỉ là một khúc nhạc dạo chẳng đáng kể, nhưng anh lại như nắm được thóp cô, suốt cả buổi chiều, hờ ra một tí là anh lại hỏi: “Gã đó là ai?” Mới đầu cô chỉ trả lời cho qua chuyện: “Đồng hương.” Sau đó anh càng ngẫm nghĩ càng thấy không đúng, nếu là đồng hương nhất định cô phải quen chứ, đằng này lại đứng gần ra một hồi mới nhớ, rồi còn khá lúng túng nữa. Nhất định, và chắc chắn là không phải! Vả lại, Hình Lợi Phong cũng mang danh “đồng hương”, không nhắc đến thì thôi, nhắc đến anh lại như bị mắc xương trong họng, khó chịu muốn chết. Lúc ấy nếu không phải anh gỡ thủ đoạn thì giờ này có lẽ cô đã là vợ người khác, Đa Đa cũng là con người khác rồi! Đúng là càng nghĩ càng bức, càng nghĩ càng phát hỏa!

Vì vậy trước khi ngủ anh lại dai dẳng tiếp tục chủ đề này: “Thế sao hai người biết nhau?” Cô trở mình, lờ đi, nhưng càng như vậy anh càng dai như đĩa dấm, mãi cho tới khi cô phát cáu: “Xem mắt! Biết nhau nhờ xem mắt! Vậy được chưa?” Chứng thực được một phần suy đoán của mình, anh thở phào, cũng may chỉ là một vụ xem mắt. Nhưng rồi lại thấy khó chịu, lạnh nhạt nói: “Biết nhau nhờ xem mắt, hay thật! Anh còn chưa đi xem mắt bao giờ nữa!” Cô vốn đang nổi nóng, thấy anh cứ kéo nheo mãi lại càng điên tiết, đập cho anh một cái thật mạnh vào đùi, nghe “Á” một tiếng vẫn chưa thấy nguôi. Anh ném phăng cái điều khiển từ xa vào một góc tường, dường như muốn chứng tỏ mình đang rất tức giận. Thấy vậy, cô quay đầu nhìn anh, cười hiền hòa: “Sao, giận à? Anh muốn đi xem mắt thử một lần cho biết, có phải không?” Giọng cô cao dần: “Đi đi, em cho anh một cơ hội đấy! Ngày mai cứ đi đi!” Hình như có gì đó không ổn, anh vội vã lác đầu. Cô vẫn cười, mắt nhìn thẳng vào anh, gần giọng: “Sàn nhà hay sô pha, tự anh chọn lấy mà ngủ!”

Xong rồi, xong rồi, anh lỡ vượt râu hùm rồi! Nghĩ đến buổi tối không được ôm cô nhất định sẽ bị mất ngủ, thế là anh vội năn nỉ: “Đừng mà vợ, anh tuyệt đối không hề có ý muốn đi xem mắt. Anh ngủ trên giường cơ!” Cô cau mày, miệng vẫn cười: “Lại còn dám đem chuyện cũ ra nói với em à? Sao ông anh không tự coi lại bản lý lịch của mình đi? Có muốn em kể ra từng cô một không, hay chọn điển hình? Muốn nói về Tổng Linh Linh trước hay mấy cô Na Niếc gì đó trước?”

Đến cả Tổng Linh Linh cũng bị lôi ra, xem ra cô bị động chạm đến thật rồi! Lần trước suốt hơn một tháng liền phải ngủ ngoài phòng khách, ký ức vẫn còn mới nguyên, không thể dẫm lên vết xe đổ lần nữa. Anh vội vàng nói: “Vợ ơi, là lỗi của anh, anh sai rồi. Sau này anh không dám nữa đâu!”

Cô cười lạnh: “Vậy anh ngủ dưới sàn hay trên sô pha?” Anh quay đi nghiên cứu một hồi lâu mới khổ sở trả lời: “Sô pha vậy.” Căn cứ theo kết quả quan sát thì sô pha có vẻ êm hơn. Cô hài lòng gạt đầu, xoay sang hôn trán Đa Đa một cái rồi nằm xuống. Đứa trẻ nằm kề bên vẫn đang say sưa trong giấc mộng, chẳng hề hay biết ba mẹ vừa mới đấu khẩu.

Anh vẫn nằm ì trên giường không chịu nhúc nhích, cô lấy chân đá đá, ý bảo anh đi xuống được rồi. Anh năn nỉ ỉ ôi: “Vợ ơi, đừng mà, cùng lắm sau này anh không bao giờ nhắc đến nữa.” Cô hừ một tiếng: “Còn có lần sau à! Xuống giường cho em!” Và thế là đồng chí Giang Tu Nhân cực kỳ miễn cưỡng ôm gối, lưu luyến rời giường, vừa đi đến sô pha vừa cầu nguyện: “Thần ơi cứu con đi mà, con xin thu hồi thắc mắc hồi này.” Có trời mới biết sau đó thần có giúp anh hay không, nhưng sáng ngày hôm sau khi Giang Đa Đa tỉnh lại đã thấy ba đang ôm mẹ ngủ. Ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm cửa sổ chiếu xiên vào, bàng bạc mà ấm áp.

NGOẠI TRUYỆN 7. PHẢI CHĂNG ANH LÀ HẠNH PHÚC ĐỜI EM?

Nghĩ tới việc đã lâu không gặp Phính Đình, Tử Mặc gọi điện hẹn gặp bạn. Phính Đình mang guốc cao gót, chiếc áo khoác hàng hiệu phất phơ trong gió. Quan sát cô bạn từ xa bước lại gần, Tử Mặc thầm cảm thán. Giờ đây Phính Đình vẫn đẹp đến bao cô gái phải quần lông, bao chàng trai phải rung động. Cô nhú mày nhìn Tử Mặc: “Sao vậy?” Tử Mặc cười: “Mình thấy cậu đẹp quá.” Phính Đình trách: “Quen nhau bao nhiêu năm, bây giờ cậu mới biết à! Quá muộn!” “Phải phải phải, là lỗi của mình, được chưa?” Hai người

phá ra cười.

Phính Đình vẫn chưa kết hôn với Tôn Bình Hoa. Anh chàng không vì cô mà trở mặt với cha mẹ, nhưng cũng không vì họ mà kết hôn với cô gái kia. Cũng là câu chuyện này, nếu được đưa lên màn ảnh chắc hẳn phải vô cùng hoành tráng, lấy đi bao nhiêu nước mắt, nhưng trong thực tế cuộc sống thì lại khác. Có lẽ một ngày nào đó hai người sẽ lấy nhau, cũng có thể không. Cuộc đời dài như vậy, ai mà biết được?

Hàn huyền được một lúc, Phính Đình nhìn vẻ mặt rạng rỡ của bạn, giọng nói pha lẫn ngưỡng mộ và chán ngán: “Tử Mặc, mình muốn xuất ngoại.” Cô ngạc nhiên: “Tại sao vậy?” Lẽ nào Phính Đình và Tôn Bình Hoa... Ánh mắt cô bạn nhìn ra xa xăm: “Mình muốn đổi gió cho cuộc sống... cũng có lẽ là đổi gió cho tình yêu.” Trong mắt cô đượm đầy nét cô độc, Tử Mặc không biết nên tiếp lời ra sao. Chuyện tình cảm của hai người, cô cũng chỉ biết sơ sơ, bởi dù sao đó cũng là chuyện riêng, người bên cạnh dù tình thân như chị em cũng chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào.

Phính Đình cười chua xót: “Mẹ anh ấy lợi dụng quan hệ, đẩy ba mình khỏi ghế phó viện trưởng. Ba mình cả đời làm học thuật, không ham quyền thế, nhưng chính vì như vậy nên bị hạ bệ kiểu đó ông mới khó tiếp nhận mà uất đến sinh bệnh. Khoảng thời gian trước mình về nhà chính là vì chuyện này. Vừa rồi bà ấy lại vừa tới tìm mình, nói tuyệt đối sẽ không chấp nhận mình làm con dâu.”

Lời bà Tôn vẫn còn văng vẳng bên tai: “Cô Vu, trừ vẻ bề ngoài ra cô còn có cái gì xứng với Bình Hoa nhà chúng tôi chứ! Nếu cô biết khôn thì mau chóng mà rời đi đi.” Bao nhiêu năm đã trôi qua, con của Tử Mặc đã đi nhà trẻ rồi, còn có? Vẫn ở bên Tôn Bình Hoa, không một danh phận! Trước kia từng khuyên Tử Mặc sớm dứt bỏ, cô cũng đã nghĩ tới, đã thử, nhưng vẫn chẳng thể nào làm được. Anh nói anh chỉ yêu mình cô, vì những lời này mà cô vẫn chờ, chờ mãi cho đến tận bây giờ. Lúc trước cô còn trẻ, còn tự tin, cứ nghĩ rồi một ngày nào đó cha mẹ anh sẽ chấp nhận mình, nhưng tháng ngày đi qua, thời gian trôi mất, mới chợt phát hiện ra có nhiều thứ chẳng thể dễ dàng thay đổi. Giờ đây cô đã rất mệt mỏi, chỉ muốn yên tĩnh mà suy ngẫm cho thông suốt xem phải đi con đường sau này ra sao.

Con người ta có duyên phận của riêng mình, Tử Mặc có duyên phận của cô ấy, cô có của cô, nhưng dường như tất cả đều đã đến lúc nói lời chia tay. Có những chuyện chúng ta đã biết rõ vĩnh viễn sẽ không có kết quả nhưng vẫn kiên trì, chỉ bởi không cam lòng. Có những người chúng ta biết rõ là yêu nhưng vẫn phải buông tay, bởi sẽ chẳng có kết cục.

Phính Đình trở lại biệt thự, đứng trước cửa một lúc lâu mới đẩy cửa bước vào. Bên trong là phong cách phương Tây mà cô thích, tinh tế, ấm áp, mỗi một góc nhỏ trong phòng cũng đều do chính tay cô bày trí, rất nhiều thứ do cô mang từ nước ngoài về, mỗi một thứ đều chứa chan hương vị ngọt ngào của hạnh phúc.

Cô lặng người ngồi trong góc phòng cạnh lò sưởi, tay ôm choàng đầu gối. Tôn Bình Hoa về nhà, đập vào mắt là cảnh tượng đó. Anh vội bước tới hỏi: “Sao vậy?” Dạo này cô càng ngày càng thất thường, có lúc nửa đêm tỉnh lại, thấy cô đang mở to mắt nhìn mình, anh sợ hết hồn, hỏi cô có chuyện gì, cô lại không chịu nói.

Cô ngược đầu lên lẳng lẳng nhìn anh, hít sâu một hơi, nhẹ giọng: “Chúng ta chia tay đi!” Giọng cô phẳng lặng như thể đã nói câu ấy vô số lần. Tôn Bình Hoa đứng sững tại chỗ, lúc sau mới đưa tay sờ trán cô, bối rối nói: “Em bệnh à? Sao vậy? Em nói lung tung gì thế?” Cô đẩy tay anh ra, từ từ đứng dậy nhìn thẳng vào anh: “Chia tay đi!” Tôn Bình Hoa đứng đó nhìn cô, vẻ mặt thăm thẳm: “Không thể nào!” Cô bật cười: “Vậy thì mình kết hôn!” Anh sững người ở đó, không động đậy, cũng chẳng nói gì.

Cô cười to hơn, tiếng cười như đóa hoa trong gió bão, lá cành chấp chới, nghiêng ngả: “Không trả lời được phải không? Em biết, em biết mà! Anh nói yêu em chẳng qua là vì yêu vẻ bề ngoài của em chứ gì? Anh thấy đưa theo em ra ngoài thì có mặt mũi đứng không?” Anh bắt lấy tay cô, giận dữ nói: “Em biết là không phải như thế!” Cô cười: “Thế thì là thế nào, anh nói đi!” Tôn Bình Hoa lại im lặng. Cô thoát khỏi tay anh, lùi về sau mấy bước, xoay người: “Vậy được, em cho anh lựa chọn. Em, hay cha mẹ anh?” Anh chỉ đứng trân mình tại chỗ. Làm sao có thể chọn được đây? Cha mẹ là trời định, có thể chọn sao? Nhưng mà, anh cũng yêu cô.

Anh không nói một lời nào, kể cả câu giữ lại. Trái tim cô như rơi vào vực sâu không đáy, từng cơn lạnh buốt từ đáy lòng dâng lên. Sao lại lạnh như vậy? Bên cạnh là lò sưởi, lẽ ra phải ấm áp chứ? Nhưng cô vẫn lạnh, đầu dùng hai tay ôm lấy người vẫn không ngừng run rẩy.

Hai người cứ đứng như thế thật lâu. Cô ép mình tỉnh táo trở lại, lạnh nhạt nói: “Anh không nói gì, em coi như anh đồng ý.” Đoạn cô xoay lưng, bước lên lầu. Anh sải bước về phía cô, chụp lấy cánh tay mềm mại, lạnh lùng nói: “Anh không đồng ý, tuyệt không có khả năng đồng ý.” Cô xoay phắt người, vung tay thật mạnh về phía mặt anh. Trong không gian yên tĩnh, tiếng “bốp” vang lên chát chúa đến lạ thường. Cô giận dữ: “Buông em ra, anh nghĩ mình có thể ngồi hưởng thụ giàu sang, gái đẹp, tay ấp tay ôm sao? Sung sướng lắm phải không? Đáng tiếc, có người sẵn sàng chung hưởng với em, Vu Phính Đình này còn coi khinh nữa! Anh nghĩ mình là ai? Nếu em muốn làm bồ nhí, cả Bắc Kinh này còn khối người xếp hàng!”

Đôi mắt phẫn nộ của Tôn Bình Hoa pha lẫn cuồng loạn: “Em nói cái gì?” Cô bật cười: “Nếu anh muốn hẹn hò cô ta thì cứ đường đường chính chính mà hẹn đi, cần gì phải lén lút lút lút ngồi trong góc? Chẳng phải cô ta là con dâu như ý trong lòng cha mẹ anh sao? Cần gì phải lén lút khiến người ta oan ức như vậy? Ngồi trong góc thì có ích gì! Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm!” Nếu không phải ngày đó tận mắt nhìn thấy, cô vẫn chẳng hay biết gì cả. Nhưng cô đã được lay tỉnh khỏi cơn mê. Hóa ra sau lưng cô anh đi hẹn hò với người phụ nữ khác - cái người mới đêm trước còn ân ái triền miên với cô, hôm sau đã hẹn hò người khác! Suy ra thì, đó không phải lần đầu tiên, cũng chẳng phải lần cuối cùng.

Anh giải thích: “Chuyện không như em nghĩ đâu...” Cô cười mỉa mai: “Vậy anh nói coi, rốt cuộc là như thế nào? Nhưng thôi, em cũng chẳng hứng thú. Bây giờ em chỉ muốn biết, anh có cưới em không, yes or no?” Thật ra lòng đã quyết phải chia tay, nhưng vẫn còn vương vấn, vương vấn người đàn ông này sẽ nói anh chọn cô, muốn cưới cô. Nếu anh nói như vậy, tình yêu cô dành cho anh bao năm nay không hề lãng phí, khi đó cô ra đi cũng bớt đau đớn. Sau này hồi tưởng lại, sẽ bớt tiếc nuối.

Anh lẳng lặng nhìn cô như dò xét: “Trước giờ em có để ý mấy chuyện này đâu, em nói đó chẳng qua chỉ là hình thức.” Cô nặn ra một nụ cười, lạnh lùng nói: “Bây giờ em để ý, không được à?” Trước kia anh yêu cô, ghẹo cô, cưng nựng cô như thể cô là tất cả của anh. Còn bây giờ thì sao? Hẹn hò với người phụ nữ kia về, còn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, hỏi cô ăn cơm chưa. Chung quy người thay đổi là ai, anh hay cô, cô cũng không biết. Trước đây cô cứ nghĩ tình yêu là nhất, chẳng cần gì, chỉ cần anh yêu cô là đủ, bởi cô cũng yêu anh, không muốn, và không thể mất anh. Nhưng Giang Tu Nhân và Tử Mặc khiến cho cô hiểu, yêu là phải có trách nhiệm. Yêu một người sâu sắc, nghĩa là phải hoàn toàn có trách nhiệm với người ấy. Chỉ cần người con gái mình yêu bị cảm cúm, người đàn ông cũng phải lo lắng. Giang Tu Nhân chính là như thế. Hôm ấy cô đến nhà họ, Tử Mặc làm vỡ một cái chén, đang định nhặt những mảnh vụn thì Giang Tu Nhân vội chặn cô lại, dịu dàng nói: “Đừng động vào, lỡ bị đứt tay thì sao? Anh là đàn ông, mọi chuyện có chút nguy hiểm nào cũng phải để anh làm hết.” Giây phút ấy, cô thật ngưỡng mộ Tử Mặc. Cực kỳ ngưỡng mộ.

Vì vậy cô chợt vỡ lẽ Tôn Bình Hoa yêu cô chưa đủ sâu sắc, nên không thể có trách nhiệm với cô. Vậy thì từ nay về sau cuộc sống của cô phải do chính mình chịu trách nhiệm.

Cô xoay người, khẽ khàng nói: “Bình Hoa, có lẽ em già rồi, không thể tiếp tục mơ mộng viễn vông được nữa. Chúng ta bên nhau mười năm rồi, đời người con gái có bao nhiêu cái mười năm? Thôi thì chúng ta... êm đẹp chia tay đi.” Chuyến tàu của anh và cô cuối cùng cũng đến trạm, hai người sẽ phải ai đi đường nấy. Cuộc đời ai cũng vậy thôi, có những người bước vào, rồi lại rời đi.

Bị đánh thức bởi một chuỗi tiếng chuông điện thoại, Tử Mặc mù mịt huých người nằm bên cạnh, ý bảo anh đi tìm điện thoại. Giang Tu Nhân vừa bực vừa cáu gào lên: “Ai lại nửa đêm nửa hôm thế này còn gọi điện, có bệnh chắc!” Vậy nhưng vẫn cam chịu tìm điện thoại vợ để trên sô pha, mắt nhấp nhem lướt qua, thấy tên Vu Phính Đình mới yên tâm nhấn nút trả lời, đưa cho cô. Tử Mặc lơ mơ “À lô”, tiếng Phính Đình truyền tới: “Tử Mặc, mình đây. Mình muốn nói tạm biệt với cậu.” Cô chợt tỉnh hẳn: “Phính Đình?” “Ừ. Mình đi chuyến bay ba giờ sáng đến Paris, muốn tạm biệt cậu.” Sao cô ấy lại làm vậy, chuyện gì đã xảy ra? Tử Mặc vội vàng hỏi: “Vậy bao giờ cậu trở lại? Sao không nói sớm để mình đi tiễn? Cậu chờ nhé, mình tới liền...” Phính Đình ngắt lời cô, buồn bã nói: “Tử Mặc, mình cũng không biết bao giờ. Có lẽ đến khi mình quên anh ấy, hoặc khi mình bắt đầu một tình yêu mới. Nhưng chắc chắn mình sẽ quay lại. Cho mình thơm Đa Đa nhé. Mình phải lên máy bay đây. Tạm biệt!” Tử Mặc vội gọi to: “Phính Đình—Phính Đình—!” nhưng điện thoại đã bị cúp. Cô vội vàng ra khỏi chăn, xuống giường, quỳnh quàng mặc quần áo. Giang Tu Nhân ôm cô lại: “Em làm sao mà cuống lên vậy?” Vòng tay anh đem đến sự an tâm, cô bình tĩnh trở lại, nói: “Em phải ra sân bay tiễn Phính Đình, ba giờ cô ấy đi Paris.” Anh ôm cô chặt hơn, dịu dàng nói: “Bây giờ đã ba giờ rồi. Chẳng phải Phính Đình không muốn bắt kỳ ai đi tiễn nên bây giờ mới nói cho em sao? Huống hồ giờ này đi cũng không kịp nữa.”

Phính Đình đi như vậy, không biết bao giờ sẽ trở lại. Cô ấy đi trong thất vọng vô bờ, cũng chẳng biết bao giờ mới có thể trở lại như cũ. Tình bạn giữa Phính Đình và cô, xưa nay vẫn là Phính Đình chủ động - chủ động hẹn gặp, chủ động quan tâm đến cô, nhưng cô lại hững hờ, có cũng được không có cũng chẳng sao. Nếu Phính Đình không gọi điện, hẳn cả tháng trời cô cũng sẽ không liên lạc. Bây giờ nghĩ lại thấy cô thật tệ bạc, sao Phính Đình lại phải làm bạn với một người tệ bạc như cô chứ?

Tử Mặc rúc trong lồng ngực Giang Tu Nhân, ôm lấy anh, nghẹn ngào: “Nhưng em sẽ nhớ cô ấy lắm.” Anh cười, hôn cô: “Sau này em có thể đi thăm cơ mà, vả lại có phải cô ấy không quay về nữa đâu.” Tử Mặc là như thế, bề ngoài trông đứng đắn, nhưng kỳ thực lại đem tất cả giấu sâu trong đáy lòng.

Ngày thứ ba, Tôn Bình Hoa như điên như loạn tìm đến cửa. Râu ria tua tủa, áo quần nhăn nhúm, cực kỳ lôi thôi lếch lếch. Biết người này đã nhiều năm, hôm nay mới là lần đầu thấy anh ta thế thảm như vậy. Cả nhóm trước giờ luôn chỉnh tề, sáng sủa, tuyệt không thua kém bất kỳ minh tinh nào. Tôn Bình Hoa chộp lấy tay cô, cầu khẩn: “Tử Mặc, van em đấy, cho anh biết Phính Đình đi đâu được không?” Thấy vậy, cô vừa ghét lại vừa thương: “Nếu cô ấy muốn cho anh biết thì đã không cần anh phải đến đây hỏi em rồi.” Tôn Bình Hoa vội nói: “Anh đi tìm cô ấy ba ngày rồi, nhưng chẳng biết cô ấy đi đâu. Nhà cha mẹ không có, biệt thự cũng không, tất cả những nơi cô ấy có khả năng đến anh đã tìm khắp rồi! Cô ấy nói muốn chia tay, nhưng anh chưa đồng ý, làm sao anh có thể đồng ý được? Vĩnh viễn sẽ không...”

Hôm ấy Tôn Bình Hoa ngồi cả đêm dưới lầu, ngày hôm sau khi Phính Đình xuống lầu, trông cô không có vẻ gì khác thường cả, vẫn nói chuyện với anh như thường. Anh cứ nghĩ cô chỉ hờn dỗi nhất thời nên không để ý nhiều. Bèn nhau đã lâu, biết tính cô, nếu còn giận đã làm mặt lạnh với anh rồi, nên cũng yên tâm. Nào ngờ đêm hôm đó cô lại không có ở nhà, đợi mãi không thấy về, điện thoại cũng tắt. Cho đến tận rạng sáng, nhận được một tin nhắn trong điện thoại, chỉ có hai chữ cụt ngủn: “Tạm biệt.” Lúc đó anh mới hoảng lên, vỡ lẽ ra lần này cô nghiêm túc. Vội vã gọi cho cô thì không liên lạc được, bao nhiêu cú cũng chỉ nghe điện thoại bên kia đang trong trạng thái tắt máy. Nghĩ đến những nơi có thể cô sẽ đi, đầu tiên là nhà của cô, anh vội phóng như bay đến phi trường, đến nhà cô nhưng Phính Đình không có ở đó. Thấy ánh mắt kinh ngạc của cha mẹ cô, anh biết họ không biết gì cả. Đi tìm những chỗ khác, nhưng vẫn chẳng thấy cô đâu.

Tử Mặc nhìn Tôn Bình Hoa, chẳng nói gì. Tôn Bình Hoa đáng thương, nhưng chẳng lẽ Phính Đình không đáng thương? Nếu không vì anh ta, Phính Đình sao đến nỗi phải tha hương như bây giờ!

Giang Tu Nhân bừng nước ra ngoài, thấy cảnh tượng như vậy bèn chạy vội tới kéo anh ta: “Bình Hoa, ngồi xuống trước đã, đừng như thế.” Tôn Bình Hoa quay đầu ngơ ngác nhìn anh, từ từ buông tay cô. Thấy Tử Mặc như vậy, Giang Tu Nhân biết cô không chịu nói nên anh cũng không thể mở miệng, đành dùng một câu bốn cột khuyên bạn: “Tên nhóc này, chân trời nào mà lại chẳng có cỏ thơm!” Tôn Bình Hoa liếc anh một cái, thần thờ nói: “Mình không cần cỏ thơm gì cả, chỉ cần Phính Đình.” Bỗng nhiên, anh ta quỳ xuống trước Tử Mặc: “Anh van em đấy Tử Mặc, cho anh biết cô ấy đi đâu đi!” Chắc chắn Tử Mặc biết, Phính Đình chỉ có chị em duy nhất là cô, cũng quan tâm cô nhất, chắc chắn cô biết. Cuộc sống không có Phính Đình, dường như anh mất tất cả. Là anh sai, không muốn rời khỏi sự bao bọc của cha mẹ, không muốn mất đi tất cả những gì vẫn có. Nhưng mất đi cô, chúng chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa.

Thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Giang Tu Nhân cùng dáng vẻ khổ sở của Tôn Bình Hoa, lòng cô nhũn xuống: “Em chỉ biết Phính Đình đi Paris, nhưng không biết cụ thể là cô ấy muốn dừng chân ở đâu.” Xem ra Phính Đình đi là muốn Tôn Bình Hoa đủ tỉnh táo để nhận ra tình cảm của mình. Anh ta đã cuống lên rồi, không thì với năng lực kia sao có thể không tra ra Phính Đình đã xuất ngoại đi Paris? Thế mới nói, có những chuyện mà người trong cuộc vĩnh viễn u mê.

Tối hôm ấy Tôn Bình Hoa lên chuyến bay đi thẳng đến Paris.

Mỗi câu chuyện đều có một cái kết, nhưng cái kết của mỗi người có tốt đẹp hay không đều phải dựa vào sự cố gắng của bản thân, không phải sao?

NGOẠI TRUYỆN 8. MỘT NỬA ĐỊNH MỆNH

Trong bức ảnh, Phính Đình đứng nghiêng người, đôi mắt nhắm nghiền, mặt ngược lên 45 độ, mái tóc dài như thác chảy tung bay sau lưng. Ánh ban mai nhẹ nhàng bao quanh cô, cách đó không xa là mặt hồ trong vắt phủ sương đầy huyền ảo, đem lại một cảm giác không chân thực tựa cõi tiên. Từ nụ cười khẽ vương nơi

khỏe miệng Phính Đình, cô biết bạn đang sống rất tốt. Chưa chắc đã hạnh phúc, nhưng ít ra là vui vẻ. Vậy là tốt rồi, Phính Đình đã có thể đi qua đau thương, thật tốt!

Lắm khi, tình yêu không có nghĩa là tất cả. Khi Phính Đình nói chia tay rồi ra đi, cô biết bạn đã hạ quyết tâm. Tôn Bình Hoa sẽ không thể nào tìm được cô ấy, mà dù có tìm được, cũng chẳng thể làm được gì. Lần này Phính Đình đã dứt khoát muốn chia tay.

Hơn một năm qua, Phính Đình thỉnh thoảng lại gửi email cho cô, có kèm theo vài tấm ảnh. Trong những tấm đầu tiên, đầu mày đuôi mắt cô còn đượm nỗi buồn bã. Cô hiểu, dù gì mỗi tình mười năm không thể nói dứt là dứt. Một đồ vật gắn bó với mình mười năm cũng đã có tình cảm thấm thiết, huống hồ là người mình hằng yêu. Chỉ là, có nhiều thứ đã đến mức không thể không buông tay. Cô ủng hộ bạn, nếu Tôn Bình Hoa không thể cho Phính Đình những gì cô cần, vậy hãy cho cô ấy một con đường để sống.

Trong email, chưa bao giờ Phính Đình nhắc đến ba chữ Tôn Bình Hoa, như thể hai người chưa từng quen, chưa từng yêu. Có lẽ sau này cô cũng sẽ không bao giờ nhắc đến nữa.

Trong những tấm ảnh gần đây, Tử Mặc đã nhận thấy những đổi thay nơi Phính Đình. Nụ cười của cô mặc dù vẫn chưa được tươi tắn, nhưng cũng đã chân thật hơn, xuất phát từ đáy lòng. Tử Mặc tin dù Phính Đình có nhắc đến Tôn Bình Hoa hay không, dấu chân trời góc biển cô cũng không quên anh ta. Nhưng sẽ chỉ thăng hoặc nhụt, không hơn. Dù sao đi nữa, người đàn ông đó đã bầu bạn với cô suốt những năm tháng tươi đẹp nhất trong đời Phính Đình.

Hôm nay là sinh nhật Đa Đa. Mấy ngày trước cô đã nhận được quà Phính Đình gửi về từ Thổ Nhĩ Kỳ. Dĩ nhiên Giang Tu Nhân cũng thấy, nhưng chỉ hững hờ lướt qua, chẳng thấy anh có biểu hiện gì.

Một năm này, Tôn Bình Hoa vẫn chưa bỏ cuộc, thỉnh thoảng lại tới, nguyên do thì ai nấy đều biết trong lòng. Cô vẫn thường chỉ nói mấy chữ: “Cô ấy rất khỏe.” Tôn Bình Hoa cũng chẳng hỏi thêm, chỉ im lặng ngồi trên sofa, vẻ mặt bình lặng. Đôi khi anh ta đi thư phòng hàn huyên với Giang Tu Nhân cả ngày trời, cũng có lúc chỉ ngồi một lát rồi chào ra về. Nhớ những ngày đầu sau khi Phính Đình đi, Tôn Bình Hoa đuổi theo đến tận Paris, nhưng sau đó chán chường một mình trở lại. Lúc ấy mỗi lần tới nhà, vẻ mặt anh ta rất thê thảm, trông như thể mất đi thứ quan trọng nhất trong đời, làm cho Tử Mặc nhìn thấy mà không đành lòng. Nhưng ngoài thương thay cho anh ta, cô cũng chẳng biết làm gì hơn. Phính Đình chưa từng nói cô ấy đi đâu, cô cũng chỉ có thể nhìn phong cảnh trong những tấm ảnh mà đoán.

Cô mở máy tính ra check mail. Hôm nay là sinh nhật Đa Đa, là mẹ nuôi của bé, nhất định Phính Đình sẽ gửi mail. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong hộp thư đến có một bức đến từ Phính Đình. Cô di chuột, click mở ra rồi chột sưng sờ. Bởi vì... bởi vì ngoài chúc mừng sinh nhật Đa Đa, Phính Đình còn báo rằng cô ấy đã kết hôn.

Trong ảnh, Phính Đình thướt tha trong chiếc váy cưới trắng muốt, tay trong tay với một anh chàng Đông Âu mắt xanh, cùng quay đầu nhìn về ống kính cười thật tươi. Phong nền là một giáo đường nhỏ bình dị, thiêng liêng nhưng không kém phần lãng mạn. Trong một tấm khác, người đàn ông kia đưa mắt nhìn Phính Đình, yêu thương chan chứa, đôi mắt màu lam trong suốt như sắc màu đẹp nhất trên bầu trời. Cuối email, Phính Đình gõ mấy dòng chữ: có những thứ, có những chuyện tốt nhất là quên đi. Cười ít, nên cũng sẽ chẳng đau nhiều.

Cô tắt máy tính, nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài một rặng mây đỏ lửng lơ giữa trời, mây mù trùng điệp như những cuộn sóng. Trên con đường cách đó không xa, một chiếc xe đang từ từ chạy đến. Cô khẽ nở nụ cười ngọt ngào, biết anh đang đến đón mình, sau đó cùng đi đón Đa Đa.

Cuộc đời là như thế, nào khác chi một giấc mộng. Chợt nhớ đến câu nói trong một bộ phim nào đó: “Ai cũng có một người sinh ra để dành riêng cho mình, cái chính là có thể tìm được người ấy hay không.”